

கீள்வர் துணைவர்

DIGITIZED

ப. சம்பந்த முறையார்

1931

O-24SM, K

N31

86014

THE BANDIT CHIEF

A DRAMA IN TAMIL

BY 30.11.1931
Rao Bahadur P. SAMBANDAM, B.A., B.L.

Author of : 576

"The Two Sisters," "Galava," "Manohara," "The Curse of Urvashi," "The Two Friends," "Fate and Love," "Simhalanatha," "Pushpavalli," "Amaladitya," "Magapathi," "Farces," "Siruthondar," "The Golden Fetters," "True Love," "The Bandit Chief," "Bricks between," "At any cost," "The Fair Ghost," "The Wedding of Valli," "The Eye of Love," "Vijayarangam," "As you like it," "Ratnavali," "Lord Buddha," "The Tragedy of Silence," "The Good Fairy," "Geetha Manjari," "The True Brother," "As We Sow-So We Reap," "Malavikagnimitra," "Chandrabari," "The Demon Land," "Sabapathy" Part I, "The Pongal Feast" or "Sabapathy" Part II, "A Rehearsal" or "Sabapathy," Part III, "Blessed in a Wife," "The Dancing Girl," "Subbadra-Arjuna," "Karna the Giver," "Sahadeva's Stratagem," "The Surgeon General's Prescription," "Vichu's Wife," "Sakuntala," "Vikramorvasi," "The Point of View," "The Two Selves," "The Tragic Denouement," "The Sub-Asst. Magistrate of Sultanpet" etc., in Tamil, and "Harischandra," and "Yayathi" in English :

576/1931
FOURTH EDITION.

Madras

PRINTED BY INDIA PRINTING WORKS.

Copy Right]

1931

[Price Per Copy As. 14.]

கள்

இஃது

ராவ்பஹதார்

426

ப. சம்பந்த முதலியார், பி. ஏ., பி. எஸ்.,

அவர்களால் இயற்றப்பட்டது.

இந்நாலாசிரியரால் இயற்றப்பட்ட மற்றத் தமிழ்தூல்கள் :—

வதி - சுலோசனை, சாரங்கதரன், மகபதி, மனோஹரன், இரண்டு
பர்கள், நற்குல தெய்வம், ஊர்வசியின் சாபம், இடைச்சுவர்
ருபுறமும், என்ன நேர்ந்திடினும், விஜயரங்கம், காதலர் கண்கள்,
பயல்ல பெண்மணியே, தாசிப்பெண், மெய்க்காதல், பொன்
விலங்குள், சிம்ஹநாதன், விரும்பிய விதமே, சிறுத்தொண்டர்,
காலவரிவி, ரஜப்த்ரவீரன், உண்மையான சகோதரன், ரத்னாவளி,
புஷ்பவல்லி, கீதமஞ்சரி, பிரஹ்மசனங்கள், அமலாதித்யன்,
சபாபதி முதற்பாகம், பொங்கல் பண்டிகை அல்லது
சபாபதி இரண்டாம் பாகம், ஓர் ஒத்திகை அல்லது
சபாபதி மூன்றாம் பாகம், வள்ளி மணம், முற்
பகற் செய்யின் பிற்பகல் விளையும், புத்த அவ
தாரம், விச்சுவின் மனைவி, வேதான உலகம்,
மனைவியால் மீண்டவன், சந்திரஹரி,
சுபத்திரார்ஜுனா, கொடையாளி கர்ணன்,
சஹதேவன் குழ்ச்சி, நோக்கத்தின் குறிப்பு,
இரண்டு ஆக்மாக்கள், சர்ஜன் ஜெனரல்
விதித்த மருந்து, மானவிகாக்கினியித்
ரம், விபரீதமான முடிவு, சல்தான்
பேட்டை சப் அசிஸ்டென்ட்
மாஜிஸ்ட்ரேட், சருந்தலை,
விக்கிரமோர்வசி,
முதலியன..

நான்காம் பதிப்பு.

சென்னை இந்தியா அச்சுக்கூடத்தில்

அச்சிடப்பட்டது

1931

[விலை ரூ. 14]

12 MSN, K

N31

36014

42611

INSCRIBED
TO
THE BELOVED MEMORY OF
MY PARENTS,
P. VIJIARANGA MUDALIAR
AND
P. MANICKAVELU AMMAL
AND
MY FRIEND
C. RANGAVADIVELU.

என் வர் தலைவன்

இந்நாடகத்தில் வருபவர்கள்.

... புஷ்பபுரத்தரசனுடைய முதன்மைந்தன்.

... ஏமாங்கதன் தம்பி.

... ஏமாங்கதன் புதல்வன்.

... புஷ்பபுரத்து மந்திரி.

... ஒரு விஷவயித்தியன்.

... ஒரு வணிகன்.

... பலாயனன் வீட்டுவேலையான்.

... செளரியகுமாரன் தூதர்கள்.

... கள்வர்கள்.

... ஏமாங்கதன் மனைவி.

... செளரியகுமாரன் தங்கை.

கள்வர், சேவகர்கள், முதலியோர்.

புடம்.—அதிகபாகம் புஷ்பபுரத்திலும், அயலிலுள்ள தாமகாரணம், சிறிதுபாகம் குமாரபுரத்திலும்.

576
0-12 MCMIK
N 3

2724
894' 8112

முகவுரை.

இந்நாடகத்தையாவது, அல்லது நான் பதிப்பித்துள்ள எனது மற்ற நாடகங்களையாவது, எந்த சபையாராவது ஆட வேண்டுமென்றால், முன்னதாக எனக்குச் சேரவேண்டிய ராயல்டி கட்டணத்தைக் கட்டி, என் அனுமதி பெற்றே, பிறகு ஆட வேண்டும்; இல்லாவிடில் காபிரைட் சட்டப்பிரகாரம், போலீஸ் கோர்ட்டில் தாவாவுக்குள்ளாவார்கள் என்பதை இதனால் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

ஒரு கிரந்த கர்த்தாவிக்குச் சேரவேண்டிய ராயல்டி, அவர் ஆயுசுபரந்தமும், அதற்கு மேல் 50 வருஷகாலம் அவரது வார்களுக்கும், உரித்தாயது என்பதை எல்லோரும் அறிவார்களாக.

நான் அச்சிட்டிருக்கும் புஸ்தகங்கள் வேண்டியவர்கள் சென்னை ஆச்சாரப்பன் வீதி, 70-வது, கதவிலக்கமுள்ள வீட்டிலும், எல்லாப்பிரபல புஸ்தக வியாபாரிகளிடமும் வாங்கிக் கொள்ளலாம்.

இப்படிக்கு,
ப. சம்பந்தம்

க ள் வ ர் த லை வ ன்

மு த ல் அ ங் க ம்

முதற் காட்சி

இடம். தாமகாரண்யத்தில் ஒரு காட்டாற்றை யடுத்த அடர்ந்த இடம்.

இங்குள்ள கன்வர்கோயிலுக்கெதிரில் ஏமாங்குதன் பலிபீடத்தருகிலுள்ள ஒரு ஸ்தம்பத்திற்குட்பட்டிருக்கிறான்.

ஏ. ஐயோ! இப்பாதகர்கள் சீக்கிரம் வந்து என்னைக் கொன்றுவிட மாட்டார்கள்! எத்தனை நேரம் நானிவ் வேதனையிலிருப்பேன்? என் ஐம்பொறிகளும் கலங்குகின்றனவே. என் மனமும் ஒரு வழி நில்லாது பெருஞ்சுழல் மத்தியிலகப்பட்ட துரும் பைப் போல் தத்தளிக்கின்றதே! இம்மனோ சஞ்சலத்தையும் தேக பாதையையும் அனுபவிப்பதைவிட சீக்கிரம் இறப்பேனாயின் நான் எவ்வளவு பாக்கியம் பண்ணினவனாயிருப்பேன். ஐயோ! இக்கதியனுபவிப்பதற்கோ நான் மாறுவேடம் பூண்டு புஷ்பபுரியினின்றும் தப்பிவந்தேன்! நான் அங்கேயே இருந்திருப்பேனாயின் யாராவது என்னை ஹிம்சியாது சீக்கிரம் கொன்றுவிட்டிருப்பார்களே! இந்த யமவேதனைக்கெல்லாம் ஆளாயிருக்கமாட்டேனே! ஐயோ! இக்கொடிய பாதகர்கள் கையிற் படுமுன் என்னுயிரையாவது மாய்த்துக்கொண்டிருக்க லாகாதா நான்!—ஆ! யார் விதி யாரை விட்டது! ஈசனே! ஈசனே! என்னைக் கைவிட்டீரே!—ஈ! ஈசன் ஒருவனிருக்கின்ற னே! இருந்தால் ஏன் நான் இக்கதிக்கு ஆளாக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்! நான் புத்தி அறிந்தது முதல் அறநுக்கு ஒரு தீங்கும் செய்ததுமில்லை நினைத்ததுமில்லை. அப்படியிருக்க நான் ஏன் இக்கதிக்கு வரவேண்டும்? இதைவிட கேட்கக் கூடு கதி ஒருவனுக்கு வாய்க்கப் போகின்றதோ?—பிறருக்கு நன்மை செய்தால் தனக்கு நன்மை பயக்குமென்கிறார்களே! நான் பிறருக்கு நன்மையே செய்திருக்க எனக்கு தீமையே

பயந்து நான் இக்கதிக்கு வந்தேனே! சீ! நான் மற்றவர் களைப்போல் கள்ளம் கபடமுடையவனா யிருந்திருப்பேனாயின் இக்கதிக்கு வந்திருக்கமாட்டேனென்பது தின்னம்!—இதெல் லாம் முன் வினைப்பயனோ!—ஏன் இன்னும் இந்த யமகிங்கரர் கள் திரும்பி வரவில்லை? ஐயோ! என் மனதை நான் எவ்வ ளவு திருப்பியும் ஒரு வழியில் நில்லெனென்கிறதே! அப்பா! பாலசூரியா! உன்னையும் உனதன்னையையும் கடைசி முறைப் பாராது நான் இறக்கவேண்டியதா யிருக்கின்றதா! என் கண்மணியே! என்னை மேம்படுத்த வந்த என்னருஞ் செல் வமே! நான் இறந்த பின் யாரையடா அப்பா என்றழைக்கப் போகின்றாய்? நான் இறந்ததை யறிந்தால் நீயும் இறப்பா யென்பது நிச்சயம். பிறகு பேதையாகிய உன் அன்னைக்குத் தேறுதல் சொல்வார் யார்? ஐயோ! சௌமாலினி எட்டு மாதத்துப் பூரண கர்ப்பினியா யிருக்கின்றாளன்றோ! அந்தோ! அந்தோ! என் மனம் சுழல்கின்றது! ஒன்றும் தோற்றவில்லையே! என் கண் பஞ்சடைகின்றதே! பாலசூரியா! சௌமாலினி—

ஜெயபாலன் தூத்தில் வருகிறான்.

ஜெ. ஈதாகும் மனிதனுடைய வாழ்க்கை! ஒவ்வொரு மனிதனும் என்ன என்ன எண்ணங்களெல்லாம் எண்ணி என்ன என்ன தீர்மானிக்கிறான்! அவைகள் எவ்வெவ்விதம் முடிகின்றன! பேதை மனிதனால் என்ன முடியும்? இவ்வுண்மையை அறி யாது மனிதன் எவ்வளவு தான் என்கின்ற அகங்காரத்தையும் கர்வத்தையும் கொள்ளுகின்றான்! இதற்குப் பிரத்தியட்சமான உதாரணம் என் கண் முன்பாக இதோ தோற்றுகின்றதே! இப்பேதை மனிதன் சற்று முன்பாக நமது கள்வர் கையிற் படுமுன் என்ன என்ன எண்ணியிருந்தானோ? அவ்வெண்ணங் களெல்லாம் சிறிது பொழுதுக்குள் என்னவாகப் போகின்றன! ஐயோ பாவம் பேதை மனிதன்! சீ! அதிருக்கட்டும் இப் பொழுது அவனைப் பார்த்து பரிதாபப்படுகின்ற நான் அவனை விட என்ன உயர்ந்த ஸ்திதியிலிருப்பது? அவன் இன்னும் கால் நாழிகையி லிறக்கப் போகின்றான்; நான் இன்னும் ஒரு மாதத்தி லிறக்கப் போகின்றேன். ஒரு மாதமா? ஆம் சரியாக ஒரு மாதம் இன்னும் கெடு வைத்திருக்கின்றான் சௌரிய குமாரன் நமக்கு. ஆ! சௌரிய குமாரா!—ஆயினும் இப்பேதை மனிதனுடைய மனநிலைமை எப்படியிருக்கிறதென்று அருகி

சென்று கண்டறிவோம் [அருகிற் செல்கிறான்.] என்ன கண்ணை மூடிக்கொண்டிருக்கின்றான்? இறந்து விட்டானா என்ன பயத் தினால்? இல்லை மெய்ப்மறந்தான் போலும்! இவனை நாம் எங்கே யோ பார்த்த ஞாபகமாயிருக்கின்றது?—ஓ! இவர் சௌரிய குமாரனுடைய அண்ணனன்றோ? ஆம் ஆம்! இவர் மாறுவேடம் பூண்டு இங்குவந்து நமது கள்வரிடம் அகப்படும்படி நேரிடு வானேன்?—ஓ! அப்படியேதாவது நேரிட்டிருக்கலாம்! நாம் இவரைஇறக்க விடுவது நியாயமன்று. இவ்விசேஷத்தினுண் மையை அறியவேண்டும். [எமாங்கதன் முதுகை மெல்லத் தொடு கின்றான்].

ஏ. ஓ! காலம்வந்துவிட்டது! அப்பா! உங்களை நான் மிகவும் வேண்டிக்கொள்ளுகின்றேன், என்னை ஹிம்சியாது ஒரேவெட் டாய் வெட்டிவிடுங்கள்.

ஜெ. ஐயோ பாவம்! நான் தன்னைக் கொல்லவந்திருக்கின்றதாக எண்ணிக் கூறுகின்றார்.—ஏமாங்கதராஜனே! நான் உம்மைக் கொல்லவரவில்லை கண்விழித்துப்பாரும்.

ஏ. (பயந்து கண்விழித்து) அப்பா! நீ யார்? நான் ஏமாங்கத னென்று உனக்கெப்படிதெரியும்?

ஜெ. சொல்லுகிறேன் இதோ [எமாங்கதனைக்கட்டி யிருக்கும் கயிற்றை யறுத்து, ஸ்தம்பத்தினின்றும் விடுவிக்க, எமாங்கதன் மூர்ச்சையா கின்றான்.] பாவம் மூர்ச்சையாயினான்! [சயத்தியோபசாரம் செய் கின்றான்].

ஏ. [கண்விழித்து]நான் என்ன கனவு காண்கின்றேனோ!

ஜெ. இல்லை இல்லை.

ஏ. அப்பா! நீயாராயிருந்தாலுமிருக்கட்டும், நாம் இவ்விடத்தை விட்டுச் சீக்கிரம், அப்புறம் போவோம், நான் இங்கிருப்பேனாயின் என்னைக்கொன்றுவிடுவார்கள்! சீக்கிரம் எழுந்திரு! ஐயோ! எழுந்திருக்கவும் எனக்குச் சக்தியில்லையே! [ஜெயபாலன் மடி மீது விழுகின்றான்.]

ஜெ. ராஜகுமாரா! எழுந்திருக்கவேண்டாம். ஒன்றும் பயப்படா தீர். நான் உம்மைக் காப்பாற்றுகின்றேன். தாம் ஏது இங்கு இவ்வுடையுடன் வந்தது? நடந்த விர்த்தார்த்தத்தை உண்மை யாக ஒளியாது கூறும்.—என்னிடம் கூறச் சந்தேகப்படுகின் ருந் போலிருக்கிறது. ஒரு சந்தேகமும் வேண்டாம். நீர் ஒன்றும் பயப்படவேண்டியதில்லை. என்ன சமாசாரம்?

கோல்கி, மக்கள்தேவ், வயத்தான், அந்தர்ப்பு, இரிச்சன், நாயனார், காயி, தேர்ப்பாசாமி, முதலிய கள்வர், குடத்தில் ஜலம் வேப்பிலை முதலியவைகளை எடுத்துக்கொண்டு ஒரு புறமாக வருகின்றனர்.

வ. அட்டே! எங்கேயோ பூட்டாண்டா! ஓடி பூட்டாண்டா தப்பிச்சிக் கிணு. [மற்றெல்லோரும்] ஆமாண்டா! ஆமாண்டா!

நா. இல்லை! இல்லை அதோ இருக்கிறான் பார்!

இ. அட்டே! நம்பசாமி பக்கத்திலே உக்காந்துகிணு இருக்கிறாட்டா!

நா. ஒரு வேளை அவர் தான் அவிழ்த்துவிட்டாரா என்ன?

கோ. அட்டே இரிச்சா! போயி கேக்கலாமா சாமியே?

வ. ஆமாண்டா! இண்ணைக்கி எப்படியும் நரபலிகொடுக்கணும் இல்லா போனா இந்த வருஷமெல்லாம் வவுத்துலே மண்ணு தான்!

கோ. ஆமாம் ஆமாம், நீ போயி சாமியெ கேளு.

நா. ஆமாம். அட்டே வயத்தான்! நீ தான் சரியானவன், போய் கேள், நாங்கள் பின்னால் வருகிறோம்.

வ. ஒரு வேளை கோவிச்சிக்கிண சாமி, என்னுடா செய்யாது?

இ. ஒண்ணும் கோவிச்சிக்கமாட்டாரு, நீ போயி கேளு.

வ. நாமமாட்டேண்டா எனக்கு பயமா இக்குது!

இ. அட்டே! கேட்டா எம்பங்கு தேங்கா தர்ரேன்!

வ. தேங்காயா! தேங்காயா! ஒரு முடி தரணும்.

இ. தர்ரோம் போ. தேங்கா இண்ண ஆ இண்ணுவாயெ தறக் குறும் பார்!

வ. என்னு இண்ணுடா கேக்கரது?

நா. சத்!—நாழி ஆப்பிட்டது பலிகொடுக்கவேண்டுமென்று கேள். அட்டே, இல்லாவிட்டால் இவனையே பிடித்து பலிகொடுத்து விடலாமடா!

கோ. ஆ! சரியான வேலை, வா இப்படி, போயிகேக்கிரையா என்னு?

வ. இல்லை இல்லை, இதோ போயிகேக்கரேன்.

[அவர்களிருக்குமிடம் போகிறார்கள், வயத்தான் முதலியும் மற்றவர்கள் பின்னுமாக.]

வ. சாமி.—

ஜே. என்னடா அது?

வ. உம்— [பின்னால் இருப்பவர்களுக்குச் சைகைசெய்கிறான்] உம்— என்னுடா சொல்ராது? என்னுடா சொல்ராது? [திரும்பி மற்றவர் களைக் கேட்கிறான்]

இ. தேங்கா!—பத்திரம்.

ஜே. என்னடா அது?

வ. உம்—தேங்கா—

ஜே. தேங்காயாவேண்டும்? அட்டே! இப்படி வாருங்கள் எல்லோரும். இவரையல்லவா இன்றைக்கு நரபலிகொடுக்க இங்கே கட்டிவைத்தீர்கள்? இவர் யார் தெரியுமா உங்களுக்கு?

எல். தெரியாது!

ஜே. இவர் என்னுடைய பிராணசினிகிதர். இவரையா கொல்லப் பார்த்தீர்கள் நீங்கள்?

எல். இல்லை சாமி! இல்லை!

ஜே. நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள். இனிமேல் நீங்கள் எப்பொழுதும் நரபலி கொடுக்கலாகாது. நான் ஆப்பாபிக்கின்றேன்; நமக் கொருதுன்பமும் செய்யாத எம்மனிதனையும் நாம் வருத்தலாகாது என்று நான் கட்டளையிட்டிருக்கின்றதை மறந்தீர்களோ?

கோ. ஆமாஞ்சாமி, பொலிபோடாபோனால் கருப்பண்ணசாமி கோவிச்சிக் கிணு? அப்புறம் இந்த வருஷமெல்லாம் நமக்கொண்ணும் ஆப்பிடாதே.

ஜே. அப்படி யல்ல, ஒரு ஆட்டைப்பிடித்துக்கொண்டு போய் பஸி யிட்டு பூஜை நிறைவேற்றுவர்கள்.

வ. ஆமாஞ்சாமி! ஆமாஞ்சாமி! நல்லவேலை!

இ. ஆடு ஒதவுமடா?

வ. வாயெ மூடுடா உனக்கென்னதெரியும்! மனுஷனைக்கொண்ணு என்ன பிரயோஜனம்? ஆட்டைக்கொண்ணலும் திண்ணலாம். எப்பொழுது பார்த்தாலும் திண்டியே இவனுக்கு.

நா. ஆன சாமி! மனுஷன் இவ்வளவு பெரியவனு இருக்கறான் ஆடு இவ்வளவுண்டா இருக்குதே. ஒரு ஆடு போதுமா? நாலு ஆடு பொலிபோட்டா அதுக்கும் இதுக்கும் சரியாயிருக்கும். அப்படியே சரிதான் புறப்படுங்கள் பூசைபோட.

ஜே. பவே! அட்டேகோஸ்கி! இரிச்சா! மக்கள்தேவு! காயி! அல்லாம் வாங்கடா. இண்ணைக்கு நரிமுஞ்சிலே முறிச்சென்டா நாலாடுடா!

நா. நாலாடு என்னத்துக்கடா?

வ. இத்தனி பேரிருக்கிறோமே ஒரு ஆடுபோதுமா? நானே ஒரு ஆடுதிண்ணுவனே?

இ. ஒரு ஆடு!

வ. பந்தியம் கட்டரையா?

இ. உம். என்னபந்தியம்?

வ. ஒரு ஆடு நான் திண்ணப்போன இன்றோரு ஆடு துண்ணச் சொல்லாது.

கோ. கெட்டிக்காரன்தான் வா, நேரமாச்சி அதுக்குத்தானே உனக்கு வலுத்தான் இன்னுபேரு வைச்சாங்கள். [கனவரெல்லாம் போகின்றார்கள் சந்தோஷமாய்]

ஜே. அரசே, இனி சொல்லலாமே தாங்கள்.

ஏ. அப்பா! நீ என்னுபிரைக் காப்பாற்றிய பரமபுருஷன். என்னுயிர் உன்னுடைமையாய்விட்டது. இனி நீ கேட்பதை நான் மறுப்பேனே? ஆயினும் இக்கள்வர் கூட்டத்திலிருந்தும், உன்னைப்பார்த்தால் சவு இரக்கமுள்ளவனாகத் தோற்றப்படுகின்றாய். என்னுடைய விருத்தார்த்தத்தைக் கேட்பாயாயின் வீணாக வருத்தப் படுவாய். நான் ஏன் கூறவேண்டும்?

ஜே. அப்படியல்ல, சொல்லும் கேட்போம்.

ஏ. நான், புஷ்பபுரத்தாசனாகிய சச்சந்தனுடைய மூத்தகுமாரன் என்பெயர் ஏமாந்தான். என் தாயார் என்னைப்பெற்றவுடன் இறந்து விட்டார்கள். பிறகு என்பிதா வேறொருமணம் செய்துக்கொண்டார். அனுகூபா தேவியாகிய அம்மாற்றந்தாய் மூலமாக எனக்கு செளரியகுமாரன் சசங்கதை என்று ஒரு தம்பியும் தங்கையுமுண்டு. அனுகூபாதேவி என்னிடம் மிகவும் அன்புபாராட்டி வந்தாள். செளரியகுமாரனும் சசங்கதையும் என்னைத் தம்முடைய சொந்ததமையனைப் போலவே பாவித்து வந்தார்கள்.

ஜே. உம்முடைய தம்பியின் பெயரென்ன?

ஏ. செளரிய குமாரன். சுவாமியினுடைய கிருபையால் நான் எல்லா செளக்கியங்களையும் பெற்று விவாகமாகி புத்திரசந்தானத்துடன் வாழ்ந்து வந்தேன்.

ஜே. செளரிய குமாரனுடைய நண்பன் ஜெயபாலன் என்றொருவன் இருந்தானே உமக்குத் தெரியுமா?

ஏ. தெரியும், அவர்களிருவரும் உயிர் நண்பர்களாயிருந்தார்கள். ஆனால் நான் ஜெயபாலனைப் பார்த்ததில்லை. அவன் இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பே இறந்ததாகக் கேள்விப்பட்டேன்.

அப்பா, அதையேன் கேட்கின்றாய்? உனக்கு அவனைத் தெரியுமா?

ஜே. இல்லை சம்மா கேட்டேன். அப்புறம் சொல்லும், தாம் இந்த ஸ்திதிக்கு வந்த தேது? அதைக் கூறும்.

ஏ. என்னுடைய பிதா நான் அவருக்கு விஷம் கொடுத்துக் கொல்லப் பிரயத்தனப்பட்டதாகக் கூறி என்னைத் தன் நாட்டெல்லைக்குள்ளிருந்தால் யார் வேண்டுமென்றாலும் கொன்றுவிடலாமென்று கட்டளையிட்டுத் துறத்திவிட்டார் [கண்ணீர்விடுகிறார்]

ஜே. அரசே! வருந்தவேண்டாம் சொல்லும்.—உம்,

ஏ. அப்பா! என்னைப்பார்த்தால் தகப்பனுக்கு விஷம்கொடுத்துக் கொல்லும் படியான துரோகியைப்போலவா யிருக்கின்றது? அப்பா! அப்படிப்பட்ட பாதகர்களும் இவ்வுலகிலிருக்கிறார்களே? அதை நினைத்தாலும் எந்நெஞ்சம் பகிர் என்கின்றதே!

ஜே. இதென்ன தாம் ஓர் ஆடவன் என்பதை மறந்தீரா என்ன? அரசே! நீர் உம்முடைய பிதாவுக்கு இவ்வாறு ஒரு காலும் துரோகம் நினைத்து மிருக்கமாட்டீர் என்று உறுதியாக நம்புகின்றேன் நான். ஆயினும் உம்முடைய பிதா எதைக்கொண்டு இவ்வாறு உம்மிது சந்தேகித்தார்? அதைசற்று விளங்கச் சொல்லும்.

ஏ. இதோ சொல்லுகிறேன். உன்னிடம் கூறியாவது என் துயரம் தணிகின்றேன். சில தினங்களுக்கு முன் ஒரு நாள் இரவு அரண்மனையில் நாங்களெல்லோரும் போஜனம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது பிதா தன் பாத்திரத்திலிருந்த தண்ணீரைச் சாப்பிட்டுவிட்டு இன்னும் வேண்டுமென்று கேட்க, அவர்பக்கத்திலுட்கார்த்திருந்த நான் எனது பாத்திரத்திலுள்ள ஜலத்தை அவருடைய பாத்திரத்தில் விட்டேன். உடனே என்பாத்திரத்திலிருந்த பொழுது வெறும் ஜலமாயிருந்தது அவருடைய பாத்திரத்திற் பட்டமாத் திரத்தில் வெண்மை நிறமாக மாறியது. அதைக்கண்டவுடன் என்பிதா முகம் கறுகி என்னைச்சற்று நேரம் கோபித்து உற்றுப்பார்த்து விட்டு சாப்பாட்டைவிட்டு அப்பாத்திரத்தை அப்படியே எடுத்துக் கொண்டு தன் அறைக்குச்சென்றார். இதை யெல்லாம் கண்டவுடன் நான் திக்பிரமை கொண்டு சற்று நேரம் அசைவற்றப்போயினேன், பிறகு என் பிதாவிடம் என்னவென்று

விசாரிக்கச் சென்றபொழுது, தான் என்னை மறுபடியும் கண்ணால் பார்க்க மாட்டாரென்றும், நான் அவருக்குவிஷம் கொடுத்துக் கொல்லமுயன்றதாகவும் அதற்காக நான் ஏழுதினங்களுக்குள் தனது நாட்டை விட்டுச் செல்லவேண்டுமென்றும் அதற்கப்புறம் தனது நாட்டெல்லைக்குள் நானிருப்பேனாயின் என்னை யார்வேண்டுமென்றாலும் கொன்றுவிடலாமென்றும் கடுமையான கட்டளையிட்டனுப்பினார். பிறகு நான் என் பிதாவை நேரிட்கண்டு பேசவேண்டுமென்று என்னுடையவன் எவ்வு முயன்றும் அவர் ஒரே பிடிவாதமாய் என்னைப் பாரேனென்று சொல்லிவிட்டார். பிறகு—

ஜே. உம்முடைய பிதாவைத்திருந்த பாத்திரம் என்னபாத்திரம் ஞாபகமிருக்கின்றதா உமக்கு?

ஏ. அவருக்கென்று செய்யப்பட்ட பஞ்சலோகபாத்திரம் ஒன்று.

ஜே. என்ன! பஞ்சலோக பாத்திரமா?

ஏ. ஆம், என்ன ஆச்சரியப் படுகின்றாய்?

ஜே. ஒன்றுமில்லை, அந்தஜலம் எந்தவாணமாக மாறியதென்று கூறினீர்?

ஏ. வெண்மையாகப் பால் போலமாறியது. அப்பா, என்னவிசேஷம்? இதைப்பற்றி உனக்கு ஏதாவது தெரியுமா? என்ன யோசிக்கின்றாய்?

ஜே. [தனக்குள்] ஆகா!—இரண்டாவதோ!—இதை நான் முன்பே அறிந்திருப்பேனாயின்!—அப்படியா!—நான்யாரை நோவது? என்னையே! என்னையே!—உம், அப்புறம் சொல்லும்.

ஏ. பிறகு நான் எப்படியாவது பிதாவின் கோபத்தை தணிக்கின்றேன், நீர் இந்நாட்டைவிட்டுச் செல்லவேண்டாமென்று என்னைத்தன் சொந்த அண்ணன்போற் பாவிக்கின்ற சௌரிய குமாரன் கூறவே, அந்த ஏழுதினங்களும் புஷ்பபுரியிலேயே இருந்துவிட்டேன். அவனுடைய பிரபத்தமும் பயன்படாமற்போகவே, அந்த ஏழுதினங்களும் கழிந்தவுடன் இனிஅங்கிருப்பது அபாயமெனக் கருகி மாறுவேடம் பூண்டு இங்கு வந்து வழிதெரியாத உழன்றுகொண்டிருக்கும் பொழுது இப்பாதகர்கள் கையிலகப்பட்டேன். இதுவேநடந்த விர்த்தார்தம். என்னுடையபிதாவின் மீது ஆணைப்படி இதில் சற்றேனும் பொய்யில்லை. என்னுடைய பாத்திரத்தில்தான் முன்பாக விஷத்தைவார்த்து வைத்திருந்தார்களோ இதெல்லாம் சத்தியமாக

எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது. ஆனால் எனக்கொன்று மாத்திரம் சந்தேகமாயிருக்கின்றது. என்னுடையபாத்திரத்திலல்லவோ விஷம் முதலிலிருந்தது; ஆகவே அது என்னைக்கொல்ல வல்லவோ வைக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும். இதைப் பிதா யோசியாமற்போனாரே.

ஜே. அது விஷமென்று உமக்கு உறுதியாக எப்படித்தெரியும்?

ஏ. நான் என்னுடைய தங்கையாகிய சுசங்கதையைக் கேட்டேன். அவள் பஞ்சலோக பாத்திரத்தில் உருமாறிய படியினால் அது விஷமாகத்தானிருக்கவேண்டுமென்று பிதா கூறியதாகச்சொன்னாள். அதுவுமன்றி அந்த உருமாறிய ஜலத்தை பிதாவானவர் ஒருநாய்க்கிட, அது உடனே வலதுபுறத்தில் ஒருவித வலிகண்டு இறந்ததாம். அப்பா, இதிலொரு ஆச்சரியமிருக்கின்றது. இரண்டு வருடங்களுக்கு முன் என்னைக்குழந்தையும் வலது பக்கத்தில் ஒருவித வலிகண்டிருந்தது, அது இறந்ததுபோலவே இந்நாயும் இறந்ததாக என் தங்கை எனக்குக்கூறினாள்.

ஜே. என்ன! உம்முடைய கைக்குழந்தைபா?

ஏ. ஆம், அப்பா! அப்பா! மறறவைகளை யெல்லாம் கேட்டீர் இறந்தபுறமே. இவ்வாறு திடீரென்று வலிகண்டக் குழந்தை இறந்ததுமன்றி அன்றிரவு அரண்மனையினின்றும் அப்பிரேதம் காணாமற் போய்விட்டது. பிரேதத்தை யாராவது திருடுவார்களோ—? அப்பா! என்ன? என்ன?

ஜே. ஆகா! சந்தேகமேன்—குழந்தையென்றும் பார்க்கலாகாதா!—மூன்றாவதோ!—இப்பொழுது நன்றாய் எல்லாம் விளங்குகின்றது! சௌரியகுமாரா!

ஏ. என்ன சௌரிய குமாரனைப்பற்றி?—என்ன அப்பா யோசிக்கின்றாய்?—அப்பா நீ யார்?

ஜே. [தனக்குள்] காலம் வந்துவிட்டது. (எமாங்கதனிடம்) அரசே. அந்த விஷத்தை உம்முடைய பாத்திரத்தில் யார் விட்டிருக்கக்கூடும் என்று நினைக்கின்றீர்?

ஏ. அப்பா! அதுதானே தெரியவில்லை எனக்கு; நான் பிறந்தது முதல் இது வரையில் ஒருவருக்கும் மனதறிய தீங்கு செய்யவில்லையே! எனக்குப் பிறரேன் தீங்கு நினைக்கவேண்டும்? உனக்கென்ன தோற்றுகின்றது இதைப்பற்றி? உனக்கு ஏதாவது தெரியுமா?

- ஜே. எமாங்கதராஜனே, நான் இப்பொழுது உம்மிடம் சொல்லத் தடையில்லை. ஆயினும் அதற்குக்காரணம் கேளாதபட்சத்தில் கூறுகிறேன், என்ன சொல்லுகின்றீர்?
- ஏ. அப்படியே ஆகட்டும். யார்செய்தது தெரியுமா உனக்கு?
- ஜே. உம்முடைய கைக்குழந்தைக்கு விஷங்கொடுத்துக் கொண்டு அதன்பிரேதத்தை அபகரித்துச் சென்றவனும், உமக்கு விஷம் கொடுத்துக் கொல்ல முயன்றவனும்—உமது தம்பியாகிய செளரியகுமாரனே!
- ஏ. என்ன! செளரிய குமாரனா?
- ஜே. ஆம்—ஆச்சரியமா யிருக்கிறதோ உமக்கு?
- ஏ. அப்பா! நீயேதோ தெரியாமையிறை கூறுகின்றாய். என்னுடைய தம்பி ஒருகாலும் இதைக்கனவிலும் நினைத்திருக்கமாட்டான். அவன் என் குழந்தை இறந்தபொழுது துக்கித்தது சுவாமிக்கே தெரியும். அதன் பிரேதத்தை கூணமேனும் விட்டுப்பிரிய மனம்வரவில்லை யென்று அதன் பக்கத்திலேயே இருந்தழுததைப் பார்த்திருப்பாயாயின் இவ்வாறு ஒருகாலும் நீ கூறமாட்டாய். அதுவுமன்றி என்பிதாவின் கோபத்தைத் தணிக்க அவன் முயன்றது கொஞ்சமல்லவே! என்னுடைய உடன்பிறந்தானும் எனக்காக அவ்வளவு பாடுபட்டிருக்க மாட்டானே! அப்பா, இந்த தவறான எண்ணத்தை விட்டு விடு, நீ ஏதோ—
- ஜே. சரிதான், அப்படியே இருக்கட்டும். ஒருகாலம் வரும், அப்பொழுது உமக்கு இதன் உண்மையைக் காட்டுகிறேன். அது இருக்கட்டும், அரசே உமக்கு புஷ்பபுரிக்குப்போய் முன்போல் பிதாமுதலியோருடன் சுகமாய் வாழ்ந்திருக்கவேண்டுமென்று விருப்பமில்லையோ?
- ஏ. அப்பா! நீ இதைக்கேட்பது எனக்கு மிகவும் ஆச்சரியமாயிருக்கின்றது. இதைவிட எனக்கின்றும் இவ்வுலகில் சிலகாலம் உயிருடன் வாழ்ந்திருக்க விருப்பமில்லையோவென்று கேட்டிருக்கலாம். அப்பா, என் கண்ணுக்கொப்பாய் என் அருமைப் புதல்வன் பாலசூரியனையும் என்மனைவி செளமாலினியையும் நான் சிக்கிரம் காணாவிட்டால் எனதுயிர் நிற்பது கடினம்.
- ஜே. அரசே, உம்முடைய கோரிக்கையை நான் நிறைவேற்றுகின்றேன்; ஆனால் நான்சொல்லுகிறபடி காரணமொன்றும் வினவாமல் செய்வீரா நீ?

- ஏ. அப்பா, எப்பொழுது நீ எனதுயிரைக்காப்பாற்றினாயோ அப்பொழுதே நான் உனக்கடிமையாகிவிட்டேன். உன்சொற்படி நான் நடவாமற் போவேனோ! எப்படியாவது நான், எனது பெண்சாதி பிள்ளையையும் தந்தை தாயாரையும் பார்த்தாற்போதும். ஆனால், உன்னால் என்னமுடியும்? அதிருக்கட்டும், அப்பா, இவ்வளவெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டு வந்த நீ இன்னொன்று எனக்குக் கூறவில்லையே, அப்பா, நீ யார்?
- ஜே. (தனக்குள்) நான்!—நான்!—சாம்பிணம்—நான் இக்காட்டிலுள்ள கள்வர்களுக்கெல்லாம் தலைவன்.
- நாயனார் வயத்தான் முதலிய கள்வரெல்லோரும் திரும்பிவருகிறார்கள்.
- ஜே. நாயனார், ஸ்ரேஷ்டயெல்லாம் சரியாக நிறைவேற்றிற்று?
- நா. எல்லாம் தங்களுடைய கருணையினால் சரியாக ஆயிற்று. இதோ பிரசாதம். [புஷ்ப முதலியவற்றைக் கொடுக்கின்றான்] அடே! கருப்பண்ணசாமி அருளினால் நம்முடைய சுவாமிக்கு சகல நன்மையு முண்டாகக் கடவது!
- எல். ஜெய!
- நா. நமக்கெல்லாம் சேஷமமும் ஐஸ்வரியமும் கிடைக்கக்கடவது!
- எல். ஜெய!
- நா. நம்முடைய பகைவரெல்லாம் அழியக்கடவது!
- எல். ஜெய!
- வ. நம்பளுக்கெல்லாம் ரொம்ப ஆடும் தேங்காயும் கெடைக்கக்கடவது! ஜெய!—அடெஜெய சொல்லுங்கடா, தேங்காயும் ஆடும் திண்ணாட்டுவல்லே?
- ஜே. நாயனார், எல்லோரும் வந்து இப்படி என் எதிராக நில்லுங்கள் - நான் இது வரையில் உங்களுக்குத்தலைவனாக இருந்தேனல்லவா? இப்பொழுது எனக்கு தேசசஞ்சாரம் செய்து ஆப்காங்குள்ள சேஷத்திரங்கள் முதலியவைகளைப் பார்த்து விட்டு யாவேண்டுமென்று ஒரு ஆசையுண்டாயிருக்கின்றது. ஆகவே நான் போய்த்திரும்பி வருமளவும் இதோ இருக்கும் படியான என் பிராணசினேகிதரை உங்களுக்குத் தலைவனாக ஏற்படுத்துகின்றேன். தேசசஞ்சாரம் முடிந்து நான் திரும்பி வருமளவும் இவரே உமது தலைவர். (நாணனிந்திருந்த முடியை எமாங்கதன் தலையில் தரிக்கின்றான்)
- ஏ. அப்பா! இந்தவேலை என்னத்திற்கு எனக்கு? வேண்டாம்!

ஜே. ஐயனே, சற்று முன்பாக என்சொற்படி நடக்கின்றேன் என் மீரே இதுதானோ? இதை ஏற்றுக்கொள்ளும், பிறகு உமக்கு எல்லாம் விளங்கச்சொல்கின்றேன்.

கோ. இத்தனி காலம் உங்கமே இருந்தோம். இப்போ நீங்க பூட்டைக்கண்ணா நாங்களும் உங்களோடு வரோம், நீங்கபூட்டாக்கா அப்புறம்—

மற். ஆமாம் சாமி. ஆமாம் சாமி.

ஜே. அடே! நான் சொன்னபடி செய்யுங்கள். நான் அடிக்கடி இங்குவந்து உங்களுடைய சேஷமத்தை விசாரித்துக்கொண்டே இருப்பேன், ஒன்றும் பயப்படவேண்டாம். இது வரையில் எப்படி என் சொற்படி நடந்து வந்தீர்களோ அதுபோலவே இனி இவர் சொற்படி நடக்கவேண்டும் தெரியுமா?

எல். நீங்க சொல்லாபடி செய்ரோம்சாமி!

ஜே. நாயனார், நான் மேலைக்குகைக்குச் செல்கின்றேன். நீ இன்னும் மற்றக் கள்வரையெல்லாம் அழைத்துக்கொண்டு அங்குவந்து சேர். ஐயனே, வாரும் செல்வோம். உம்முடன் இவர்களைப் பற்றி சிலவிஷயங்கள் சொல்லவேண்டும். சொல்லுகின்றேன் வாரும். அதுவுமன்றி நீர் மிகவும் புகியுற்றிருக்கின்றீர். வாரும் போவோம். [ஏமாங்கதனை அழைத்துச் செல்கின்றான்]

இ. அடே! இதென்ன இது! நம்பசாமி எங்கேயோ பூடாராம் வேறொருசாமியை வைச்சுட்டுப் போராராமே! இந்தசாமியை பாத்தாலும் நல்லவராட்டந்தான் இக்குதாரா. ஆனாலும் இவரை பாத்தா தைரியசாலியாயில்லெடா!

ம. இல்லெடா, நம்பசாமி சீக்கிரம் வந்தாடுவாரு.

கோ. அதுவமில்லாமே அடிக்கடி வரேன் இண்ணாரே.

நா. ஆம். ஆம். சீக்கிரம் வாருங்கள் போவோம். அடே அந்தர்ட்பு எங்கேடா?

வ. அடேநம்ப பொலிபோட்ட எடத்திலே ஈச்சங்களென வைச்சுட்டுவந்துட்டேண்டா!

இ. இல்லெடா, அத்தைநான் வரும்போது பார்த்தேன் கானோமே.

வ. ஒருவேளை அந்தர்ட்பு குடிச்சுட்டானோ?

இ. ஆமாண்டா ஆமாண்டா! இதோ குடிச்சுட்டு வயந்தகிணு வாராம்பாரு. [அந்தர்ட்பு குடித்துவிட்டு விழுந்துகொண்டு வருகிறான்.]

அ. அடே வவுத்தான்!—நான்குரிசுட்டேண்டா ஈசங்கல்லு!—அடேதொப்பே!

வ. ஐயோ! ஒழிஞ்சது. வாயிலேமண்ணெபோட்டான். அதுக்குத்தான் நான் அப்பவே குடிச்சடனுமிண்ணென். கேட்டைங்களா!

நா. அடேநேரமாய்விட்டது, போவோம். அடே இவனை இப்படியே பிடித்துக் கொண்டுவாருங்கள். [அந்தர்ட்புவை இழுத்துக் கொண்டு எல்லோரும் போகிறார்கள்]

காட்சி முடிகிறது.

இரண்டாவது காட்சி.

இடம். புஷ்பபுரியில் அரண்மனையிலோர் அந்தரங்கமான அறை.

சௌரியகுமாரன் கள்ள அறையை யுடைய ஒருமேஜையின் முன்பாக, கையிலோர் மருந்தக்குப்பியுடன் நிற்கின்றான்.

சௌ. பலாயனனுக்கு நேற்றைத்தினம் பாலில்கலந்து கொடுத்தது போதுமா போதாதா? போதுமெனத்தோற்றுகின்றது. அவனால் நமக்கு இன்னும் சில காரியங்கள் ஆகவேண்டியிருக்கின்றன, ஆகவே அஷன் இன்னும் சிலதினங்கள் பொறுத்திறப்பதே நலம். [குப்பியைமேஜையில் வைத்து முடிவிட்டு ஒருபுறமாக வருகிறான்] சீ! ஒன்றின்மேலொன்றாய் வந்து கொண்டிருக்கின்றனவே! இதனுடன் என் கவலைகளெல்லாம் முடியும் என்று நினைத்திருக்க முன்பிருந்ததைவிட அதிகரித்தனவே யொழிய குறைந்தபாடில்லே. ஒன்றைநினைக்க ஒன்றாய் முடிகின்றது. அன்றைத்தினம் பிதாமறுபடியும் ஜலம் கேளாமலிருக்கலாகாதா? ஏமாங்கதன் தவிர வேறுயாராவது பிதாவுக்கு ஜலம் கொடுத்திருக்கலாகாதா? அல்லது ஏமாங்கதனவது அதற்கு முன் அவ்விஷத்தை அருந்தியிருக்கலாகாதா? இந்தசந்தர்பத்தில் பாலசூரியன் என்கையினின்றும் இரண்டாம் முறை தப்பித்துக்கொண்டான்; ஆயினும் விட்டேனா அவனை! என்ன சங்கடங்கள்! இன்னும் நான் அதைரியப்படுவதற்கொன்றும் நியாயமில்லை. நான் ஏவியிருக்கின்றது தங்கள், எப்படியும் ஏமாங்கதனை விடமாட்டார்கள்; ஒருகால் அவர்கள் கையினின்றும் அவன் தப்புவானாயின் நான் இந்த ஏழுதினங்களாக அவனை ஏமாற்றி இங்கேயே இருக்கச்செய்த கஷ்டமெல்லாம்

வினாக்கிடும். ஏமாங்கதன் இறந்தான் என்று என் செவியினால் நான் கேட்குமளவும் எனக்கு இரவெல்லாம் பகல்தான்! இதைக்கேட்டபின்பே நான் மேல்நடக்கவேண்டிய காரியங்களைப்பற்றி யோசிக்கவேண்டும்.

உதவியுடைய காஞ்சேயன் வந்துநிற்குன்.

சேளரி. காஞ்சேயா, விடங்கனெங்கே?

கா. அவனைக் காலமுதல் காணோம். அரசே, தம்முடன் கண்டு பேசுவதற்காக செளமாலினிதேவியும் பாலகூரியரும் வெளிவாயிலில் வந்து நிற்கிறார்கள்.

சேளரி. உள்ளேவரச்சொல். இதென்னசங்கடம்! [வினாவில் மேஜையைமூடிப்பூட்டி விட்டு தன் ஆசனத்திற்கு வருகிறான்] நான் மிகவும் வருத்த முற்றவனைப்போல் வேஷம்போடவேண்டும். நான் மேற்கொண்டவேலை என்னை ஒவ்வொன்று செய்யச்சொல்கின்றது!

பாலகூரியன் செளமாலினியை அழைத்துவருகிறான்.

சேளரி. அம்மணி! தாங்கள் ஏது இவ்வளவு பிரயாசம் எடுத்துக்கொண்டிருக்கு வந்தது? அப்படி என்னுடன் ஏதாவது பேசவேண்டியிருந்தால் எனக்கொருவார்த்தை சொல்லியனுப்பினால் நான் தங்களிடம் வரக்காத்துக் கொண்டிருக்கின்றேன். தங்களுக்கு இவ்வளவு கஷ்டம்கொடுத்ததற்காக என்னை மன்னிக்கவேண்டும். என்னசமாசாரம்? பாலகூரியா, என்ன சமாசாரம்?

பா. என்ன சமாசாரம்!—நான் பிரயோஜனமில்லை என்று எவ்வளவு தடுத்தும் கேளாது என் பிதாவைப்பற்றி உம்மிடம் பேச என் அன்னை வந்திருக்கிறார்கள்.

சேளரி. ராஜகுமாரா! இடுக்கணுற்ற காலையில் உதவுவாரே உற்றாரென்படுவார்! இந்த சந்தர்ப்பத்தில் எமக்குதவுவார் உம்மையன்றி வேறு ஒருவருமில்லை. உம்மாலேயே எங்கள் குறைகள் தீர்க்கப்பட வேண்டும். அப்பா! உமக்குத் தெரியாதது ஒன்று மில்லை. என் பிராணநாதர் ஒரு அபராதமும் நினைத்தவரல்ல வென்பது நீர் அறியாத விஷயமல்ல. மாமா அவர்கள் வீணாக அவர்மீது கோபம்கொண்டு இந்நாட்டை விட்டுப் போம்படி. கெடுமையான கட்டளையிட்டிருக்கின்றது நீர் அறிந்த விஷயமே! தாம் எப்படியாவது மாமா அவர்களிடம் சொல்லி இக் கரோமான கட்டளையை மீட்டுக்கொள்ளப்படிச் செய்து என் பர்த்தாவுடன் என்னைச் சேர்ப்பிப்பது தம்முடைய கடமை.

பாலகூரியன் தன் பிதாவை நினைந்து வருந்தி வருந்தி குன்றிப் போகின்றான். எப்படியாவது தாங்கள் தயை கூர்ந்து எமக் கிவ்வுதவி செய்யவேண்டும். உம்மையே நம்பியிருக்கின்றேன். நான் உம்மை மிகவும் வேண்டிக்கொள்ளுகின்றேன். நான் உமக்கு மூத்தவனாகையால் உமது பாதத்தில் வீழ்ந்து வேண்டாத குறைதான். (முகத்தை முன்னுளையால் மூடித்தேம்பி அழுகிறான்.) *

சேளரி. அம்மணி! வருந்தவேண்டாம். வருந்தவேண்டாம்! நான் என்னால் ஆனமட்டும் பிதாவுக்குச் சொல்லிப்பார்த்தேன், அவர் ஒரேபிடிவாதமாயிருக்கின்றார். ஆயினும் தாம் அதறியப்பட வேண்டாம். நாளாவர்த்தியில் பிதாவினுடைய கோபம் தனியும்; அப்பொழுது நாம் சொல்லுவோமாகில் கேட்பார். இப்பொழுது சொல்வதிற்பயனில்லையென்று தோற்றுகிறதம்மணி.

சேளரி. அப்பா! அதற்கு நான் எத்தனைகாலம் கார்க்கவேண்டுமோ! என் பிராணநாதரை விட்டுப்பிரிந்து நான் இங்கெப்படி உயிர் வாழ்ந்திருப்பது? அவர் இப்பொழுது எங்கு உழல்கின்றாரோ! என்னசங்கடங்களை அனுபவிக்கிறாரோ! என்னுடன் கடைசி முறை சொல்லிவிட்டும் போகவில்லையே! ராஜகுமாரா! மாமா அவர்கள் முன்பிட்ட கட்டளையை மீட்டுக்கொள்ளாமற் போனால் போகின்றது, எங்களையேன் இவ்வாண்மனையைவிட்டுப் போகக்கூடாது என்று காவலிலமைத்திருக்கின்றார்? நாங்கள் என்ன தப்பிடம் செய்தோம் அவருக்கு? அப்பா! குலமகளைத்தன் கொழுனனிடமிருந்து இவ்வாறு பிரித்துவைப்பது உமக்கு நியாயமென்றுதோற்றுகின்றதா? இதனால் நமது குலத்திற்கு அபகீர்த்திவருமன்றோ? அப்பா! இதையாவது செய்யும். எப்படியாவது மாமாவைக்கேட்டு நாங்களிருவரும் இவ்வாண்மனையைவிட்டு என் பிராணநாதரிருக்குமிடம் தேடிச் சென்று அவருடனிருக்க உத்தரவு கொடுக்கும்படியாகக் கேளும். இது எங்களுக்கு உயிர்பிச்சை கொடுத்ததாகும். உமக்கு மிகவும் புண்ணியமுண்டு.—

சேளரி. அம்மா அழவேண்டாம். இதற்கு எப்படியும் பிதா இசைவாரென்று நினைக்கிறேன். இதோ நான் பிதாவிடம் போய் பேசுகின்றேன். இப்பொழுது தமயன் இருக்குமிடம் உமக்குத் தெரியுமா?

சேள. தெரியாது. எப்படியாவது சுற்றித் தேடி கண்டு பிடிக்கின்றோம்.

சேளரி. பாலகூரியா உனக்குத் தெரியுமா?

பா. ஏன்! உமக்குத் தெரியாது?

சேளரி. தெரியாது!

பா. சிற்றப்பா! வேண்டாம் கடைசிமுறைச் சொல்கின்றேன். உண்மையை மஹாராஜாவிடம் கூறி என் பிதாவின்மீது அவர் கொண்டிருக்கும் கோபத்தைத் தணியும். இதற்கெல்லாம் நீர் தான் ஏதோ காரணமாயிருக்கின்றீர் என்று நான் உறுதியாக நம்புகிறேன். என் பிதாவின்மீது சிறிதேனும் குற்றமில்லை. வேண்டாம்! வேண்டாம்! எங்களுக்குத் தீமைசெய்து நீர் நன்மையடையமாட்டீர்! தன் வினை தன்னைச்சுடும். சர்வ சாட்சியாக ஈசனொருவனிருக்கிறான், அவனுக்குப் பொதுவாக நாம் நடக்கவேண்டும். அவனுக்கு நாம் செய்யும் நன்மை தீமையெல்லாம் தெரியும், நம்முடைய செய்கைகளையெல்லாம் வேறொருவரும் அறியாவிட்டாலும் அவனறிவான், அவன் எப்படியும் நம்மை இவ்வுலகத்திலாவது வேறு உலகத்திலாவது தண்டிப்பான். நம்முடைய செய்கைகளுக்கெல்லாம் அவனுக்கு நாம் ஒரு காலத்தில் உத்திரவு சொல்லவேண்டி வரும்.

சேளரி. அப்பா! நீ சொல்வது எனக்கொன்றும் புலப்படவில்லையே!

பா. இப்பொழுது புலப்படாது, ஒருகாலம் வரும் அப்பொழுது நன்றாய்ப் புலப்படும்—அம்மணி! நான் முன்பே சொன்னேனே! இப்பொழுது இங்கு வந்து பேசினதினால் என்ன பயனைப்பெற்றீர்? எல்லாம் நம்முடைய விதியின்படி ஆகின்றது. நாம் இந்த சங்கடங்களை யெல்லாம் அனுபவிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்த மிருந்தால் அது நம்மைவிடுமோ! இவர்களை யெல்லாம் வேண்டுவதினால் என்ன பிரயோஜனம்? நம்முடைய விதியை மாற்ற இவர்களால் முடியுமோ? இல்லை நாம் சீக்கிரத்தில் சுகமடைவோமென்று நம்முடைய தலையில் எழுதியிருந்தால் அதைத் தடுக்க இவர்களால் முடியுமோ? எல்லாம் ஈசன்செயல். அவனாலன்றி பேதைமனிதர்களால் என்னமுடியும்? அவனை நம்பி அவனைகதியென்றிருக்க வேண்டும். அவனைவிட நம்முடைய ஆபத்துகளில் நமக்குத் தவ்வார் ஒரு

வருளரோ? நாம் திரிகாண சுத்தியாயிருக்க வேண்டும், மற்றவைகளெல்லாம் அவன் செயலையென்று நன்மைநீர்ந்த போதிலும் தீமைநீர்ந்த போதிலும் யாதும் அவன் திருவுள்ளமென்று பொறுத்திருக்கவேண்டும். குற்ற மற்ற மனமுடையவராய் அவனை நம்பினவர்களுக்கு அவன் உதவிசெய்யாமற் போகமாட்டான். தீமை செய்பவர்களைத் தண்டியாமலும் போகமாட்டான். தன்வினை தன்னைச்சுடாமற் போகாது; வாரும் போவோம்; இங்கு நாமினி இருப்பானேன்? இவரை வேண்டுவதை விட சுவாமியைத் துதித்தாலும் சற்றுப்பிரயோஜன முண்டு. சிற்றப்பா! தன்வினை தன்னைச்சுடும்; மறவாதீர் அதனை (சௌமாலினியை அழைத்துக்கொண்டு போகிறான்.)

சேளரி. தன்வினை தன்னைச்சுடும்! சுட்டபொழுது பார்த்துக்கொள்ளுவோம். இந்த பாலகூரியன் ஏதோ சந்தேகிக்கின்றான்—ஆயினும் இவனுக்கு உண்மை தெரியப்போகின்றதா? அதில்லை!—உம்! இவனுக்கு நாம் சீக்கிரம் வழிதேடவேண்டும். பாலகூரியா! இரண்டு முறை தப்பிப்பை, மூன்றாம் முறையும் தப்பித்துக் கொள்ளுகின்றாயே! பார்ப்போம்!

தசங்கதை வருகிறான்.

சசங்கதா! நீயும் வந்தாயா! என்ன சமாசாரம்?

சு. இப்பொழுது சௌமாலினியும் பாலகூரியனும் இங்கு வந்திருந்தார்களா?

சேளரி. ஆம், வந்திருந்தார்கள்.

சு. என்னகேட்டார்கள் உன்னை?

சேளரி. அரண்மனையை விட்டு வெளியே போகவேண்டுமாம்.

சு. அதற்கு நீ என்ன சொன்னாய்?

சேளரி. நான் என்ன சொல்வது? உனக்குத்தான் தெரியுமே!

சு. சீ! சீ! அப்படியல்ல. அவர்கள் என்னிடமும் முறையிட்டார்கள்; அதைக் கேட்கவே நானும் இங்கு வந்தேன். அப்பா! உன் எண்ணத்தைத்தான் நிறைவேற்றிக் கொண்டாயே! ஏமாங்கதனைக் கொல்லா விட்டாலும் நாட்டைவிட்டுத் துறத்திவிட்டாய். எப்படியும் பிதாவின் பிற்காலம் உனக்குத்தான் பட்டம் கிடைக்கப்போகின்றது. இனிமேல் அனாதையான சௌமாலினியையும் பாலகூரியனையும் நீ வருத்துவானேன்? பெண்ணென்றும் பார்க்கவேண்டாமா? அதிலும் பூணகர்ப்பிணி, எட்டு மாதம்! இந்த துக்கத்தில் அக்கருவுக்கு ஏதாவது கெடுதி

நேரிட்டாலும் நேரிடும். அவளிடப்பட்டி அவளை அனுப்பி விடுகின்றதானே?

சேளரி. நான் என்ன செய்வது?

சு. நீ என்ன செய்வது! ஐயோ பாவம்! நீ தானே அம்மானிடம் கூறி பிதாவுக்குப் போதிக்கச் செய்து அவர்களை அரண்மனை யைவிட்டு வெளியே போகாதபடி காவலிலிருக்கச் செய்தாய். நீ இப்பொழுது இஷ்டப்பட்டால் முடியாமற்போமா இக்காரியம்?

சேளரி. ஆமாம், பூரணகர்ப்பிணி ஆயிற்றே இப்பொழுதெங்கே வெளியிற் செல்வது?

சு. அதற்கெல்லாம் நான் தக்க ஏற்பாடு செய்கின்றேன்; என்ன அப்பா, பழிபாவத்திற்கஞ்ச வேண்டாமா? உனக்கொரு குற்றமும் செய்யாத ஒரு பேதைமனதை நீ நோக்கச்செய்யலாமா? வேண்டாம்—என்ன சொல்லுகின்றாய்?

சேளரி. சுசங்கதா, பூரணகர்ப்பிணிவெளியிற் செல்லக்கூடாது. இங்கேயே இருப்பாளாகில் சீக்கிரம் அவளுடைய தொந்தரவை யெல்லாம் நீக்கிவிடுகின்றேன்.

சு. சீ! சீ! பாதகர்! இதுவரையில் நீ செய்ததூர்நடத்தை யெல்லாம் போதாதா? ஒரு பெண்கொலையும் வேண்டுமா? இப்படியா எண்ணியிருக்கின்றாய்? இப்பொழுது நான் பிதானிடம் சென்று எல்லா உண்மையையும் கூறுகின்றேன்.

சேளரி. என்ன என்ன! சுசங்கதா! நில்போகாதே!

சு. தொடாதே என்னை! நான் பொறுத்ததெல்லாம்போதும். நியாயமனியாயமில்லையா! இதோ நான் போய்சொல்லுகின்றேன். அப்படியா சமாசாரம்!

சேளரி. சுசங்கதா! நான் இறந்து பிணமாய்க்கிடப்பதைப்பார்த்து சந்தோஷிக்க வேண்டுமென்றிருந்தால் உன்னிடப்பட்டிசெய். நீ பிதானிடம் கூறுவாயாயின் அவர் என்னை எப்படியும்கொன்று விடும்படி கட்டளையிடுவார். அதைக்காண நீ விரும்புவாயாயின் போ, போ, போ.

சு. (கண்ணீருடன்) அடாபாபி! எப்பொழுது பார்த்தாலும் இந்த இழவு ஒன்றைக்கூறி கூறித்தானே காலத்தைகழித்து வருகின்றாய். நீ எக்கேடு கெட்டாவதுபோ, உன் உயிருக்கே நீ உலை தேடுகின்றாயேயொழிய வேறொன்றுமில்லை. ஆயினும் செளமாலினிக்கு நீ ஏதாவது கெடுதி நினைப்பாயாயின் உடனே நான்

பிதானிடம் எல்லா உண்மையையும் கூறிவிடுவேன். இதற்குச் சந்தேகமில்லை. என்ன சொல்லுகின்றாய்?—உன்னிடம் இங்கு பேசிக்கொண்டிருப்பதைவிட அவளிடம் போய் அவளுக்குத் தேறுதல் சொல்லினாலும் சிறிது புண்ணியமுண்டு. நான் சொன்னது மாத்திரம் நன்றாய்ஞாபகமிருக்கட்டும். (போகிறான்)

சேளரி. இதென்ன இழவு! தொந்தரவின்மீது தொந்தரவாய் வருகின்றது! இந்தச் சங்கடத்திற் கென்ன செய்வது?—(மேஜையின் மீது வைத்திருக்கும் மணி அடிக்கின்றது) அப்பா! ஏமாங்கதன் இறந்தான்! (விரைந்து எழுந்திருக்கின்றான்.)

பலாயனன் விரைந்து வருகின்றான்.

சேளரி. இறந்தானா ஏமாங்கதன்?

ப. பிறந்தான் ஏமாங்கதன்! தப்பித்துக்கொண்டான்!

சேளரி. ஆ! தப்பித்துக்கொண்டானா?

ப. ஆம்! புலியூர்வரையில் சங்கனும் விடங்கனும் பின்தொடர்ந்து சென்றார்களாம்; அங்கே சாயங்காலம் ஒருகுடியானவன் வீட்டில் துழையக்கண்டு அன்றிறவு கொன்றுவிடத் தீர்மானித்து இருட்டியவுடன் உள்ளே சென்று பார்க்க, இதற்குள் எங்கேயோ போய்விட்டானாம். பிறகு எங்குதேடியும் அவன் சென்ற வழி தெரியாது, திரும்பி வந்து விட்டனர்.

சேளரி. கழுதைகள்! சம்மாகவாதிரும்பி வந்துவிட்டார்கள்? அக்குடியானவனைப் பிடித்துக் கேட்கின்றதுதானே?

ப. கேட்டார்களாம், அவன் ஒன்றும் தெரியாதென்கின்றானாம் என்னபயமுறுத்தியும்.

சேளரி. ஒருவேளை புலியூருக்கடுத்த தூமகாரணயத்திற்குப் போய் ஒளித்திருந்தாலுமிருக்கலாம். பலாயனா! அந்தக்கழுதைகளை உடனே புறப்பட்டு மாறுவேடம் பூண்டு தூமகாரணயத்திற் போய்த் தேடிச் செய். ஏமாங்கதனைக் கொன்றுலொழிய திரும்பி வரக்கூடாதென்று நான் கட்டளை யிட்டதாகச்சொல். அப்படித்திரும்பிவந்தால் என்னகதி என்று அவர்களுக்கேதெரியும். உடனே புறப்படச்சொல் சீக்கிரம்.

இதோசொல்லுகின்றேன்—ஆயினும் அப்படியே—விட்டுவிட்டால்? பாவம் இனி அவன்நம்மை என்னசெய்யக்கூடும்? நம் முடையகாரியமோ நிறைவேறி விட்டது?

சேளரி. அப்படியில்ல! நான் சொன்னபடிசெய்.—பலாயன, என்ன உனதுவலதுகையில்?

ப. ஏதோ நேற்றைத்தினம் சாயங்காலமுதல் இருந்திருந்து அங்கே ஒருவித வலிகாண்கின்றது.

சேளரி. அது ஒன்றுமில்லை நீ சீக்கிரம்போ. (பலாயனன் போகிறான்) நாம் கொடுத்தது தன் சொருபத்தைக்காட்ட வாரம்பித்து விட்டாற் போலிருக்கிறது! அதிருக்கட்டும், இதென்ன பெரும் சங்கடம்! ஏமாங்கதன் தப்பித்துக்கொண்டானோ! இனி நான் மிகவும் ஜாக்கிரதையா யிருக்கவேண்டும். இப்பொழுது நான் கொஞ்சம் அஜாக்கிரதையா யிருப்பேனாயின் எல்லாங்கெட்டுப்போம். ஏமாங்கதன் எப்படியும் தன்னுடைய பெண்டு பிள்ளைகளைப் பெறவிரும்புவான். அவர்கள் அவனிடம் போய்ச்சேர்ந்து விடுவார்களாயின் பிறகு நமக்குக்கஷ்டம். ஆதலால் செளமாலினியையும் பாலசூரியனையும் சிறையிலிட்டு வைக்கும்படி பிதாவுக்குப் போதிக்க அனுசூயாதேவியை ஏவவேண்டும். அந்த மட்டும் எனது மனதுக்கிசைந்த தாயார் கிடைத்தது என் பாக்கியமே! நான் இனி காலத்தை வீணிற்கழிக்கலாகாது. ஒவ்வொரு க்ஷணமும் எனக்குபயோகப்படும். [போகிறான்]
காட்சி முடிகிறது.

மூன்றாவது காட்சி.

இடம். ராஜ வீதியில் ஒரு வீடு.

வீதியில் ஜெயபாலன் மாறவேடம் பூண்டு வருகிறான்.

ஜெ. [தனக்குள்] இவ்வீதியைக் காணுங்கால் என்மனதில் என்னென்னஞாபகங்கள் வருகின்றன! ஹா! [பெருமூச்சு விடுகிறான்] நாம்வந்த வேலையைப்பார்ப்போம்; அவைகளையெல்லாம் பற்றி இப்பொழுது யோசித்துப் பயனென்ன? அந்தபுத்தி அப்பொழுதே இருக்கவேண்டும்—எப்படியாவது இவனைக் கைவசப்படுத்தவேண்டும். ஆயினும் இவன் செளரியகுமாரனிடம் மிகவும் அன்போன்யமாயிருக்கின்றான். அவனுடைய துர்ச்செய்கைகள் இவனுக்குத் தெரிந்திருந்தாலுமிருக்கும். இவனை நம்முடைய வசப்படுத்துவதெப்படி? —ஆயினும் பார்ப்போம்—[பலாயனன் வீட்டுவாயிலெதிரில் வந்ததற்கிறான்]

தாங்கள் வருகிறான்.

தா. யார் ஐயா அது?

ஜெ. அப்பா, நான் ஒருஜோசியன். நாகர்கோயிலினின்றும் உம்முடைய எஜமானனைப் பார்க்கவந் திருக்கின்றேன். இப்பொழுது பார்க்கச்சந்தர்ப்பப்படுமா?

தா. ஏன்ஐயா! இப்பொழுது சந்தர்ப்பப்படுமா படாதா என்றே ஜோசியம் பார்த்துக்கொண்டுவருகிறதுதானே?

ஜெ. பார்க்கலாம் எனத்தோற்றுகின்றது.

தா. பார்க்கமுடியாது எனத்தோற்றுகின்றது! அவருக்கு இப்பொழுது உடம்புசவுக்கியமில்லை; ஆயினும் நான்சொல்லிப் பார்க்கின்றேன். [வீட்டிற்குள்ளே போகிறான்]

ஜெ. [தனக்குள்] நன்றாகக் கேட்டான் புத்திசாலி! ஜோசியர்களுடைய விபத்து இதுதான்.

சூடாமணியும் டாஸனும் வருகிறார்கள்.

தா. மருந்துசாப்பிடுகிறார். இதோவருவதாகக்கூறினார். தாம் இப்படி உட்கார்த்திரும் [ஒர் ஆசனம்கொடுத்து விட்டு உள்ளே போகிறான்]

சூ. தாங்கள்தான் நாகர்கோயில் சோசியர் போலிருக்கின்றது?

ஜெ. ஆமாம். [ஒருபுறமாய்] அடடா! இவனா!

சூ. தங்களை எங்கேயோ இதற்குமுன்பாகப் பார்த்திருக்கின்றாற் போலிருக்கின்றது?

ஜெ. இருக்கலாம், எனக்கும் தங்களை எங்கேயோ இதற்குமுன்பாகப் பார்த்தஞாபகமாயிருக்கின்றது.

சூ. ஒ! ஒருவேளை முன்பு அட்சயவருஷத்துக் கருப்பில் எளிய வர்க்கெல்லாம் ஆயிரம் ஆயிரமாக தானங்கொடுத்தேனே அப்பொழுது பார்த்திருக்கலாம்.

ஜெ. இருக்கலாம். [ஒருபுறமாய்] ஆரம்பித்தாயா?

சூ. அப்படித் தானிருக்கும். இப்பொழுது என்னை அடையாளம் கண்டு பிடித்தல் கஷ்டமாயிருக்கின்றாற் போலிருக்கிறது! சகஜந்தான். அப்பொழுது நான் போட்டுக்கொண்டிருந்த வைரக் கடுக்கன் பச்சைக்கல் முருகு முத்து மாலை மோகனமாலை வீரவண்டாயம் முதலியனவெல்லா மில்லாதிருக்கின்றேனல்லவா!

ஜெ. ஆமாம்—பிரபுவுக்கு என்னவுடம்பு?

சூ. ஏதோ உடம்பில் வலியாயிருக்கின்றதாம்—என் சிறுவீரலில் ஒரு பதினாயிரத்து முன்னூற்று எழுபத்து மூன்று வராகன்

பெறும்படியான ஒரு கெம்புமோதிரம் போட்டுக்கொண்டிருந்தேனே தங்களுக்கு ஞாபகமிருக்கின்றதா, இந்தபொன் மோதிரம் இருக்குமிடத்தில்?

ஜே. ஆமாம் ஞாபகமிருக்கின்றது—பிரபுவுக்கு என்ன வலி என்று கூறினீர்?

சூ. இருந்திருந்து கையில் ஒரு விதமானவலி யொன்றுண்டாகின்றதாம்—உமக்குமாத் திரம் ஒருசமாதாரம் கூறுகின்றேன் அதை ஒருவரிடமும் கூறவேண்டாம். அந்தமோதிரத்தை ஒருநாள் இரவு ஒருவருமறியாதபடி மகாராஜா என் விட்டிற்கு வந்து மிகவும் வேண்டிக்கொண்டார். அவர் என்ன அதற்கு விலை கொடுக்கப் போகின்றாரா என்று தானமாகக் கொடுத்து விட்டேன்.

ஜே. மிகவும்சந்தோஷம்!—எந்தக்கையில்நோகின்றதாம்?

சூ. வலதுகையில். அப்புறம்—என்ன ஆச்சரியப்படுகின்றீர்? என் கையில் நான் அப்பொழுது போட்டுக்கொண்டிருந்த தாப்பும் கொலுசும் எங்கே காணோமே என்று யோசிக்கின்றீரோ? அதைச் சென்ற பொங்கல் பண்டிகையில் என்னுடைய அம் பட்டனுக்குக் கொடுத்துவிட்டேன்.

ஜே. அப்படித்தான் செய்யவேண்டும். மகாப்பிரபு, தமக்கென்ன குறைவு!—இவருக்கு என்றுமுதல் இந்நோயுண்டா யிருக்கின்றது?

சூ. இரண்டுதினங்களாக இருக்கின்றதாம்—அதிருக்கட்டும். தங்களைநான் ஒருஜோசியம் கேட்கவேண்டும். பத்துவருடத்துக்கு முன் ஒருஜோசியர் சிக்கிரம் எனக்கு எண்பதுகோடி பொன் புதையலில்கிடைக்கும் என்று கூறிவிட்டுப்போனார். இதைச் சொன்னதற்காக அவருக்குநான் ஆபிரம் பொன்கொடுத்தேன். அந்தப் புதையல் எனக்கு எங்கேகிடைக்கு மென்று தாங்கள் ஜோசியம் பார்த்துச் சொல்லவேண்டும். உமக்கும் ஏதாவது தருகிறேன்.

ஜே. இவ்வளவு சிக்கிரத்தில் கூறமுடியுமா? நான் தங்களுடைய கிரகத்திற்கு நாளைத்தினம் காலைவருகின்றேன், அப்பொழுதெல்லாம் பார்த்துக் கூறுகின்றேன்.

சூ. ஆம்! அதுதான் சரி. நான்வருகின்றேன் மறக்கவேண்டாம், என்மானிகை தெரியுமே உமக்கு? பக்கத்துவீதியில் வாசற்படி இடிந்தவிடு நம்முடையது. பாருங்கள்! நாம் எத்தனை

முறை அதைச் சரிப்படுத்தியும் தினம் அநேக யாசகர்கள் வந்து துழைவதினால் எல்லாம் இடிந்து போகின்றது நம்முடைய வீட்டில். நான்வருகின்றேன். (போகிறான்)

ஜே. அப்படியே—இப்படியும் ஒரு ஜன்மமிருக்குமா!—ஒரு சந்தோஷம்! இவனை நமது மாறவேடத்தைக் கண்டு பிடிக்காவிட்டால் வேறுயார் கண்டுபிடிக்கப்போகிறார்கள்? அதிருக்கட்டும், இதென்ன! எனக்கேதோ புத்தியில் ஒரு சந்தேகம் தோற்றுகின்றது.—இப்படியிருக்குமா? ஆயினும் என் புத்தியிற்படுவது இதுவரையிலும் பெர்த்ததில்லை. பலாயனனுக்கு ஏன் அதைக் கொடுக்கவேண்டும்? ஒருவேளை இருவரும் சச்சாவிட்டுக்கொண்டார்களா? எல்லாம் நேரிந்தகண்டால் தெரிய வருகின்றது—ஹா! இவ்வளவுபாபத்திற்கும் ஆதிகர்த்தா நான்தானே!

பலாயனன் வருகிறான்.

ப. வாருங்கள் உட்காருங்கள்.

ஜே. (ஒருபுறமாய்) சரிதான்! சந்தேகமில்லை. நான்காவது!—ஐயோ பாவம்—இன்னும் எத்தனைபெயருக்குத்தான் கொடுத்திருக்கின்றானே! நாம்வந்த வேலை நிறைவேறிவிட்டது!

ப. தாங்கள் எப்பொழுது நாகர்கோயிலினின்றும் வந்தீர்? இங்கு இதுவரையில் வேறுயாரையாவது பார்த்தீர்களா?

ஜே. நேற்றைத்தினம் சாயங்காலம் நான் இங்குவந்தேன். தங்களை முதலில் பார்த்து விட்டுப்போகவேண்டுமென்று தம்மிடம் வந்தேன்.

ப. சந்தோஷம்—முதலிலேயே உங்களுக்கு ஒருவிஷயம் கூறிவிடுகின்றேன். நான் சிறுவயதாயிருக்கும்பொழுது ஜோசியத்தில் மிகவும் நம்பியிருந்தேன், வரவர எனக்கு அந்நம்பிக்கை குறைந்துகொண்டே வருகின்றது.

ஜே. அப்படியல்ல, அதில் ஏதாவது உண்மையிராமற் போகாது.

ப. அப்படியா!—நீர் இன்னும் எத்தனை வருஷம் உயிரோடிருப்பீர் சொல்லும்?

ஜே. சாதாரணமாக மனிதனுடைய ஆயுளைப்பற்றி மாத்திரம் ஜோசியம் பார்த்துக் கூறக்கூடாது என்று ஒரு பிரமாணமுண்டு, ஆயினும் என்னுடைய கூறத்தடையில்லை. நான் இன்னும் இருபத்தாறு நாளைக்குள் இறக்க வேண்டுமென்று தோற்று கின்றது.

- ப. என்ன! அது ஏனப்படி? உமக்கென்ன உடம்பு?
- ஜே. உடம்பொன்றில்லை, அது என் தலைவிதி!
- ப. என்ன! தற்கொலைபுரியப்போகின்றீரா என்ன?
- ஜே. இல்லை, என் தலைவிதி அது.
- ப. என்ன ஆச்சரியம்! நான் இன்னும் எத்தனை வருடங்கள் உயி ரோடிருப்பேன் சொல்லும்?
- ஜே. ஐயா! நான் முன்பே கூறினேனே இதைமாதிரி தாங்கள் கேட்கலாகாது. எப்படியிருக்குமோ, ஒரு வேளை ஏதாவது கெடுதியாயிருந்தால் பிறகு நான் பொய்போசவேண்டியவரும்.
- ப. அப்படியல்ல. எப்படியிருந்த போதிலும் உண்மையைக்கூறும். நான் இதற்கெல்லாம் அஞ்சபவனல்ல. எத்தனைகாலமிருந்த போதிலும் நாமெல்லாம் ஒருநாள் இறக்கவேண்டியதுதானே! என்னுடைய ஜாதகத்தைக் கொண்டு வரவா?
- ஜே. வேண்டாம். நான் முகத்தைப்பார்த்துக் கூறுவதுவழக்கம். தாங்கள் சற்று தயை செய்து என் எதிராக நில்லுங்கள். (பலாயன்ன் எழுந்து நிற்க ஜெயபாலன் அவன் கடியைப்பரிசோதிக்கின்றான்) சரி!—உட்காரலாம். நான் உமக்கு இன்னொரு வேளை கூறுகின்றேன்—மன்னிக்கவேண்டும்.—நான் வருகின்றேன்.
- ப. (ஜெயபாலன் கையைப்பிடித்துக்கொண்டு) இதென்ன! நில்லும். ஐயா! என்ன சமாசாரம்? நீர் ஏதோ என்னிடம்கூற இஷ்ட மில்லாது இவ்வாறு போக்குச் சொல்லுகின்றார்போலிருக்கின்றதே!
- ஜே. உமக்கு நான் இதைக்கூறுகிறுத்தலே நலம். இதைவிட வேறு எதையாவது கேளும்.
- ப. அப்படியல்ல. நான் பயங்காளியன்று, நீர் சும்மாசொல்லும். என்னுடைய வேண்டுகோளைத்தாம் மறுப்பது நியாயமன்று."
- ஜே. நான் கூறுகின்றேன், பிறகு என்னைப் பழிக்கவேண்டாம். இன்றைத்தினம் இருபத்தைந்தாநாள் தாம் இறக்கப்போகின்றீர்! நான் வருகின்றேன்.
- ப. ஐயா! ஐயா! போகவேண்டாம். சுவாமி! இதனுண்மையைத் தாங்கள் எனக்குக் கூறிவிட்டேபோகவேண்டும்—அது என் அப்படிக்கூறினீர்?
- ஜே. ஐயா! இன்னும் நீர் கேட்பீராயின் உமக்கு மிகவும் வருத்த முண்டாகும், வேண்டாம்.

- ப. அப்படியல்ல எப்படியும் தாங்கள் சொல்லவேண்டும். இதற் குள்ளாக நான் எப்படி இறக்கவேண்டியவரும்?
- ஜே. பலாயனரே! இப்பொழுது உமது வலதுகையில் நோயெடுக்க வில்லையா?
- ப. ஆம்.
- ஜே. அது எதனால் என்று நினைக்கின்றீர்?
- ப. எனக்குத் தெரியவில்லை. இதைக்கொண்டா நான் சிக்கிரம் இறக்கப்போகின்றேன் என்றுகூறிவிட்டீர்?
- ஜே. உம்முடைய வீட்டில் ஏதாவது நாய் இருக்கின்றதா?
- ப. இருக்கின்றது?
- ஜே. உம்முடைய வலதுகையில் எங்காவது கீறி இரண்டு மூன்று துளி இரத்தமெடுத்து அந்நாய்க்கிட்டுப்பாரும். அப்புறம் சொல்லுகின்றேன்.
- ப. இதென்ன ஆச்சரியம்! அடே! அவன் பெயரென்ன? தாரகா (உள்ளேஇருந்து தாரகன் சுவாமி! என்கின்றான்) நம்முடைய நாயெங்கே இருக்கின்றது?
- தா. (உள்ளேயிருந்து) இதோ உள்ளே தூங்கிக்கொண்டு இருக்கின்றது.
- ப. இதோநான் வருகின்றேன். தாங்கள் சற்றுப்போகாதிருக்க வேண்டும். (உள்ளேபோகிறான்).
- ஜே. இருக்கின்றேன்—நீ போ என்றாலும் நான் இனிப்பாகமாட்டே னப்பா! இவனுக்கு நாம் நம்முடைய வீர்த்தாந்தத்தை வெளியிடாது செளரிய குமாரனுடைய செய்கையை யெல்லாம் சொல்லி, அவன் இவனுக்குக்கொடுத்த விஷத்தினின்றும் நாம் இவனைத்தப்புவிக்க முயலுவதாகக் கூறி நமது கைவசப்படுத்த வேண்டும்.
- தாரகன் விரைந்தோடிவருகிறான்.
- தா. ஐயா! உம்மை ஐயா சிக்கிரம் அழைத்து வரும்படியாகக் கூறினார்.
- ஜே. அப்பா, என்னசமாசாரம்?
- தா. என்னமோ எனக்கொன்றும் தெரியாது. எங்கள்நாய்க்கு என்னமோ கொடுத்தார்; அது வலதுபக்கமெல்லாம் ஒருவளிகண்டு தீஇழுத்துக்கொண்டிருக்கின்றது. ஐயா திக்பிரமை கொண்டவர்போலிருக்கின்றார். சிக்கிரம் போர், (ஜெயபாலன் உள்ளேபோகிறான்).

தா. இது என்னடா இது! இந்த ஜோசியர்தான் என்னமோ சொன்னாற்போலிருக்கின்றது. அந்த நாய்க்கு ஐயா என்னமோ தின்னக்கொடுத்தார். உடனே நம்முடைய ஐயாவுக்கு கையில் வலிக்கின்றது போலல்லவோ அதற்கும் வலிக்கின்றது! என்னவோசமாசாரம் தெரியவில்லை! ஐயாவும் என்னை அப்புறம் போயிரு என்று கூறினார்! (உட்காருகிறான்)

விடங்கள் சன்னியாசிவேடம்பூண்டு வருகிறான்.

தா. யார் ஐயா அது? நீரும் ஒரு ஜோசியரோ?

வி. இல்லை அப்பா, நான் ஒரு சன்னியாசி. உம்முடைய எஜமானனை நான் பார்க்கவேண்டும்.

தா. அதெல்லாம் இப்பொழுது, பார்க்கமுடியாது—ஒரு நாய் போதும் அந்த மட்டும்.

வி. தாரகா! உன்னாலும் என்னைக்கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை அல்லவா!

தா. விடங்கள்! இந்தவேஷமென்னடா?

வி. அதெல்லாமிருக்கட்டும் எனக்கிப்பொழுது நேரமில்லை. பலாயனரிடம் நான்கள் அவர் சொன்னபடி புறப்பட்டுவிட்டோம் என்றும், எப்படியும் வேலைமுடித்துக்கொண்டு திரும்பி வருகின்றோமென்றும் கூறிவிடு. (போகிறான்)

தா. சரி! ஏமாங்கதராஜன் தப்பித்துக் கொண்டார் என்று பார்த்தேன், மறுபடியும் வழிவைத்தீர்களா!

ஜெயபாலனும் பலாயனனும் வருகிறார்கள்.

தா. ஐயா, விடங்கள் இங்குவந்து தாம் சொல்லிய வேலையைச் செய்யப் புறப்பட்டுவிட்டதாகக் கூறும்படிச் சொல்லிவிட்டுப் போனான்.

ப. சரிதான், நீ போ உள்ளே. (தாரகன் உள்ளேபோகிறான்) ஐயா! இப்படி நடக்குமென்று நான் கனவிலும் நினைக்கவில்லையே, நான் அவனுக்காக எவ்வளவு பாடுபட்டேன் அதையாவது பார்த்தானோ? இப்பொழுதெல்லாம் விளங்குகின்றது. ஆஹா! சினேகிதன் என்றும் பாராமல் எனக்கு விஷம் கொடுத்த அவனை நான் சுமாவிட்டேனா!—ஐயா! இதற்கு மாற்றொன்றமில்லையா! என்னுடைய ஆஸ்தியெல்லாம் உமக்குத்தருகிறேன் இதைமாதிரி கண்டறிந்து கூறுமே!

ஜெ. அப்பா! நான் தான் முன்பேகூறினேனே! என்னால் கூடிய மட்டும் பிரயத்தனப்பட்டு அந்தமூலிகையைத்தேடிப் பிடித்து

உனக்குத்தருகின்றேன். ஆயினும் நீ நான் சொல்லுகிறபடி செய்யவேண்டும். செய்கிறபட்சத்தில் எப்படியும் உனக்கு அதைக் கண்டெடுத்துத்தருகிறேன்.

ப. அப்படியே செய்கின்றேன். எப்படியாவது நான் பிழைத்தாற்போதும்.

ஜெ. ஆனால் நீ இவ்விஷயங்களை யெல்லாம்பற்றி செளரியகுமாரனுடன் ஒன்றும் கூறலாகாது. அவனுக்கு நீ ஒரு தீங்கும்செய்யலாகாது. நான் உனக்கு உத்தரவுகொடுக்கும் வரையில் முன்பிருந்தது போலவே அவனுடன் அன்போன்யமாயிருப்பது போல் நடத்து வரவேண்டும். நான் சிக்கிரம் உனக்கு ஏதாவது எழுதியனுப்புவேன் அதன்படியே செய்யவேண்டும். என்கட்டையின்படிமாதிரி நீ நடந்துவருவாயின் உனக்கு எப்படியும் நான் உதவிசெய்கின்றேன் நீ வேண்டியபடி.

ப. அப்படியே செய்கின்றேன், நீர் மாத்திரம் என்னுடைய உயிரைக்காப்பாற்றவேண்டும். ஆனால் ஏமாங்கதராஜன் எங்கிருக்கின்றான் என்று கூறினீர்?

ஜெ. நான் உனக்கு அதைக்கூறவில்லையே. அவர் உயிருடன் இருக்கிறார் என்றுமாத்திரம் கூறினேன். அதை யேன் கேட்கின்றாய்?

ப. உமக்கொன்றும் தெரியாது அப்பாதகன் செளரியகுமாரனுடைய வேலை யெல்லாம். இப்பொழுது அவர் தூமகாரணயத்திற்குள்ளுள்ளிருப்பாரென்றும் அங்கு போய் எப்படியாவது அவரைக் கொன்று விட்டேவரவேண்டுமென்றும் இரண்டு கொலையாளிகளை ஏவியிருக்கின்றான். அவர்கள் அவ்வேலைக்காகப் புறப்பட்டு விட்டார்கள். என்னுடைய வேலைக்காரன் சற்றுமுன்பாக கூறுயதைக் கேட்கவில்லையாதாம்?

ஜெ. அப்படியாசமாசாரம்? ஐயோ!—அப்பா! பலாயனா! சினேகிதன் என்றும் பாராமல் உனக்கு விஷம் கொடுத்திருக்கின்ற செளரியகுமாரனைத் தண்டித்து ஏமாங்கதராஜனுக்கு உதவி செய்யவேண்டுமென்று உனக்கு உண்மையில் இஷ்டமிருக்குமாயின் உடனே ஏமாங்கதருக்கு இக்கொலையாளிகளின் விவரத்தையெல்லாம் கூறி ஜாக்கிரதையாயிருக்கும்படியாக ஒரு நிருபமெழுதி என்னிடம்கொடு. நான் அதை அவருக்குக் கொடுக்கின்றேன்.

ப. இதோ அப்படியே செய்கின்றேன். அக்கொலையாளிகளில் ஒருவன் சன்யாசிவேடமும் மற்றொருவன் ஒரு வியாபாரியின் வேடமும் பூண்டிருப்பான்; நான் எல்லாவற்றையும் எழுதி இதோ தருகின்றேன்.

ஜெ. அப்படியல்ல ஒரு நிருபம் எழுதி அதை உனக்குப் பூரண நம்பிக்கையுள்ள ஒரு சேவகனிடம் கொடுத்து தாமதகாரணத்திற்கு சீக்கிரம் எடுத்துக்கொண்டு போகும்படி சொல், அவன் அங்கு சென்றவுடன் யாராவது வந்து அவனை யார் என்று கேட்டால் "சாப்பிணம்" என்று கூறி ஏமாங்கத ராஜனுக்கு ஒரு நிருபம் கொடுக்கவேண்டுமென்று சொல்லாணயின், அந் நிருபம் ஏமாங்கதனிடம் போய்ச்சேரும். பலாயனா! உன் உயிரின் மீது உனக்காசையிருக்குமாயின் நான் சொன்னபடி செய். சீக்கிரம்.

ப. அப்படியே செய்கின்றேன் இதோ.

ஜெ. சீக்கிரம். நான் போய்வருகின்றேன். நான் கூறியதெல்லாம் ஞாபகமிருக்கட்டும் நீ. அணுவளவுபிச்சுகினால் நான் ஜோசியத்தினால் கண்டறிவேன் பிறகு உன்கதி—

ப. ஐயனே! நீர் என்னை எப்படியேண்டு மென்றாலும் பரிசோதித்துப்பாரும். நீர் கூறியதுமாத்திரம் ஞாபகமிருக்கட்டும். என்னை எப்படியாவது காப்பாற்றவேண்டும். (வீட்டிற்குள்ளேபோகிறான்)

ஜெ. இதென்ன ஒன்றென்றாய் முளைக்கின்றதே! நான் சீக்கிரம் தாமதகாரணம்போகவேண்டும். ஆயினும் பலாயனனை நன்றாய் நம்பலாமெனத்தோற்றுகின்றது. இந்நிருபம் போய்ச்சேருமுன் எல்லாம்கெட்டுவிட்டால்! நானும்சீக்கிரம் சென்று ஏமாங்கதனைப்பார்க்கவேண்டும், இங்கு என்வேலையை சீக்கிரம் முடித்துக்கொண்டு. செளரியகுமாரன் நாம் எண்ணியதற்கு மேலாகத் தானிருக்கின்றான். ஆயினும் நான் உயிருடன் இருக்குமளவும்!—(போகிறான்)

காட்சி முடிக்கிறது.

நான்காவது காட்சி.

இடம். தாமதகாரணத்திலேயே மலைக்குகை. காயி முதலிய கன்வொல்லோரும் வருகிறார்கள். வயத்தான் ஒரு மூலையில் படுத்துறங்குகின்றான்.

கா. அடே! இதோ படுத்துகுனு தூங்கராண்டா—இத்தனிநாழி தேடினமே!

அ. எழுப்புடா அவனை எழுப்பு! இன்னும் என்னடா தூக்கம்?

கோ. அடே! வவுத்தா! எழுந்திரா எழுந்திரு. பொழுதுவிடிஞ்சி போச்சிடா.

வ. அடேசத்! நான் தூங்குரேண்டா எழுப்பாதைங்கோ!

அ. அடே எழுந்திரா, அண்ண! இண்ணைக்கி சீக்கிரம் காலமே போயிவேட்டையாடி சாமிக்கு திண்ணத்துக்கு என்னமான புடிச்சிகினு வந்தாட்டு அப்புறம் நம்பவேலைக்குப் போகணுமிண்ணு நாயனார் சொன்னானே கேக்கலே? அடே!—கோஸ்கி! இவன் எழுந்திருக்கிறதா காணோ! நேத்துநாலாடுதிண்ணானே எழுந்திருப்பானே இப்பொ!

கா. அடே, ஏண்டா பொய்பேசுரே நாலாடு ஒருத்தன் திண்ணு வாடா!

அ. அடே! நாலுகாலு இவன் பக்கத்திலே இருந்துது.

கா. அதுவும்பொய். ஒண்ணுதானேடா இருந்துது?

அ. நாலுகாலு ஒண்ணுதானேடா பின்னே?

வ. அடே! சத்! வனவன இண்ணுகச்சபோட்டுகினு! போங்கோ நான் வல்லெபோங்கோ!

அ. அடே கோஸ்கி! (ஒருபுறமாக) இவனை எழுப்பிரத்துக்கு நான் ஒருவழி சொல்ரேன் பார் (உறக்க) அடே! காயி! ஏதுடா இந்த மான்கறி? சாமிக்கிவச்சி இருந்துதே அத்தையா தூக்கிகினு வந்தாட்டே? கொண்டா இப்படி.

வ. (விராவில் எழுந்து) எதோடா மான்கறி எதோ? எதோ?

அ. பாத்தியா எழுந்தான்!

வ. அடே அந்தர்ட்பு! பொய்யாபேசனே? எனக்கு தூக்கம்வருதுபோ (மறுபடியும் தூக்கப் பார்க்கிறான்)

கா. (அவனைத்தடுத்த) அடே! சத்-இன்னம் என்னு தூக்கம்? வாடா வேட்டையாடப்போகணும். வேட்டையாடி மானே புடிச்சம் இண்ணு அப்புறம் தின்னலாய்வா. சீக்கிரம் போவோம் வா. (ஒருபுறமாகப்போகிறார்கள்)

சங்கீத வர்த்தகன் வேடந்தரித்து மற்றொருபக்கம் வருகிறான்.

- ச. என் சொற்படி கேட்டிருந்தால் இந்த விடங்கள் இக்கள்வர் கையில் ஒருகாலுமகப்பட்டிருக்கமாட்டான். ஆயினும் அவர்கள் அவனைக்கொண்டு விடாமலிருக்கும்பட்சத்தில் ஒருவிதத்தில் இது அனுசுலமே. நேற்றைத்தினம் விடங்கனுடன் பேசிக்கொண்டிருந்த கள்வன் கூறிய அடியாளங்களினால் இப்பொழுது ஏமாங்கதன் இவர்களுக்குத் தலைவனாக இருக்கின்றான் என்று நம்பவேண்டியதாயிருக்கின்றது. இப்பொழுது நான் ஏமாங்கதன் இருக்குமிடமறிந்து நேராகச்சென்று கொல்வதென்றால் அசாத்தியமான காரியம். இக்கள்வர்களும் நம்மைவிடமாட்டார்கள். ஆகவே நான் இவர்களுக்கையில் அகப்பட்டு இவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டாற்போல் நடத்து உண்மையை அறிந்து சமயம் பார்த்து நமதுவேலையை முடித்துக் கொண்டு திரும்பவேண்டும். பகையாளியின் குடியை உறவாடியே கெடுக்கவேண்டும். அதுவுமன்றி இப்படிச் செய்வதனால் விடங்கனுடைய சமாசாரமும் நமக்குத் தெரியவரும்—உம்! நமது பின்பாக இருவர் தொடர்கின்றார்கள். யுத்தி சாலிகள் தான். தூண்டிவிட்டால் நீன் அகப்படுகின்றது (தன் பையிலிருந்தோர் பதக்கத்தை யெடுத்தமெல்ல சூழ்தலினைத்து கொள்ளுகிறான்) ஐயோ! இந்தக்காட்டில் வந்து அகப்பட்டுக் கொண்டோமே! என்ன செய்கிறது? இங்கு ஒரு துணையை யும் காணோமே! (பயந்தவனைப்போல் பாவிக்கிறான்)

நான்குபுறமும் திடீரென்று வந்து கள்வர்கள் சுற்றிக்கொள்ளுகிறார்கள்.

- நா. நில் அங்கே! உன்கையில்லிருக்கின்றதெல்லாம் கொடுத்துவிடு கின்றாயா? உதைவேண்டுமா!
- வ. உதைச்சா தவிர கொடுக்கமாட்டாண்டா அவன், உதைங்கடா! உதைங்கடா!
- ச. ஐ ஐயோ! அப்பா! என்னிடம் உள்ளதையெல்லாம் கொடுத்து விடுகின்றேன் என்னை அடியாதேயுங்கள்! அடியாதேயுங்கள் (அவனிடமுள்ளதையெல்லாம் கவர்சென்றார்கள்) ஐயோ! அப்பொழுது தேரினைத்தேன் நான் புறப்படும்பொழுதே ஒருகன்பாணை எதிரில் வந்தது
- வ. அடே! அத்தெ முன்னேகேளுங்கடா, ஒதைச்சி, எங்கே அந்தகள்ளப்பாணை?

- கோ. அடே! நான் மாம்பழம் இண்ணுபாத்தா, ஈச்சம்பழமா யிருக்குதுடா?
- அ. இவ்வளவுதானா! சீ! ஆனா தோலை உரிச்சிகிணு உட்டேலாம்.
- வ. ஆமாம் அந்த கள்ளப்பாணை என்னமாபோரது? நீ தானே அண்ணைக்கி எல்லாத்தையும் குடிச்சுட்டெ.
- நா. அடே! வாயைமூடு. அதிருக்கட்டும் நீயாரடா? காட்டில் வந்தால் திருடர்கள் இருப்பார்கள் என்றுதெரியுமே, சும்மா வரலாமா? அவர்களுக்கு கொடுக்க ஏதாவது கொண்டுவர வேண்டாமா?
- ச. அப்பா! நான் புஷ்பபுரியிலுள்ள ஒரு எளியவர்த்தகன். நான்—
- அ. அடே! புஷ்பபுரியிலிருந்து யாராவது வந்தா அப்படியே புடிச்சிகிணுவாச்சொன்னாரே நம்பசாயி!
- அ. இவனை நம்ப அப்படியே புடிச்சிகிணுபோகலாம்.
- ச. அப்பா! என்னை அடிக்காதீர்கள், நீங்கள் எங்கே அழைத்துக் கொண்டு போனாலும் வருகிறேன் நான்.
- வ. ஆமாம் உன்னை அடிக்கத்தேவலே இண்ணுசொல்ரேன்; நீ அந்த கள்ளப்பாணைமாத்திரம் எங்கே இண்ணுசொல்லிவிடு— ஏமாங்கதன் கள்வர்தலைவன் கோலத்தடன் வருகிறான்.
- ஏ. அடே! யார் அடா இவன்?
- நா. சுவாமி! இவன் புஷ்பபுரத்து வர்த்தகனும், இங்கே காட்டில் வழிதெரியாது அகப்பட்டானாம். நாங்கள் என்னவோ இருக்கு மென்றுபார்த்தோம், இதுதான் இருந்தது. (அபகரித்தபொருளையெல்லாம் ஏமாங்கதன் பாதத்தருகில் வைக்கிறார்கள்)
- ஏ. அப்பா, உன்பெயரென்ன?
- ச. என்பெயர் அருணாசலசெட்டி. சொற்பவியாபாரம் பேரிச்சம் பழத்தில்.
- வ. எங்கே! பேரிச்சம்பழம் கொண்டாந்திருக்கிறையா?
- ஏ. நீ ஏன் இங்கு வந்தாய்?
- ச. மகாராஜா அவர்கள் என்னுடைய சொத்தையெல்லாம் அபகரித்துக்கொண்டு என்னைத்திராத்திவிட்டார்! நான் அடுத்த ஊரில் என் பந்துக்களிடம் போய்பிழைக்கலாமென்றுவந்தேன். வந்தஇடத்தில் வழிதெரியாது இக்காட்டில் அகப்பட்டுக் கொண்டேன்.
- ஏ. நீ, புஷ்பபுரியில் அரண்மனைக்கு எப்பொழுதாவது போவதுண்டா?

- ச. நான் அடிக்கடிப் போவதில்லை, ஆயினும் இரண்டு தினங்களுக்கு முன்பாக ஒருநாள் போகவேண்டி வந்தது.
- ஏ. என்ன விசேஷம்?
- ச. ஏமாங்கதராஜனுடைய புத்திரன் பாலகூரியன் ஒருவரிருக்கின் றார் அவர் என்னை அழைப்பித்தார்.
- ஏ. பாலகூரியனா? அப்பா நான்—அப்பா! பாலகூரியன் உன்னை எதற்காக வரவழைத்தான்? என்ன சொன்னான் உன்னிடம்?
- ச. ஐயா! நான் அவர்கூறியதை ஏமாங்கதராஜனுக்குத்தவிரமற்றொருவருக்கும் வெளியிடுவதில்லை என்று பிரமாணம் செய்திருக்கின்றேன்;
- அ. (ஒருபுறமாய்கோஸ்கிக்கு) அடேடே! நம்ப பழயசாமிபேரே சொல்லி எவனோ ஒருத்தன் இந்தசாமிக்கு கொடுக்கணும் இண்ணு ஒரு ஓலை கொடுத்தானே அது எங்கேடா? கொடுத்தாட்டையா?
- கோ. இல்லேடா இல்லே! நன்னா ஞாபகம் படுத்தனே! சாமி! எவனோ ஒருத்தன் உங்ககிட்ட இந்த ஓலையே கொடுக்கணும் இண்ணு சொல்லி கொடுத்தாட்டுப் போனான்! அவனேயுபுச்சிகலாம் இண்ணு பாத்ஜோம் பழயசாமி பேர்சொல்லவே உட்டேட்டோம்.
- ஏ. என்ன ஓலை? (வாங்கி அதைப் படித்துப்பார்க்கிறான்)
- ச. சரி! என்னவோசங்கடம் தெரியவில்லை! எமனோலைவந்து விட்டது!
- ஏ. ஆஹா! என்ன ஆச்சரியம்! குலசேகரன் கூறியவண்ணமே இருக்கின்றது! அடே! கோஸ்கி! இவனை ஜாக்கிரதையாகப் பிடித்துக்கொள்ளுங்கள்!—சந்தேகமில்லை! இவன் தான். அடே! காயி அந்தர்டப்பு, நீங்கள் சென்று நேற்றைத்தினம் ஒரு சன்யாசியைப்பிடித்து அடைத்துவைத்திருக்கின்றதாகக் கூறினீர்களே, அவனை ஜாக்கிரதையாகக்கட்டி என்முன் இழுத்து வாருங்கள்!—என்ன ஆச்சரியம்! (சிலகணவர் போகின்றார்கள்)
- ச. சரி! தீர்த்தது நம்முடைய வேலை!
- சன்யாசி வேடம்பூண்ட விடங்களைக்கள்வர் பிடித்து வருகிறார்கள்.
- ஏ. சரி! அடயாளங்கெல்லாம் சரியாகவேயிருக்கின்றன, இதில் சந்தேகமில்லை. ஓய்! சன்யாசி! அதோ நிற்கின்றானே யார் தெரியுமா உமக்கு?

- வி. அப்பனே! எந்நேரம் சிவயோகத்திலிருக்கும்படியான நமக்கு வேறு என்னதெரியப்போகின்றது? எல்லாம் சிவமாகத் தோற்றுகின்றது. சிவத்திற்கு பேதமேது? ஜகத்சிவமயம்.
- ஏ. போதும், உங்களுடைய கண்கள் சந்தித்தபொழுதே நான் உண்மையை அறிந்துகொண்டேன், இனிச்சந்தேகமேன்? அடே கோஸ்கி (சைகைசெய்கிறான்.)
- கோ. சாமி! நமக்கு ஒருகெடுதியும் செய்யாதவங்களை கொல்லக் கூடாது இண்ணுபழயசாமி உத்திரவு பண்ணியிருக்கிறாரே!
- ஏ. நான் சொன்னபடி செய்யமாட்டாய் நீ! நாயனார் மக்கள்தேவ்! (ஏமாங்கதன் சைகைசெய்ய நாயனாரும் மக்கள்தேவும் சங்கன், விடங்கன் இருவரையும் கட்டாரியால் குத்தி விடுகிறார்கள்.)
- ச. தக்க—தண்டனையே (கீழேவிழுகின்றான்.)
- வ. அடே! இப்பவாவது அந்த கள்ளுபானை எங்கே இருக்குது சொல்லிவிட்டு செத்துபோடா! (சங்கன் இறக்கின்றான்)
- வி. ஜகத்சிவமயம்! (இறக்கின்றான்)
- ஏ. கோஸ்கி! இப்படிவா! ஏன் இவர்களைக் கொல்ல வேண்டுமென்ற கேட்டாய்? அவர்கள் மேலாக அணிந்திருக்கும் வஸ்திரத்தை எடுத்து அங்கே என்ன இருக்கின்றதோ அதை எடுத்துவா.
- கோ. (அவர்கள் மேலாடையை எடுத்து) அடே! கத்திடா! பாத்தியா திருட்டுப்பசங்களே!
- ஏ. இவர்கள் என்னை கொல்லவந்தார்கள், தெரியுமா உங்களுக்கு! என்ன ஆச்சரியம்!—ஓலையை முழுதும் படித்துப்பார்ப்போம் இதென்ன அடியில் என்னமோ எழுதியிருக்கின்றதே! "உம் முடையதகப்பனார் மிகவும் அசௌக்கியமாய் இருக்கின்றார். அவருடைய முடிவுகாலம் சமீபத்திலிருக்கின்றதென்று நினைக்கின்றேன். இதை உமக்குத்தெரிவிக்கவேண்டிவந்ததே என்று எனக்கு மிகவும் வருத்தமாயிருக்கின்றது, ஆயினும் அதைரியப்படவேண்டாம்." அப்படியா—ஐயோ! நான் இறந்தாலும்பெரிதல்ல என்பதாவைநான் எப்படியும் போய்ப்பார்க்கவேண்டும்—அடே! கோஸ்கி—

ஜெயபாலன் வருகிறான்.

- அப்பா! குலசேகரா, வந்தாயா! என்னை சவாமிதூதரீட்டத் திற்கென்றே பிறப்பித்தாரோ? (கண்ணீர் விடுகிறான்)
- ஜெ. ஓ! முன்பே எல்லாம் நடந்து விட்டாற்போலிருக்கின்றது! ஐயனே! என்ன சமாசாரம்? இதெல்லாம் என்ன?

ஏ. அப்பா! நீ செளரியகுமாரனைப்பற்றி கூறியதெல்லாம் உண்மை தான். இதோ புஷ்பபுரியினின்றும் பலாயனன் என்னும் ஒரு மந்திரி எழுதியிருக்கின்றான் பார். (ஒலையைக்கையில் கொடுக்கிறான்) அப்பா, செளரியகுமாரன் இவ்வளவு துரோகி என்று நான்முன்பு கனவிலும் நினைக்கவில்லை. பலாயனனுக்கும் விஷம்கொடுத்திருக்கின்றானே! அப்பா! சினைகிதன் என்றும் பார்க்கலாகாதா? இவ்வளவு செய்தவன் என் பெண்சாதி பிள்ளையை சம்மாவிலொனோ? நான் இங்கிருப்பது முதலிய விஷயங்களெல்லாம் அவனுக்கு ஒரு ஜோசியர் வந்து கூறியதாக எழுதியிருக்கின்றான். இந்த ஒலை என்னிடம் வந்து சேர்ந்திரா விட்டால் எப்படியும் இதோ இறந்துகிடக்கும் பாதகர்கள் கையினால் நான் இறந்திருப்பேன் என்பது திண்ணம்! அந்த மட்டும் சுவாமியினுடைய கிருபை இருந்ததே எனக்கு!—ஆயினும் ஒன்று போனால் ஒன்று முளைக்கின்றதே யொழிய வேறொன்றுமில்லை. என் பிதாமிகவும் உடம்பு அசௌக்கியமாயிருக்கிறாராம்! இதற்கு நான் என்னசெய்வது?

ஜே. (சனக்குள்) அட்டா! நாம் ஒன்றை உத்தேசிக்க அதுவேறென்றாய் முடிகின்றேதே!—ஆம் அப்படித்தான் எழுதியிருக்கின்றது, ஆயினும் அவருக்கு ஒன்றும் இப்பொழுது நேரிடா தென்று நினைக்கின்றேன்.

ஏ. எல்லாம் சுவாமியினுடைய கருணை. அப்பா! நீ என்ன சொல்லுகின்றாய்?

ஜே. என்ன சொல்வது? எதைப்பற்றி?

ஏ. அப்பா! என் உயிர்போனாலும் போகின்றது, நான் எப்படியாவது என் பிதாவைப்பார்க்கவேண்டும்.

ஜே. பிதாவைப்பார்க்க வேண்டுமா! ஐயனே! என்ன சமாசாரம்? பிதாவையாவது, நீராவது, பார்ப்பதாவது! நீர் உமது நாட்டிற்குள் காலை வைத்தவுடன் உயிரிழக்கவேண்டி வருமென்பதை மறந்திரோ? உமது பிதாவுக்கு ஒன்றமில்லை; வேண்டாம்.

ஏ. அப்பா! நீ என்ன சொன்னாலும் கேட்கமாட்டேன். என் உயிர்போனாலும் சரி! நான் போகவேண்டும் (புறப்படுகிறான்.)

ஜே. (கையைப்பிடித்து) சற்றப்பொறும் சொல்லுகின்றேன் அடே! நாயனார் நீங்களெல்லாம் போயிருங்கள் அப்புறமாய். (கன்வர் எல்லோரும் போகிறார்கள்) ஐயனே, நீர் நன்றாய் யோசித்துப் பாரும். நீர் இப்பொழுது உம்முடைய பிதாவைப்பார்க்க

முயல்வது பிரயோஜனமற்ற காரியம்! இதனால் பெருந்தீங்கு களெல்லாம் விளையும்.

ஏ. அப்பா! உன்னை நான்மிகவும் வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன், இது கஷ்டமென்று எனக்கும் தெரிகின்றது, ஆயினும் இந்த உதவி மாதிரம் எனக்குச்செய். நான் எப்படியும் பிதாவை ஒரு முறையாவது பார்க்கவேண்டும்.

ஜே. (ஒருபுறமாய்) இனி இவருடன் பேசுவதில் பயனில்லை.—ஆனால் அரசே, என்சொற்படி கேட்கின்றீரா? நாம் உம்முடைய பிதாவைப் பார்க்கும்படியாகச் செய்கின்றேன்.

ஏ. அப்படியே செய்கின்றேன். நீ என்ன செய்யச் சொன்னாலும் செய்கின்றேன்.

ஜே. செய்கின்றீரா? இது சத்தியம்?

ஏ. சத்தியம், எப்படியாவது என் பிதாவைப்பார்த்தால் போதும்.

ஜே. (சனக்குள்) இதுவும் ஒரு விதத்தில் நமக்கனுகூலந்தான்!—ஐயனே, நான் உம்மை ஓர் ஓளவுத்ததினால் உருவமாற்றி ஊமையும் செவிமொக்கி பலாயனனுக்கு ஒரு நிருபம்கொடுத்தனுப்புறேன். அந்நிருபத்தை பலாயனனிடம் கொடுத்தால் நீர் அரண்மனைக்குட்சென்று செளரியகுமாரனைக் காணவேண்டி நேரிடும்.

ஏ. செளரியகுமாரனையா!

ஜே. ஆம்ஜாக்கிரதை! பலாயனனுக்காவது செளரியகுமாரனுக்காவது நீர் இன்னொன்று உமது செய்கையால் வெளியிட்டுக்கொள்ளப் போகின்றீர்! அவர்கள் ஏதாவது எழுதிக் கேட்டாலும் ஒன்றும் பதில் எழுதாதீர்! தெரியுமா?—செளரியகுமாரனுடைய அறைக்குட் சென்றவுடன் அயன் வெளியே போகும் சமயம் பார்த்து அங்கு வைத்திருக்கும்படியான ராஜமுத்திரையை எடுத்துக்கொண்டு வெளியே வந்து, பயப்படாமல், உமது பிதா இருக்கும் அறைக்குட்சென்று அவரைப்பார்த்து விட்டு, சக்கிரம் திரும்பி மேலைக்கோபுரவாயிலருகில் வருவீரானால், நான் அங்கு வந்திருப்பேன், பிறகு செய்யவேண்டிய வேலையை அப்பறம் சொல்லுகின்றேன். நீர் ஒன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாம். நான் அனுப்பும்படியான மாறு வேடத்தில் உம்மை உமது பிதாவும் கண்டுபிடிக்க மாட்டார். நீர் மாதிரம் பயந்தவரைப்போல் பாவிக்கவே கூடாது, தெரியுமா?

- ஏ. ஆம். அதெல்லாம்சரிதான். அந்த முத்திரை உணக்கென்னத் திற்கு? அதை எடுத்துவர முடியாது. ஒருவருமெடுக்காதபடி. அது இருக்குமிடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றதே?
- ஜெ. அரசே, நான் கூறுவதற்கொன்றும் நியாயம் கேட்கலாகா தென்று கூறினதை மறந்தீரோ? அதிருக்கட்டும்—ஆனால் அந்த முத்திரையை எடுத்துவர முடியாதா?
- ஏ. முடியாது.
- ஜெ. பெரிதன்று, உம்மிடம் இரண்டுமெறும் ஒலைகளைத்தருகின் றேன். அதன் அடியில் அம்முத்திரையை பதித்துக்கொண்டு வரவேண்டும். ஜாக்கிரதை இதை ஒருவருமறியாதபடி செய்ய வேண்டும்; யாராவது பார்த்துவிட்டால் எல்லாம் கெட்டது. அரசே, தாம்போய் திரும்பிவருமளவும் ஜாக்கிரதையாயிருக்க வேண்டும், உமதுசெய்கையால் ஒருவேளை யாராவது கண்டு பிடித்து விட்டால்?—
- ஏ. அப்பா, நான் மிகவும் ஜாக்கிரதையாயிருப்பேன். பயப்படாதே.
- ஜெ. எப்படியிருக்குமோ? நம்மாலான அளவு ஜாக்கிரதையா யிருக்க வேண்டும் நாம். ஐயானே, நமது கள்வர்களை அழையும்.
- ஏ. ஏன்?
- ஜெ. சொல்லுகின்றேன் அழையும்.
- (ஏமாங்கதன் தாரையெடுத்துத், கள்வரெல்லோரும் வந்து சேர்கின்றார்கள்)
- நமது கள்வருதவி நழுக்கிருக்குமளவும் பயமில்லை! —அடே! நாயனார் நீங்களெல்லோரும் நாளத்தினம் காலை புஷ்பபுரத்துக் கடைத்தெருவில் வெவ்வேறாக மாறுவேடம் பூண்டு வந்து சேர்ந்தீ நக்க வேண்டும். இதற்கு வேண்டியகாரியங்களை யெல்லாம் நீ பார்த்து இவர்களையெல்லாம் அங்கு ஜாக்கிரதையாக இருக்கும்படி செய். மிகவும் ஜாக்கிரதையா யிருக்கவேண்டும். நான் அங்கு வருவேன். போய் சித்தம் செய்யுங்கள் சீக்கிரம்.
- எல். அப்படியே சாயி. (போகிறார்கள்)
- ஜெ. ஐயானே, அரண்மனையில் தாம் நடந்து கொள்ளவேண்டியதைப் பற்றி நான் உமக்கு இன்னும் சில சமாசாரங்கள் கூறிவண் டும், வாரும் சொல்லுகின்றேன், குரபாலக்கோட்டைக்குள் போவோம்.
- ஏ. அப்பா! இப்பொழுதாவது சொல்லமாட்டாயா ரீயாரென்று?
- ஜெ. ஐயா, நான் சொல்வதைத் தெரிந்துகொள்ளும் அதற்குமேல் போகாதீர். (இருவரும் போகிறார்கள்)

இரண்டாவது அங்கம்

முதற் காட்சி.

இடம். புஷ்பபுரியில் அரண்மனையிலோர் அறை. செளரியகுமாரன் யோசனை செய்துகொண்டு நிற்கின்றான்.

சௌ. இறந்துபோன ஜெயபாலன் தன்னுடைய குருவென்று நமக்குக் கூறியிருக்கின்ற ஜீவசித்தியே இவனென்று நினைக்கின்றேன். பலாயனன் தன் வீட்டில் வந்திருப்பவனுடைய அடையாளங்களைக் கூறினதற்கும் ஜெயபாலன் கூறியதற்கும் சிறிதேனும் பேதமில்லை. பெயரும் ஒத்திருக்கின்றது. ஜீவசித்தி என்பது சாதாரணமான பெயர் அன்று. ஏன் இன்னும் ஜீவசித்தி வரவில்லை? உடனே அனுப்புகிறேன் என்று கூறிச்சென்றானே பலாயனன். இந்த ஜீவசித்தியிடமிருந்து எப்படியாவது நமக்கு ஜெயபாலன் கொடுத்திருக்கின்ற விஷத்திற்கு மாற்றிய வேண்டும். தன்னுடைய குருவுக்கன்றி வேறெவருக்கும் அம்மாற்று தெரியாதென்று அவன் நமக்குக் கூறினனல்லவா? எப்படியும் இவனிடமிருந்து இதை அறியவேண்டும். ஆயினும் இந்த ஜீவசித்தி செவிடும் ஊமையுமாமே! இதை நமக்கு ஜெயபாலன் கூறவில்லையே! பெரிதன்று. எனது கையிலகப்பட்டபின் விட்டேனா இவனை! உண்மையை அறிந்து கொண்டு ஜெயபாலனுக்குச் செய்தவண்ணம் இவனுக்கும் செய்யவேண்டும்—உம்! இப்பொழுது தான் நமக்கு குரு பார்வை திரும்புகிறார் போலிருக்கின்றது! பிதாவோ இறந்து விட்டார்!—அப்பா! என்னுடைய செய்கைகளை நான் நினைத்தால் எனக்கே பயமாயிருக்கின்றது! நினையாதிருத்தலே நலம்.—சங்கனும் விடங்கனும் இன்னும் திரும்பி வரவில்லை. ஆயினும் ஏமாங்கதனைக் கொன்றே அவர்கள் திரும்பி வருவார்கள்; சந்தேகமில்லை. ஏன் ஜீவசித்தி இன்னும் வரவில்லை! நேரமாய் விட்டதே—

ஏமாங்கதன் ஒரு வயதுமுதிர்ந்த வயத்தியினைப்போல் வேடம் பூண்டுவருகிறான்.

வாரும் சுவாமி. தங்களுக்காக இத்தனை காலம் காத்துக் கொண்டிருந்தேன். தாம் இப்பட்டணத்திற்கு வந்தது என்

னுடைய பாக்கியமே. உட்காரவேண்டும் (ஏமாங்கதன் உட்காருகிறான்.) தங்களுக்கு ஜெயபாலன் என்றொருவன் இருந்தானே தெரியுமோ?—அட்டே! இவன் ஊமையும் செவியுமென்பதை மறந்தேன்!—எழுதியே கேட்கவேண்டும்—— (ஒர் ஓலையில் எழுதி அதனை ஏமாங்கதனிடம் வணக்கத்துடன் கொடுத்து அவன் முன் முழந்தாளிட்டி நிங்க, ஏமாங்கதன் திக்பிரமையை கொண்டவனாய் ஓலையை உற்றுப்பார்த்த வண்ணமிருக்கின்றான்.) சுவாமி! எப்படியாவது தாம் இதைக் கிருபை செய்யவேண்டும். என்னுடைய ராஜ்யத்தில் பாதி தருகின்றேன்—என்ன சும்மா இருக்கின்றார்? நான் எழுதியது அர்த்தமாகவில்லையோ? (எழுந்திருக்கிறான். எழுந்தவுடன் எதிரில் கதவின் பக்கத்தில் ஜெயபாலன் உருவைக் கண்டு திடுக்கிட்டு நின்று விடுகிறான். ஜெயபாலன் திடீரென்று மறைகிறான். உடனே செளரிய குமாரன் சேவகர்களை! சேவகர்களே! என்று கூலிக்கொண்டு அரையை விட்டு வெளியே ஓடுகிறான். காவல் மணிகளெல்லாம் அரண்மனை யெங்கு மடிக்கப்படுகின்றன. இச்சமயத்தில் ஏமாங்கதன் செளரிய குமாரனைத் தன்முன் காணாது மெல்ல எழுந்து ராஜ முத்திரை யிருக்குமிடம் சென்று, தான் கொணர்ந்த இரண்டு ஓலைகளிலும் அதைப் பதிப்பித்துக்கொண்டு அதையை விட்டுச் செல்கிறான் ஒரு புறமாக).

கசங்கதை மற்றொருபுறமாக வருகிறான்.

இதென்ன! மகாராஜா இறந்துகிடக்குஞ் சமயத்தில் அரண்மனை யெல்லாம் இவ்வாறு பெருங்குச்சலாயிருக்கின்றது! செளரிய குமாரனைக்கேட்கலாமென்று, வந்தால் அவனையும் காணோம். வந்தவுடன் கேட்போம். ஐயோ! பிதா திடீரென்று இறந்தார். இதுவும் நமது அண்ணன் செயலோ? சீ! அப்படி எண்ணவும் என்மனம் எழவில்லை. அப்படியிருக்காதென்று கோருகின்றேன்—ஆயினும்!—இப்பொழுது அவனுடன் ஏமாங்கதனை இனி வரவழைத்துப் பட்டங்கட்டென்று சொல்லிப் பார்க்கின்றேன், அதற்கு என்னசொல்லுகின்றானோ பார்ப்போம், அதில் எல்லாம் வெளியாகின்றது. என்ன செளரியகுமாரனை இன்னும் காணோம்?—ஆ! மனிதர் வாழ்வு எவ்வளவு அற்பமானது! நேற்றிருந்தார் பிதா இன்றைக்கெங்கே? நான் அவருக்காக இப்பொழுது அழுகின்றேன். அவர் எத்தனை பெயரிறந்த தற்காக அழுதாரோ? எத்தனை பெயர் எனக்காக அழப்போகின்றாரோ ஒருநாள்? இப்படிச்சென்று கொண்டிருக்கின்றது உலகம்!

செளரியகுமாரன் விரைந்தோடி வருகிறான்.

செளரி. எங்கே ஜீவசுத்தி? (சசங்கதையை ராஜமுத்திரையிருக்கு மிடம் கண்டு) சசங்கதா! நீ என்ன செய்கின்றாய் இங்கே?

சு. அப்பா! பிதாதான் இறந்தாரே! உன்னிடம் ஒருவிஷயத்தைப் பற்றி பேசவந்தேன்—

செளரி. இப்பொழுது உன்னிடம் பேசிக்கொண்டிருக்க எனக்குக்கால மில்லை, உனக்கிங்கென்னவேலைபோ! போ வெளியே! (சசங்கதை வெறுத்து வெளியேபோகிறான்) கண்டது ஜெயபாலனே அல்லது அவனுடைய பிசாசோ! அல்லது என்மனப் பிரமையோ! அதே உடையிலிருந்தே — இந்த ஜீவசுத்தியையும் காணோம்!— காஞ்சேயா?

காஞ்சேயன் வருகிறான்.

செளரி. அட்டே! கண்டுபிடித்தீர்களா?

கா. இன்னும் தேடுகின்றார்கள் எங்கும் காணோம்

செளரி. அதிருக்கட்டும். இங்கு ஒரு வயித்தியன் வந்திருந்தானே அவனையாராவது பார்த்தீர்களா? பச்சைசால்வைதலையில் கட்டிக்கொண்டு வேறொரு சால்வையை அங்கவஸ்திரமாக உடுத்தி க்கொண்டிருந்தான்?—

வி. ஓ! அவரா! நான் தேடிக்கொண்டு வரும்பொழுது தாங்கள் சொன்னவண்ணம் ஒருவர் மகாராஜாவின் பிரேதம்வைத்திருக்கும் அறையில் பிரேதத்தின்கால்மாட்டில் உட்கார்ந்து அழுது கொண்டிருந்தார். யாரோ மகாராணியின் பந்து என்று எண்ணி நான் சும்மாபோய்விட்டேன்!

செளரி. ஓகோ! ஏதோ சமாசாரம் தெரியவில்லை! காஞ்சேயா! நான் குறித்தமனிதன் அரண்மனையிலாவதிருக்கவேண்டும் சுற்றுப் புறத்திலாவது இருக்கவேண்டும். வெகுதூரம் போயிருக்க மாட்டான் இதற்குள்ளாக. பட்டணத்துக் கோபுரக் கதவுகளை யெல்லாம் மூடிவிடப்படி நான் கட்டளையிட்டதாகச் சொல். நம்முடைய சேவகர்களை யெல்லாம் அழைத்து இவ்விரு வரையும் எங்கிருந்தபோதிலும் தேடிப்பிடித்து வரச்சொல். கண்டு பிடிப்பவனுக்கு ஆயிரம் பொன் தருவதாகப்பிரசுத்தி செய், சிக்கிரம் போ. நானும் வருகிறேன்—இதென்ன விபரீதம்!

(இருவரும் விரைந்து போகிறார்கள்)

காட்சி முடிகிறது.

இரண்டாம் காட்சி.

இடம்.—புஷ்பபுரியில் ஒரு கடை வீதி.

நாயனார் வயத்தான், முதலிய கள்வர்களெல்லாம், ஒவ்வொருவனும் ஒவ்வொருவிதம் வேஷம் தரித்த ஆக்காங்கு வீதியில் வியாபாரம் செய்து வருகிறார்கள்.

ஜெயபாலனும் ஏமாங்கதனும் தங்கள் மாறுவேடத்தடன் விரைந்து வருகிறார்கள்.

- ஜெ. இப்பொழுது அதெல்லாம் பேசக்காலமில்லை—சீக்கிரம் வாரும். நம்மைச் சேவகர்கள் பின் தொடர்ந்து வருகின்றார்கள்; நான் அப்பொழுதே சொன்னேனே கேட்டீரா! இதை முழுவதும் புசித்துவிடும். அப்பொழுது தான் உமக்கு நன்றாய்ப் பேச வரும்— (சன்யாசி வேடம் தரித்த வயத்தானை நோக்கி) சுவாமி! சன்யாசி கிராமணியே இப்படி வாரும் சற்றே! தாமும் வாரும் (இருவரையும்ழைத்துக்கொண்டு ஒருசத்திரத்திற்குள் ஹழைக்கின்ருன்)
- கா. (குடுகுப்பு வேடத்தரித்து) ஜெயம் வருது! ஒன்றும் பயப்பட வேண்டாம்! பயப்படவேண்டாம்! (சத்திரத்தினின்றும் ஏமாங்கதன் சன்யாசி உடையிலும், வயத்தான் வயித்திய உடையிலும் ஜெயபாலனுடன் வருகிறார்கள்.)
- ஜெ. வயித்தியரே! நான் சொன்னது ஞாபகமிருக்கட்டும். மறக்க வேண்டாம். (உரத்த சத்தமாய்) சந்தை மெள்ளக் கலையும் சமயமாய் விட்டாற்போலிருக்கின்றதே! வந்தபடி! (ஏமாங்கதனை அழைத்துக்கொண்டு விரைந்து செல்கிறான். கள்வரெல்லோரும் ஒவ்வொருவனும் மறைகின்றார்கள்.)

காஞ்சேயனும் ஒரு சேவகனும் ஓடி வருகிறார்கள்.

- சே. அடே! என்னடா காணோமே!
- கா. இந்தப் பக்கம் தான் வந்தாற் போலிருக்கிறது.
- சே. அதோ! ஒரு சுவாமியார் உட்கார்ந்திருக்கின்றார் அவரிடம் போய்க் கேட்போம். (குடுவேடம் தரித்துள்ளார்க்குக்கும் லோஸ்கியிடம் சென்று)
- கா. சாமி! இங்கே ஒரு வயித்தியர் வந்தாரே பார்த்தீர்களா?
- கோ. சிவம்!
- கா. பார்த்தீர்களா என்று கேட்கின்றேன்.
- கோ. சிவம்!
- சே. அடே என்ன இழவு சிவம்! பார்த்தீரா இல்லையா ஐயா?
- கோ. சிவம்!

- சே. அடே காது கேட்கவில்லையா என்ன?
- கோ. சிவம்!
- கா. இந்த சிவத்தைக் கேட்கின்றதில் பிரயோஜனமில்லை—அடடே இதோ இருக்கிறாண்டா! (இருவரும் ஓடிப்போய், வயத்தானைப் பிடித்துக் கொள்ளுகின்றனர்.)
- வ. என்னப்பா! உங்களுக்கென்னு ஒடம்பு?
- சே. உடம்பா? உடம்பு ஊறுது. அடே! காஞ்சேயா! தாரையை ஊது, பிடித்து விட்டோமென்று. ஆயிரம்பொன் கிடைத்தது போ! (காஞ்சேயன் தாரையை ஊதுகிறான்)
- வ. என்னு! என்னு! அப்பா! ஏன் என்னெ கட்டிகினு போரைந்தோ?
- கா. சொல்லுகிறேன் வா! ஆயிரம்பொன்னுக்கு.
- வ. எனக்கா ஆயிரம் பொன்னு கொடுக்கப்போரைங்க? அதுக்கு கட்டிகினு போவானே? சம்மா அழைச்சா வரமாட்டேனா?
- சே. வா பேசாதே! (வயத்தானை இழுத்துக்கொண்டு போகிறார்கள்.)
- காட்சி முடிகிறது.

மூன்றாம் காட்சி.

- இடம். காட்டில் கள்வருடைய கோட்டை. ஏமாங்கதன் யோசனையுடன் வருகிறான்.
- ஏ. அப்படி உறுதியாக எண்ணுவதற்கும் காரணமில்லை. இவன் தான் ஜெயபாலனா யிருப்பானாயின் இங்கெப்படி இக்கள்வர்களுக்கெல்லாம் தலைவனுனான்? ஆயினும் இவ்விஷம் முதலிய விஷயங்களை யெல்லாம் பற்றி இவன் அறிந்திருப்பதை யோசிக்குமிடத்து இவன் ஜெயபாலனாயிருக்கலாமென்று நினைக்கவேண்டியதாயிருக்கின்றது. ஒருவேளை நான் நோக்கக் கேட்டால்?

ஜெயபாலன் வருகிறான்.

- ஜெ. நான் கொடுத்த மருந்தைச் சாப்பிட்டீரா இன்றுகாலை? இப்பொழுது எப்படியிருக்கின்றது?
- ஏ. சாப்பிட்டேன். இப்பொழுதெல்லாம் முன் போலவேயிருக்கின்றது. அப்பா! உன்திறமையை நான் என்னென்று சொல்வேன்!—
- ஜெ. சரி! ஆனால் இப்பொழுது நான் உம்மை அன்றிரவு பலாயனனுடைய வீட்டருகில் விட்டுச்சென்றது முதல் நடந்த விர்த்

தார்த்ததைக் கூறும். உமக்கு உடம்பு முதலியனவெல்லாம் முன்போல வாகுறவரையில் தொந்தரவு கொடுக்கலாகா தென்றிருந்தேன்.

ஏ. சொல்லுகின்றேன். நீ போனதும் நான் உள்ளேசெல்ல, என் எதிரில் பலாபனன் வரவே உன்நிருபத்தை அவனிடம்கொடுத்தேன்; அதைப்பார்த்தவுடன் மிகவும் ஆச்சரியம் கொண்டவனாய் சற்றுநேரம் அந்நிருபத்தையும் என்னையும் மாறி மாறி உற்றுப் பார்த்துவிட்டு, என்னைக்கையினால் சைகைசெய்து உட்காரச் செய்து உள்ளேசென்று உறித்திக்கொண்டு சரேலென்று வெளியிற்சென்றான். ஒரு நாழிகை பொறுத்து திரும்பிவந்து அரண்மனையில் செளரியகுமாரன் என்னைக்காண விரும்பமுற்றிருக்கின்றதாகவும் தான் என்னை உடனே அங்கு அழைத்துக் கொண்டு போகின்றதாகவும் எனக்கு ஓர் ஓலையில் எழுதித் தெரிவித்தான். உடனே எனக்கு உண்டான ஆச்சரியம் கொஞ்சமன்று. பேசவேண்டுமென்று வாயெடுத்தால் பேசுவரில்லை. என்ன செய்வது? ஆயினும் உன் வார்த்தையில் உறுதியான நம்பிக்கைவைத்து அவனுடன் சென்றேன். இரவு பன்னிரண்டு மணியிருக்கும்; நள்ளிருள். என்னை அரண்மனைக்குள் அழைத்துச்சென்று செளரியகுமாரனுடைய அறைக்கு வெளியேவிட்டு கையால் ஜாடைசெய்து போய்விட்டான். நான் கொஞ்சநேரம் யோசித்து தர்மமேஜையமென்று உள்ளேசென்றேன். அங்கே செளரியகுமாரனைக் கண்டதும் கோபத்தினாலும் வருத்தத்தினாலும் என் மெய்யெல்லாம் விதிர்விதிர்த்தது. அவன் என்னை மிகவும் உபசரணையுடன் உட்காரச்செய்து வாயால் என்னவோகேட்டான்; எனக்கொன்றும் கேட்காமற் போகவே நான் மௌனமாயிருந்தேன். பிறகு ஓர் ஓலையில் எழுதி என்கையிற்கொடுத்தான் அப்பா! அதில் எழுதியிருந்ததை நான் என்னென்று சொல்லுவேன்! நீ அவனைப்பற்றி கூறியதவ்வளவும் உண்மைதான் சந்தேகமில்லை. நான் பிராமணம் செய்வேன்! அதைப்பார்த்தவுடன் என் அருகில் முழந்தாளிட்டுக்கொண்டிருக்கும்படியான அவனை ஒரே குத்தாய் குத்திவிடலாமா என்கட்டாரியால் என்று அடங்காக்கோபம் பிறந்தது; ஆயினும் நான்என்ன செய்வேன்! என் உடைவாள் முதலிய ஆயுதங்களை யெல்லாம் நீ வாங்கிக் கொண்டாயே.

ஜெ. என்ன எழுதியிருந்தது அவ்வோலையில்? எங்கே அது?

ஏ. அதை நான் பிறகு கோபத்தில் கிழித்து விட்டேன். அதில் ஜெயபாலனாகிய தன்பழய சிநேகிதன் உண்டவர்களுக்கு வலது பக்கத்தில் ஒருவித வலியைக்கொடுத்து சீக்கிரத்தில் கொல்லும் படியான ஒரு விஷத்தைத் தனக்குக் கொடுத்திருப்பதாயும் அந்த மர்மத்தைத்தான் இதுவரையில் ஒருவருக்கும் ஆணைப்படி வெளியிடவில்லை யென்றும் அந்த ஜெயபாலன் தன் குருவாகிய ஜீவசித்தி ஒருவனுக்குத்தான் அவ்விஷத்தின் மாற்று தெரியுமென்று தனக்குக் கூறியதாகவும், நான் இப்பொழுது அவனுக்குக் கிடைத்தது தன் பூஜாபலனென்றும், எப்படியாவது அம்மருந்தைத் தனக்குத் தெரிவித்தால் தன் ராஜ்யத்தில் பாதிதருவதாயும் எழுதியிருந்தது!—என்ன ஆச்சரியம் என்னைத்தான் அந்த குருவென்று நினைத்துக்கொண்டாற் போலிருக்கின்றது!

ஜெ. உம்—அப்பும்.

ஏ. நான் அதைப் பார்த்தவுடன் செளரியகுமாரன்தான் எனக்கு திங்கு செய்தவன் என்று உறுதியாய்ப்புலப்படவே எனக்குண்டான கோபம் இவ்வள வவ்வளவன்று! கோபத்தினால் சற்றுநேரம் அசைவற்றுப் போயினேன். இதை அவன் அறிந்து கொண்டானோ என்னவோதிரென்று எழுந்திருந்து அறையை விட்டு ஓடிப்போய் விட்டான். பிறகு அங்கு சற்றுநேரத்துக்குள் அவன் வராமற் போகவே, நீ சொன்ன சங்கதிஞாபகம் வந்து இதுதான் சமயமென்று, நான் நீ கொடுத்த ஓலைகளில் அங்கிருந்த ராஜ முத்திரையைப் பதித்துக்கொண்டு வெளியிற்சென்றேன்.

ஜெ. எங்கே அந்த ஓலைகள்? கொடுமிப்படி.

ஏ. இதோ. (ஓலைகளைக்கொடுக்கிறான்) பிறகு பிதாவின் பிரேதம் வைத்திருக்கிறதென்று நீ குறித்த அறைகுட்சென்றேன்—அப்பா! அங்கு அவரை நான் கண்டபொழுது—(முகத்தை கையால் மூடிக்கொண்டு தேம்பி அழுதான்.)

ஜெ. ஐயனே! இது பிரபஞ்ச வழக்கம். பிறந்த தெல்லாம் இறக்க வேண்டுமென்பதை மறந்தீரா? நாமும் ஒரு நாள் இறக்க வேண்டியதுதானே! தைரியத்தைக் கைவிடாதீர்.

ஏ. அப்பா! என்னிடம் ஒரு வார்த்தையும் கூறாது சென்றாரே! நான் அபராதி என்று எண்ணியன்றே இறந்தார். உண்மை

யையறிந்து என்மீது கொண்ட கோபம் தணிந்தபின் இறந்திருக்கலாகாதா! நான் அவ்வளவு பாக்கியம் பண்ணுமற்போனேனே!

ஜெ. ஐயனே! வருந்தாதீர். இனி என்ன செய்வது! நடந்து விட்டது! மேல் நடக்கவேண்டிய காரியத்தைப்பற்றி யோசிப்போம். அப்புறம்?

ஏ. பிறகு நான் அவர் பாதத்தை என் இருகண்ணிலும் ஒத்திக் கொண்டு சற்றேராம் விசனப்பட்டு விட்டு, காலமாய் விட்டதென்று பயந்து வெளியில்வந்து நீ சொன்னபடி அரண்மனையின் மேலேக்கோபுரவாயிலில் வந்து உன்னைக்கண்டேன். அவ்வளவே நடந்த சமாசாரம்; அப்பா, நான் என்மனைவி மக்களை ஒரு முறை பார்த்துவிட்டு வரவேண்டு மென்றிருந்தேன்; நீ ஒரே பிடியாய் என்னை இழுத்துக்கொண்டு வந்து விட்டாயே!

ஜெ. ஐயனே! அதைப்பற்றித்தாம் வருந்த வேண்டாம். சீக்கிரம் அவர்களை நீர் பார்ப்பீர்—நாம் இனி ஒருகூணமும் வீணிற்கழிக்கலாகாது. அரசே நம்முடைய கள்வரெல்லாம் எங்கிருக்கின்றார்கள்? அழையும் அவர்களை இங்கு. நான் இதோ வந்து விட்டேன் (கோட்டைக்குள் செல்கிறான்)

மொக்கதன் தாரையெடுத்துத் தன்வரெல்லோரும் வந்து சேர்கிறார்கள்.

நா. சாமி! ஏன் எங்களை அழைத்தீர்கள்?

ஏ. சற்றற்பொறுங்கள் சொல்லுகின்றேன்; —உங்கள் பழைய சுவாமி வந்திருக்கின்றார்; அவர் உங்களையெல்லாம் வரவழைக்கச் சொன்னார்.

நா. சித்தம் (ஒரு புறமாகப்போய்) அடே! கோஸ்கி அப்புறம் வயத்தாணைப்பற்றி ஏதாவது தெரியுமா?

கோ. அவன் எப்படியும் தப்பிச்சுக்குவா ஐயா! அவனு ஆப்பிட்டுக் கிறவே! —அடே! இதோவாரானே! அடே! வயத்தான் என்ன மாடா தப்பிச்சுகினே!

வயத்தான் வருகிறான். கள்வரெல்லோரும் சந்தோஷமாய்க் கூச்சலிடுகின்றார்கள்.

வ. அடெபோடா! தப்பிச்சுகினு வந்தாட்டேன் சரிதான்; ஆனால் அந்தலட்டு உட்டிட்டு வந்தாட்டேண்டா.

நா. அதிருக்கட்டும் எப்படி தப்பித்துக்கொண்டு வந்தாய்? என்ன சமாசாரம்?

ஜெயபாலன் வருகிறான்.

ஜெ. வயத்தான்! எப்படித் தப்பித்துக்கொண்டு வந்தாய்? நடந்த சமாசாரம் என்ன?

வ. நான் தப்பிச்சிக்க மாட்டேனா சாமி! என்னெபுச்சிம்போயி சின்ன ராஜாக்கிட்ட வுட்டாங்கோ, அவர் என்னை பாதத்துட்டு, அடே வேறொருத்தனே புடிச்சுகினு வந்தைங்கடா, இண்ணு அவங்களுையே கொவிச்சுகினாரு; அப்புறம் எங்கிட்ட அந்த உடுப் பெல்லாம் எப்படி வந்துது இண்ணு கேட்டாரு; நான் யாரோ ஒருத்தன் வந்து என் கிழிஞ்ச உடுப்பெ கொடுத்தாட்டு இதை வாங்குகிறையா இண்ணு, நான் வாங்குகினே இண்ணு சொல்லி அசல் பயித்தியக்கார நெப்போல வேஷம்போட்டேன். அப்புறம் ராஜா எனக்கு நிஜமாலும்பயித்தியமா இல்லையா இண்ணு பாக்கிரத்துக்காக நிஜத்தை சொல்லும்படி என்னை அடிக்கச் சொன்னாரு—நானா சொல்ரவேன்! நீங்க உதைக்கிரத்தை உதைங்க, நிஜம் வருதா பாருங்க இண்ணு நினைச்சுகினு, அப்பவும் பயித்தியக்காரனைப்போலவே பாசாங்கு போட்டு பாடிகினு இருந்தேன்; அப்புறம் ராஜா இவனை இந்த அறையிலேயே போட்டு அடைச்சி வையுங்கோ நானேக்கி விசாரனை பண்ணலாமின்னு சொல்லி, என்னை அரண்மனையிலே ஒரு அறையிலே அடைச்சுடச் சொன்னார்; அது மடப்பள்ளிக்கி பக்கத்திலே யிருந்தது. பாதிராத்திரியிலே மொள்ள அந்த கதவெ பேத்து குணு மடப்பள்ளிக்குப்போயி அங்கே இருந்ததையெல்லாம் பரபர இண்ணு தின்னுட்டு, அங்கேஒரு சேவகன்படுத்துகினு தாங்குகினு இருந்தான் அவனைக் கொண்ணாட்டு, அவன் உடுப்பை நான் போட்டுகினு நேராகோபுரவாசல் வழியாவே எல்லாருக்குமுன்னே வந்தாட்டேன் சாமி.

ஜெ. வயத்தான்! உன் புத்திக்கு மெச்சினேன்! உனக்கென்னவேண்டும் கேள்.

வ. ஒண்ணும் வேணும் சாமி! அங்கே அவசரத்திலே லட்டெ மறந்து வைச்சுட்டு வந்தேன், அதுக்குபதிலா நம்ப குகைக்குள்ள மான்கறிவாசனே வருது, அதிலே நான் திண்ரமட்டும் கொடுக்கச் சொல்லுங்க.

ஜெ. சீ! இவ்வளவுதானே! அப்படியே தின்போ!

வ. பலே! பலே! நல்லசாமி! நல்லசாமி! (குகையின் பக்கமாய்ப் போகிறான்.)

ஜெ. அரசே! உமது கோரிக்கை நிறைவேறும் காலம் வந்துவிட்டது இனி வியசனப்படாதீர் நீர்! நாயனார், நீ நமது கோட்டையிலுள்ள கள்வர்களை யெல்லாம் குடியானவர்களைப்போல் மாறுவேடம் பூணச்செய்து அழைத்துக்கொண்டு பெருமலைத்தூர்க்கத்தினிடம் செல்லவேண்டும். பிறகு நீ மாத்திரம் தனியாக செளரியகுமாரனுடைய சேவகர்களுள் ஒருவனைப்போல்வேடம் பூண்டு இந்நிருபத்தை பெருமலைக்கோட்டையிலுள்ள புஷ்பபுரத்துச் சேனாதிபதி சித்ராபுதனிடம் கொடுத்துவிட்டு, ஒன்றும் பேசாது திரும்பிவந்து நம்மவரைச் சேர்ந்திரு பழயபடி. பிறகு சீக்கிரம் காலசேனன் முதலியோருக்கும் சித்ராபுதனுக்கும் பெரும்போர் விளையும், அப்பொழுது சமயம் பார்த்து, நமது கள்வரைக் கொண்டு சித்ராபுதனுடைய பாசறையைக் கொள்ளையடித்துத் திரும்பி குமாரபுரத்தருகில் சீக்கிரம் வந்து சேர். இதற்கு என்ன வேண்டுமோ அதன்படியெல்லாம் செய்வாய் என்று உறுதியாய் நம்பி உன்னிடம் நான் இவ்வேலையை ஒப்பி வைத்திருக்கின்றேன். ஜாக்கிரதை. உடனே புறப்படு, கால தாமதஞ் செய்யாதே.

நா. ஐயனே, சீக்கிரத்தில்தாம் கொன்னபடி நான் செய்ததாகவாவது கேட்பீர், அல்லது நானும் நமது கள்வரும் இறந்ததாகவாவது கேட்பீர் (போகின்றான்).

ஜெ. கோஸ்கி, நீ இந்நிருபத்தை ஏமாங்கதராஜனிடமிருந்து வந்ததாகக்கூறி கல்யாணபுரத்து அரசராகிய சதானந்த ராஜனிடம் கொடுத்துவிட்டு சீக்கிரம் திரும்பு; சீக்கிரம் இந்நிருபம் அவரிடம் சேரவேண்டும். அரசே, உம்முடைய மோதிரத்தை இப்படித்தாரும், யாராவது உன்னை அரண்மனையிலுள்ளே விட மாட்டேனென்றால் இம்மோதிரத்தைக்காட்டி ஏமாங்கதராஜனிடமிருந்து வந்தேன் என்றுகூறு விட்டுவிடுவார்கள். இந்நிருபம் எப்படியும் நாளை சாயங்காலத்திற்கு முன் சதானந்த ராஜன் கையிற் சேரவேண்டும் தெரியுமா?

கோ. அப்படியே சாமி, இதை புறப்பட்டேன். (போகிறான்)

ஏ. அப்பா! எனக்கு நீ செய்வதெல்லாம் ஆச்சரியமாயிருக்கின்றது இதென்ன சமாசாரம்? என்ன நிருபங்களிவை?

ஜெ. அரசே, சொல்லுகின்றேனேனும். நாயனார் எடுத்துச்சென்ற நிருபம் செளரியகுமாரனுடைய சேனாதிபதியாகிய சித்ராபுதன் கையிற்பட்டவுடன் அவர்களுக்கு இப்பொழுது உதவியா

யிருக்கும் காலசேனன் முதலிய சிற்றாசர்களுடனேயே அவன் போர் புரிவான்; அப்பொழுது சித்ராபுதனுடைய பாசறை நமது கள்வர்களால் கொள்ளை யடிக்கப்படும். இதற்குள் கோஸ்கி எடுத்துச்சென்ற நிருபத்தின்படி உமது மாமா அவர்கள் உமக்குத் துணையாகத் தமது சைனியத்தை அழைத்துக் கொண்டு குமாரபுரத்துக்கு வந்து சேர்வார். நாமும் நம்முடைய மற்றக்கள்வர்களை யெல்லாம் அழைத்துக்கொண்டு அவரைச் சந்திப்போமாகில், பிறகு நடக்க வேண்டிய விஷயங்களைப்பற்றி அப்புறம் யோசிப்போம்; இப்பொழுது நாம் கால தாமதஞ் செய்யலாகாது, புறப்படுவோம் சீக்கிரம். வாருங்கள். அப்பா, என் மாமாவை உனக்கெப்படித் தெரியும்? சித்ராபுதன் இருக்குமிடம் முதலிய விஷயங்களை யெல்லாம் நீ எப்படி அறிந்தாய்! அப்பா! இப்பொழுதாவது கூறமாட்டாயா நீ யாரென்று?

ஜெ. ஐயனே! எனக்கு வாக்களித்ததை மறந்தீரோ? ஒருகாலம் வரும் அப்பொழுது எல்லாம் உமக்குக் கூறுகின்றேன்; இப்பொழுது சீக்கிரம் புறப்படும் வகையைப்பாரும். (எவ்வோரும் போகிறார்கள்.)

காட்சி முடிக்கிறது.

நான்காவது காட்சி.

இடம். புஷ்பபுரியில் சிறைச்சாலை.

சௌமாலினி தன் சிறுகுழந்தையைக் கையில்வைத்துக்கொண்டு ஒரு புறமாக உட்கார்ந்திருக்கின்றாள். பாலசூரியன் மற்ருருபுரம் நித்திரைசெய்கின்றான். நடுவில் திரையிட்டிருக்கிறது.

சௌ. கண்ணே பாலகா! இது நீ முன்னுன்மத்திற் செய்த பாவத்தின் பயனோ? அல்லது என்வயிறுசெய்த கொடுமையோ? அரண்மனையில் நீ சகலசுகத்துடன் பிறப்பதைவிட்டு இக்கொடிய சிறைச்சாலையில் பிறக்கும்படி நேரிட்டதே! மன்னர் மன்னனுக்குப் புதல்வனாய்ப் பிறந்தும் இக்கதியிலிருக்கும்படி நேரிட்டதே! உன்தலைவிதி அது! சசங்கதா தேவியாகிய உன் நல் அத்தை நீ அருந்த பால் கொண்டுவருமளவும் கண்வளராய்! கண்ணே! கண்வளராய்! (குழந்தையைத் தாலாட்டுகின்றாள்.) கண்ணே! அந்தமட்டும் நாங்கள் படுந்துயரமொன்றையும் அறியாதிருக்கின்றாயே! உனக்கு அரண்மனையிலிருப்பதும் இந்த

பயங்கரமான சிறைச்சாலையிலிருப்பதும் எல்லாம் ஒன்றுதான். உன்னைப்போல் ஒன்றும் தெரியாதஸ்திதியில் நாங்களும் இருப்போமாகில்!—

கசங்கத்தை ஒரு கண்ணத்தில் பாலைக்கொண்டுவருகிறான்.

சு. அம்மா, குழந்தை எப்படியிருக்கின்றது?

சேள. அரண்மனையிலிருந்தால் எவ்வளவு சுகமாயிருக்குமோ அவ்வளவு சுகமாயிருக்கின்றது! சற்று முன்பாக பசியால் அழுது கொண்டிருந்தது, நான் பாலின்றி உறங்கப்படுத்தினேன்.

சு. இதோ நான் கொண்டுவருகின்றேன். ஆயினும் இப்பொழுது அதை எழுப்பவேண்டாம் அதுவாக எழுந்தவுடன் கொடுக்கலாம்.

சேள. அதிருக்கட்டும் சசங்கதா, உன் தமையனிடம் சொல்லச் சொன்னேனே, என்னவாயிற்று அக்காரியம்?

சு. அம்மா! நான் எவ்வளவோ சொல்லிப்பார்த்தேன், அவர் இசையாது ஒரேபிடிவாதமாயிருக்கின்றார்.

சேள. சசங்கதா! அவருக்கு இரக்கமில்லையோ! ஆனோடு பெண்ணோடு பிறந்திலரோ! பழிபாவத்திற்கஞ்சாரோ? ஐயோ! எங்கள் முகத்தைப் பார்த்திரங்காவிட்டாலும் இக்குழந்தையின் முகத்தையாவது பார்த்திரங்கலாகாதா? இப்பேதைப்பால்கனும் அவருக்கென்னகுற்றம் செய்தது? என்னை என் கணவரிடம் சேர்த்துவைக்காவிட்டாலும் நாங்கள் இந்த பாழும் சிறையைவிட்டு அரண்மனையிலோர் மூலையிலிருக்கச்செய்யலாகாதா! எங்களை எவ்வளவு காவலில் வேண்டுமென்றாலும் வைக்கட்டுமே! எங்கள் மூவரையும் இச்சிறையிலேயே இறக்கச்செய்ய வேண்டுமென்றெண்ணியிருக்கின்றாரோ! நான் பிரசவவருத்தமுற்ற பேதையென்றும் எண்ணாரோ! அம்மா! நீயாவது சொல்லடி அவர் மனம் என்னகல்லடி?—என்வருத்தத்தையெல்லாம் நீயாவது அவருக்குரைக்கலாகாதா நன்றாய்?

அம்மா, நீ என்னை நிந்தித்துக்கொள்ளாதே! நான் அவனிடம் கூறியதை யெல்லாம் இக்கருங்கல்லினிடம் கூறியிருப்பேனாயின் இதுவும் இரங்கியிருக்கும்; அப்பாதகன் மனம் சற்றேனும் இரங்காமற்போயிற்று. அவனை அண்ணன் என்று மதிப்பதையெவிட்டேன். அம்மா, நான் என்ன செய்வேன்?

சேள. அவரைநொந்து பயனென்ன! பாலசூரியன் கூறுகிறபடி சுவாமிக்கேமனம் இரங்காமற்போனால் மனிதர்களுக்கு மனம் இரங்

கப்போகின்றதோ, சசங்கதா, என் பிராணநாதரைப்பற்றி ஏதாவது சமாசாரம் வந்ததோ? யாரையோதேட விட்டிருக்கின்றதாகக்கூறினாயே?

சு. மெள்ளபேசு. ஒரு சமாசாரமும் வரவில்லை. நான் அனுப்பியிருக்கின்ற ஆட்களில் ஒருவனும் திரும்பிவரவில்லை இன்னும்.

சேள. ஐயோ! அவருடைய முகத்தை நான் தினம் ஒரு முறையாவது பார்த்துக்கொண்டிருப்பேனாயின் இந்தச்சிறைச்சாலையில் நான் படும்துயரமென்பதையும் பாரேனே! அப்பொழுது இந்தச்சிறைச்சாலையே எனக்கு சுவர்க்கமாகும்.—ஏது, இனி நான் அநேகநாள் ஜீவித்திருப்பது கடினம். என்உயிரை அப்பொழுதே விட்டிருப்பேன், ஆயினும் இக்குழுவியைப்பற்றியும் பாலசூரியனைப்பற்றியும் இத்தனைகாலம் உயிர்தரித்து வந்தேன்—அம்மா, சசங்கதா, நீ எனக்கொரு உதவிசெய்வாயா?

சு. அம்மா, என்னை முடியுமானால் செய்கின்றேன்.

சேள. இந்தச்சிறைச்சாலையைவிட்டுத்தப்பிப்போக மரிக்கமில்லையா?

சு. அம்மா, நான் முன்பே அதையும் யோசித்துப்பார்த்தேன்; எனக்கொரு மார்க்கமும் தோற்றவில்லை. நான் செளரியகுமாரன் உத்திரவு பெற்று இங்குவந்து போவதே கடினமாயிருக்கின்றது; நான் என்ன செய்வேன்?

சேள. அம்மா, நீ என்னைப்போலொரு பெண்தானே, உனக்குமேன் எங்கள் மீது இரக்கமில்லாமற்போயிற்று?

சு. (எழுந்திருந்து) அம்மா, அப்படி கூறவேண்டாம். இதோ நான் போய் கடைசிமுறை செளரியகுமாரனுடன் பேசிப்பார்க்கின்றேன்; ஆயினும் அவன் இரங்குவான் என்று நான் நினைக்கவில்லை. பிதா இறந்து இரண்டு தினங்களாவதற்கு முன் தனக்குப்பட்டாபிஷேகம் செய்து கொண்டபாபிக்கு கருணையெங்கிருந்துவரும்? ஆயினும் உனக்கொன்று சொல்லுகின்றேன். சிக்கிரத்தில் உன்னை இச்சங்கடத்தினின்றும் நீக்கி உன்பர்த்தாவுடன் சேர்த்தாவது வைப்பேன் அல்லது நானாவது இம்முயற்சியில் இறப்பேன், என்வார்த்தையின் உண்மையைப்பார். (போகிறான்).

சேள. அம்மா! உன்னை சுவாமி காப்பாற்றுவார்!—ஐயோ! பாதகலில் அமிர்த்தத்திற்குமுன் விஷம் உதித்தாற்போல் உனக்குமுன் செளரியகுமாரன் உதித்திருக்கின்றானே!

[பாலசூரியன் துக்கிட்டு கண்ணிழித்து எழுந்திருக்கின்றான்.]

- பா. அப்பா ! அந்தமட்டும் கனவுதான் ! ஈசனே ! இதுவும் உம்முடைய சோதனையோ ? எல்லாம் உனதருள் ! இக்கனவு மெய்க் குமாயின் ஏழையன் எனச் செய்வேன் ? தாம் தம்முடைய திருப்பாதத்தால் உதைத்த போதிலும் நாயேன் அப்பாதத்தையே கதியாகப்பற்றவேண்டும் ! எல்லா மும்மதருளே !
- சேள. கண்ணே ! பாலசூரியா விழித்துக்கொண்டாயா ?
- பா. ஆம் அம்மா, நான் உள்ளேவரலாமா ?
- சேள. வரலாம் கண்ணே. (பாலசூரியன் திரையைத்தள்ளிக் கொண்டு செளமாலினியிடம் போகிறான்).
- பா. அம்மா, உங்களுக்கு உடம்பென்னமாயிருக்கின்றது ?
- சேள. இருக்கின்றது; கண்ணே ! என்ன உனக்கு இத்தனைநாள் இருந்த முகமலர்ச்சி இல்லை, என்ன சமாசாரம் ?
- பா. ஒன்றும்மில்லை அம்மணி.
- சேள. இல்லை கண்ணே ! என்னிடம்சொல்ல உனக்கென்ன ? என்ன வாடியிருக்கின்றாய் ?
- பா. ஒன்றும்மில்லை அம்மா, சற்றுமுன்பாக நான் மெய்ம்மறந்து உறங்கினேன். அப்பொழுது நான் ஒருகனவுகண்டேன், அது சற்றுமனசஞ்சலத்தை யுண்டிபண்ணிற்று வேறொன்றும்மில்லை.
- சேள. என்ன கனவு ?
- பா. நான் ஒரு மலையின்மீது நிற்குகொண்டு தீழ்ப்பிரதேசங்களின் செழுமையையும் அழகையும் பார்த்து சந்தோஷித்துக்கொண்டிருப்பது போலவும், உடனே திடீரென்று ஒரு பெரும் இருள் என்னை சூழ்ந்துகொண்டது போலவும் கனவுகண்டேன். இது ஒருவேளை இனிவரப்போகின்ற ஏதாவது ஒருகெடுதிக்கு அறிகுறியாயிருக்கின்றதோ என்னவோ வென்று மனதிற்பட்டது. வேறொன்றும்மில்லை;—அம்மா ! என்ன கண்ணீர் விடுகின்றீர்கள் ?
- சேள. அடா ! என் கண்ணே ! இதுவரையில் இந்தச்சிறைப்பட்டது முதல் நீ தேறுதல் சொல்ல நான் என்வருத்தங்களை யெல்லாம் பொறுத்து வந்தேன். இது வரையில் நீ வருந்தாதிருந்ததைப் பார்த்து நானும் தைரியங்கொண்டிருந்தேன். இப்பொழுது நீயேவருந்துகின்றாயே நான் என்ன செய்வது !
- பா. அம்மா, அப்படி எனக்கொன்றும் நேராதென்றே நினைக்கின்றேன். இல்லை அப்படி ஒருகால் நேரிட்டாலும் ஈசனொருவனிருக்கின்றான், நீ ஏன் தயருறவேண்டும் ? 'இட்டமுடன்

- என் நலையில் இன்னபடி என்றெழுதி, விட்ட சிவனுஞ் செத்து விட்டானே" ?
- சேள. அந்த ஈசனுக்குத் தான் கண்கெட்டுப்போயிருக்கின்றதே ! இல்லாவிட்டால் பாபியாகிய செளரியகுமாரனை மகாராஜாவாக்கி, நம்மை இக்கதிக்குக்கொண்டு வருவானே ?
- பா. அம்மா, நாம் அப்படிச் சொல்லலாகாது ! சுவாமியினுடைய திருவுள்ளம் ஒரு வழி நிற்பதற்கு நாம் காரணம் சேட்கலாகாது. மனிதர்களால் அது அறியக்கூடாத விஷயம். நாம் அதைப் பொறுமையுடன் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியதே நம்முடைய கடமை ; ஒருவேளை நம்முடைய நன்மையைக் கோரியே அவர் இவ்வாறு செய்திருக்கினு மிருக்கலாம், அவர் திருவருள் நமக்கிப்பொழுதில்லே போலும்.
- சேள. ஆமாம், இப்பொழுது நாம் துக்கமனுபவிக்கின்றோமே அதற்கென்ன செய்வது ?
- பா. அதை நாம் துக்கமென்று கொள்ளலாகாது ! இதையே நாம் ஈகமென்று பாவிப்போமாகில் ! நாம் எந்த துக்கமான சந்தர்ப்பத்தில் வைக்கப்பட்டபோதிலும் அதிலும் சுகத்தைக் கண்டு பிடித்து அதையே எண்ணவேண்டும்.
- செளரியகுமாரன் இரண்டு சேவர்களுடன் வருகின்றான்.
- சேள. அப்பா, இங்கேயும் எமன் வருகின்றான் ! இன்னும் நமக்கென்ன துன்பம் செய்யப்போகின்றானே !
- பா. குடியைக்கெடுத்த சிற்றப்பா ! என்ன சமாசாரம் ?
- சேள. அப்பா, அவர்களுக்குவினாக்கள் கோபம்வரும்படியாக ஒன்றும் சொல்லாதே.
- சேளரி. அம்மணி, தங்களை யெல்லாம் சிறையினின்றும் விடுவித்து எந்தமயனிடம் அனுப்புவிக்கவந்திருக்கின்றேன் நான்.
- சேள. அப்பா ! இப்பொழுதாவது இரக்கம்வந்ததே ! உமக்கு மிகவும் புண்ணியமுண்டு. நீர் எங்களுக்கு இந்த உபதானம் செய்ததை தெய்வம் மறக்காது. ராஜகுமாரா, இப்பொழுது திறந்து விடும் படியாகக் கட்டளையிடும் !
- சேளரி. இதோ சொல்லுகின்றேன்.—ஆனால் எமர்க்குதரான் எங்கிருக்கின்றார்.
- சேள. தெரியாதே !
- சேளரி. அம்மா, உண்மையைக்கூறும் பொய் பேசாதே !
- சேள. உண்மையாக எங்களுக்குத் தெரியாது.

சௌரி. பாலகூரியா! உனக்குத்தெரியும்! உண்மையைக்கூறு உங்களைச் சிறையினின்றும் விடுவிக்கின்றேன்.

பா. உண்மையாக எனக்குத்தெரியாது! அப்படித் தெரிந்திருந்த போதிலும் உமக்கு நான் கூறுவேனோ! என் பிதாவைத்தான் நாட்டைவிட்டுத் தூத்தினீரே! இப்பொழுது அவர் எங்கிருக்கின்றாரென்று கண்டறிந்து இன்னும் ஏதாவது தீங்கு செய்யப் பார்க்கின்றீரோ?

சௌரி. பாலகூரியா! இப்பொழுது உன்னுடன் வார்த்தையாடிக் கொண்டிருக்க எனக்குக் காலமில்லை, உன் பிதாவிருக்குமிடம் உனக்கிப்பொழுது தெரியும்; நீ கூறுவாயின் உங்களைப்பெல்லாம் சிறையினின்றும் விடுவிக்கின்றேன். அம்மணி, உங்களுக்கு சிறையினின்றும் வெளியேவரவேண்டுமென்று விருப்பமிருந்தால் இதைத் தெரிவியும். என்னசொல்லுகின்றீர்கள்?

சௌ. ஐயோ! எங்களுக்குச்சத்தியமாக ஒன்றும் தெரியாதே! தெரிந்தால் சொல்லமாட்டோமா? ராஜகுமாரா! சற்று முன்பாக மனம் இரங்கினீரே, இதற்குள் முன் போலவாகிவிட்டீரே! ஐயோ! நாங்கள் இச்சிறையில் இன்னும் எத்தனை தினம் அவஸ்தைபடுவது? இன்னும்சில தினங்கள் இங்கிருப்போமாயின் எங்கள் உயிர் போய்விடும்; இந்த அவஸ்தையில் எப்படியாவது மனமிரங்கும்!

பா. அம்மா! அவர் தம்மைசிறையினின்றும் விடுவிப்பதற்காகவாவந்தார் என்றறினீர்தீர்?—சிறப்பா! இந்தசூழ்ச்சி எங்கே கற்றீர்?—ஆயினும் சத்தியமாக எனக்குபிதா இருக்குமிடம் தெரியாது!

சௌரி. உன்னை கடைசிமுறை கேட்கின்றேன், உனக்குத் தெரியுமென்றெனக்குத்தெரியும், சொல்லுகின்றாயா மாட்டாயா?

பா. நான் தெரிந்ததை முன்பேசொன்னேன்.

சௌரி. பொய்பேசாதே! இதே கடைசிமுறை. இப்பொழுது நீ கூறு விட்டால் உன்னிருக்கனையும் பெயர்த்து விடுவேன்! என்ன, சொல்லுகின்றாயா என்ன?

பா. எனக்குத் தெரியாது.

சௌரி. உன்னிடமிருந்து உண்மையை வரவழைக்கும் விதத்தில் வரவழைக்கின்றேன். அடே! சேவகர்களே! நீங்களிருவரும் உன்னிப்போய் பாலகூரியனைப் பிடித்து வருங்கள் வெளியே!

சௌரி. ஐயோ! ராஜகுமாரா! ராஜகுமாரா! அவனுக்கொன்றும் தெரியாதே அவன் அறியாப்பாலகனயிற்பே! அவனுடைய கண்களையாபெயர்க்கப்போகின்றீர்? அதைக்கண்டு நான் எவ்வாறு உயிர்வாழ்வேன்! அதை விட என்னுடைய கண்களைப் பெயர்த்துவிடுமே. ராஜகுமாரா! ராஜகுமாரா! உமக்கு ஈவு இரக்கமில்லையா! சற்றாயினும் மனமிரங்கலாகாதா! என் பாலனது கண்களைப் பிடுங்கும்படிக்கட்டளையிட உமது மனம் கல்லோ! உம்முடைய தமயனுடைய குழந்தையென்று மனமிரங்கலாகாதா! ஐயோ! இதற்கோபாபி நானவனைப்பெற்றேன். ஐயோ! இந்த நாட்டில் நியாயமனியாயமில்லையா! தெய்வத்திற்குத்தான் கண் அவிந்து போயிற்று!

சௌரி. அடே! செல்லுங்கள் உள்ளே! (சேவகர்கள் சிறைச்சாலைக்குட்போகிறார்கள்.)

சேவகர்கள். ராஜகுமாரா, தாமாவருகின்றீரா நாங்கள் இழுத்துக் கொண்டு போகவேண்டுமா?

பா. அப்பா, இதோ நானாகவந்துவிட்டேன். இதோ எனதன்னையிடம் விடைபெற்று வருகின்றேன்—

சௌ. ராஜகுமாரா! யமகிங்கரர்கள்வந்து விட்டார்களே! வந்து விட்டார்களே! இந்தவேளை, எங்களைக்காப்பாற்றும்! ஐயோ! என்பாவிக்கண்களைப்பறித்து விடுமே! என்பாலனைச் சும்மா விட்டு விடுமே. உமக்குக்கோடி புண்ணிய முண்டு. ஐயோ! இதைவிட என்னையாவது கொன்றுவிடுமே முதலில்!

சௌரி. அப்பா, நான் இவள் கூறுவதைக் கேட்டால் எனமனதைக் கரைத்து விடுவாள் (காலைமூடிக்கொள்கிறாள்.)

பா. (தன் அன்னையிடம் சென்று) அம்மா!—அம்மணி! இனிவருந்தி என்னபயன்?—வருத்தப்படாதீர்! மனதைத்தைரியப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள்!—எனக்கு விடையளியும் நான் போய்வருகின்றேன்!—யாதும் ஈசன் செயல்!—

சௌ. (பாலகூரியனைக் கட்டிக் கொண்டு) கண்ணே! கண்ணே! பாலகூரியா! என்வயிறுசெய்த கொடுமையடா இது! என் அருஞ் செல்வமே! இந்த விதியனுபவிப்பதற்கோ உன்னை இப்புவியிற் பெற்றெடுத்தேன்! பெற்றெடுத்தேன்! அடாம்கனே! என் பாவியயிறு எரிகின்றதே!

பா. அம்மா, தம்முடைய வயிற்றிற்பிறக்கும் படியான பாக்கியம் நான் பண்ணினேன்! அம்மணி, நேரமாகின்றது நான் தமக்

- சென்ன தேறுதல் சொல்லப்போகின்றேன் இனி! சுவாமிதான் தேறுதல் சொல்லவேண்டும்! எனக்கு விடையளியும்.
- செள. கண்மணி! இப்படியும் இருந்ததா உன் விதி! நீ உலகாளக் கண்டு நான் களிக்கலாமென்றிருந்தேனே, இப்பொழுது அந்த களைய்க்கிடப்பதை எப்படி கண்டு என்மனம் தரிக்குமடா என் மனே!
- பா. அம்மா! யார் விதிபாராவிட்டது! நீர் வருந்தி என்னபயன்? அவரவர்கள் வந்த வழி அவரவர்கள் செல்லவேண்டுமல்லவா? இனி என்ன செய்யலாம்?
- செள. அடா, என் வீரச்சிங்கமே! உன் மதிபோன்ற முகத்தைப்பார்த்த தன்றோ உன்பிதாவைவிட்டுப் பிரிந்தபின் உயிர்வாழ்ந்து வந்தேன். இப்பொழுது உன் முகத்தில் கண்கள்போய் நீ அந்த களையிருப்பதைப்பார்த்து நான் எப்படி உயிர் வாழ்வேன்! இக்கதி அனுபவிப்பதற்கோ என்பாவி வயிற்றிலுதித்தாய்!
- பா. அம்மா! என் ஊனக்கண்ணைத்தானே கெடுக்கப்போகின்றார்கள்? என் ஞானக்கண்ணை அவிக்க இவர்களால் முடியுமோ! அதிருக்குமளவும் எனக்கென்னகுறை? அம்மணி, நீர் வருந்தி என் மனோதிடத்தைக் கலக்காதீர்!
- செள. அடாபாலகா! உனக்குப் பதிலாக என்னுடைய கண்களை எடுத்துக்கொள்ள மாட்டார்களா? என்னுயிரை உனது கண்களுக்குப் பதிலாகக் கொடுக்கின்றேனே! இப்பாபிகள் ஏற்றுக் கொள்ளாரோ?
- செள. அடே சேவகா! என்ன காலதாமசம்?
- சே. ராஜகுமாரா, வாரும் சீக்கிரம் நேரமாய் விட்டது.
- பா. அம்மணி, நான் என்ன உமக்குத் தேறுதல் சொல்லப்போகின்றேன்? உமது மனதை நீரே தேற்றிக்கொள்ளும், எல்லாம் ஈசன் செயல்; எல்லாவற்றிற்கும் அவர் ஒருவர் இருக்கின்றார். அம்மா! என்னை சந்தோஷமாய் போய்வா என்று விடையளியும்.
- செள. கண்ணே! கண்ணே! உனது கண்களை அழிக்க இப்பாதகர்கள் உன்னைக் கொண்டுபோகும் பொழுது நான் எப்படிச்சந்தோஷமாய் போய்வா என்று உனக்கு விடையளிப்பேன், உன்னைப் பெற்ற என்வயிறு எறிகின்றதே!
- சே. வாருமையா சீக்கிரம்!

- பா. என்னைப்பெற்ற தாயே, நான் போய்வருகின்றேன். என்பாவிக்கண்களினால் உமது திருமேனியை இவ்வுலகில் கடைசிமுறைக் காண்கின்றேன். நான் கொடுத்துவைத்தது இவ்வளவு தான்! (காலில்வீழ்ந்து கதறி அழுகின்றான்.)
- செள. (செட்டியாயவனைக் கட்டியணைத்துக் கொண்டு) கண்ணே! கண்ணே! நான் உன்னை விடேன்! விடேன்! என்னைக் கொன்றுவிட்டு இப்பாதகர்கள் உன்னை என் கையினின்றும் இழுத்துக்கொண்டு போகட்டும்!
- செள. அடே! இழுத்துக்கொண்டு வாருங்களடா அவனை! நீங்களும் என்ன அங்கே நின்று அழுதுகொண்டிருக்கின்றீர்கள்?
- செள. நான் விடேன் என்பாலனை! அடாபாதக ராஜகுமாரா! என்னைக் கொன்றுவிட்டு என்பிள்ளையை இழுத்துக்கொண்டு போகச்சொல்!
- செள. அடே! என்ன, இழுத்துக்கொண்டுவருகின்றீர்களா என்ன?
- செள. அடா! பாதகா! உனக்கு நான் உங்கள் குலப்பெண்ணென்று சற்றேனும் மானமில்லாமற் போய் விட்டதா! என்னைத்தீண்டியா பாலகூரியனை இழுத்துக்கொண்டு வரும்படி கட்டளை யிடுகின்றாய்?
- செள. அடே! கழுதைகளே! நான் சொன்னபடி செய்கின்றீர்களா என்ன? (சேவகர்கள் பாலகூரியனருகிற் செல்கின்றனர்.)
- பா. அம்மா, சிற்றப்பனுக்குத் தான் மானமில்லாமற் போனாலும் எனக்கு இருக்கின்றது. என் உயிரிருக்குமளவும் ஒரு அன்னியன் உம்மைத்தீண்ட நான் பார்ப்பேனோ? எனக்கு விடையளியும், நான் வருகின்றேன். என்னை ஈன்றெடுத்ததாயே! உமது திருமேனியை இவ்வுலகத்தில் கடைசி முறை நான் இப்பொழுது கண்டேன், இனி மறுவுலகத்தில் என் கண்களால் காண்பேன்! (செனமாலினி மூர்ச்சையாகின்றான்.) ஈசனே எல்லாம் உம்முடைய கருணை.
- சேவகர்கள். வாருமையா! நேரமாய் விட்டது! (வெளியே அழைத்து வருகிறார்கள்.)
- செள. அடே! இப்பொழுதாவது சொல்கின்றாயா?
- பா. சொல்கின்றேன். சிற்றப்பா! பயப்படாதே! என் கண்களால் உன் உருவை நீ ஈரகத்தில் கிடக்கும்பொழுது சீக்கிரம் காண்பேன், பயப்படாதே!

சௌரி. அடே! இவனை உடனே இழுத்துக்கொண்டு போய் காய்ச்சி இருக்கும் இருப்புச்சலாகை களிதல் இவனது கண்களைக் குத்திவிட்டு, பிறகு சீக்கிரம் இங்கே அழைத்து வாருங்கள்! அப்புறம் என்ன சொல்லுவின்றோமோ பார்ப்போம்!

பா. ஈசனே எல்லாம் உனது கருணை! (சேவகர்கள் அழைத்துச்செல் கின்றனர்)

சௌரி. என்ன மனஉறுதி! இப்பொழுதும் பாடிக்கொண்டு போகின்றான்.

இரத்தம் தேகமெல்லாம் படிந்த ஒரு தூதன் ஓடிவருகிறான்.

அடே என்னடா இது?

கா. மகாராஜா! உங்களுடைய உத்திரவின்படி காலசேன ராஜன் முதலியோருடைய சைனியங்களுடன் நமதுசேனாதிபதி போர் புரிந்து அவர்களை முறியடித்து விட்டதினால் இருதிருத்திலும் அனேகர் மாண்டார்கள்.

சௌரி. என்ன! காலசேனனுடன் சித்ராபுதன் போர் புரிவதாவது!

கா. அதுவுமன்றி யுத்தம் நடந்து கொண்டிருக்குஞ் சமயத்தில் நமது பாசனையில் யாரோ அனேகர் கள்வர்வந்து நமதாயுதங்களை யெல்லாம் கொள்ளையடித்துச் சென்றிருக்கிறார்கள். இவ் விஷயத்தையெல்லாம் தங்களுக்குச் சீக்கிரம் கூறும்படி என்னைத் துறத்தினார்.

சௌரி. இதென்ன சமாசாரம்! சித்ராபுதனாவது நமது துணையரசர்களுடனே போர் புரிந்து அவர்களை முறியடிப்பதாவது! அடே! வா இப்படி! (அவனை அழைத்துக்கொண்டு விரைவிற்போகிறான்.)

காட்சி முடிகிறது.

ஐந்தாவது காட்சி

இடம்—அரண்மனையில் ஓர் அறை.

சௌரியுமாரணம், பலாயனனும் வருகிறார்கள்.

சௌரி. பார்த்தாயா பலாயன இந்நிருபத்தை? நான்தான், காலசேனன் முதலிய நமக்குத் தவியாயுள்ள அரசர்கள் நமக்கு விரோதிகளாய் விட்டார்கள் என்றும் அவர்களுடன் அந்தட்சணமே போர் புரிந்து அவர்கள் சைனியங்களை அடியோடழிக்க வேண்டுமென்றும், கட்டளையிட்டதாகக் கூறி அதற்கு அத்தாட்சியாக நமது இராஜ்ய முத்திரையிட்ட இந்நிருபத்தை சித்ராபுதன் அனுப்பியிருக்கின்றான். இந்நிருபத்தில் அவன் சொன்ன

படியே எழுதியிருக்கின்றது உண்மைதான்; எனது முத்திரையுமிருக்கின்றது. ஆயினும் எனது இராஜ்யத்தின்மீது ஆணைப்படிச்சொல்லுகின்றேன் நான் இம்முத்திரையையுமிடவில்லை இந்நிருபத்தையும் அனுப்பவில்லை. பிதாவுக்குப் பிற்காலம் என்னையன்றி ஏமாங்கதன் ஒருவனுக்குத்தான் இம்முத்திரையிடும் சூட்சமம் தெரியும். ஏமாங்கதன் இங்கெப்படி வந்திருக்கக்கூடும்? எனக்கொன்றும் தோன்றவில்லை.

பா. ஏமாங்கதனாவது இங்குவருவதாவது! நான் அனுப்பியிருக்கின்ற கொலையாளிகள் திரும்பிவரா விட்டாலும் இந்நேரம் அவர்கள் தங்களுடைய வேலையை முடித்து விட்டிருப்பார்கள் என்றே நினைக்கின்றேன்.

சௌரி. இல்லை! இல்லை! ஏமாங்கதன்தான் ஏதோ இதற்கெல்லாம் காரணமாயிருக்கின்றான் என்று தோற்றுகின்றது. ஆயினும் அவனுக்கு இவ்வளவு யுத்திபோதாது. அவனுக்குத் தவியாக யாரோ இருந்துக்கொண்டு அவனை ஆட்டி வைக்கின்றார்கள். நாம் இனிச்சித்தமாயிருக்கவேண்டும். இந்த ஒரு ஓலை எவ்வளவு வேலை செய்திருக்கின்றது பார்!

ப. ஆமாம். நமக்குத் துணையான அரசர்களுடைய சைனியங்களை யெல்லாம் நாமே அழித்து அவர்களை நமக்குப் பகையாக்கிக் கொண்டோம். இந்த யுத்தத்தில் நமதுபடைகளும் மிகவும் அழிந்தன. போதாக்குறைக்கு நமது பாசனையும் யாரோகள் வர்களால் கொள்ளையடிக்கப்பட்டதாம்!

சௌரி. இம்மட்டோ! நமக்குத் துணையாயிருக்கும் மற்ற அரசர்களும் நம்மைப்போன்ற மற்றொருவனுக்கு வந்தகதிதானே நமக்கும் வருமென்று நம்மிடத்தில் இருக்கும் நம்பிக்கை குன்றுவார்களன்றோ! இதோ எனக்குப் பெண் கொடுக்கிறேனென்று சொல்லிக் கொண்டிருந்த பாஞ்சாலதேசத்தரசன் என்மீது கோபங்கொண்டு இனி உன்னுடன் ஒருசம்பந்தமும் செய்ய மாட்டேன் என்று எழுதியிருக்கின்றான்! இதற்கென்ன செய்வது?

ப. ஆயினும் நாம் அதைரியப்படவேண்டியதில்லைபென்றே நினைக்கின்றேன். இன்னும்—

ஒருசேவகன் விரைந்து வருகிறான்.

சே. ராஜாதிராஜனே! நமது சேனாதிபதி உமக்கு இந்நிருபத்தை அகிச்சீக்கரத்தில் கொண்டுபோய்க் கொடுக்கக்கட்டளை யிட்ட

னுப்பினார் என்னை! (ஒர் ஒலிச்சுருளைக் கொடுக்கின்றான்) அவர் இப்பொழுது பெருமலைதூர்க்கத்திலிருக்கின்றார்.

சேளரி. பலாயனா! அப்பொழுதே உனக்குச்சொன்னேனே! நான் நினைத்தவண்ணமே இருக்கின்றது! ஏமாங்கதன் சிலகள்வர், களைத் தனக்குதவியாகக்கொண்டு படையெடுத்து குமாரபுரத்துக்கு வந்திருக்கின்றனும். அவனுடைய மாமனாகிய சதானந்தனும் நம்முடைய கட்டளையெல்லாம் பராமுகம் பண்ணினவனாய் அஞ்சாது அவனுக்குதவியாகத் தன்சைனியத்துடன் அவனுடன் சேர்ந்துவிட்டானும், நாளைத்தினம் சாயங்காலம் புறப்பட்டு புஷ்பபுரியை நோக்கிவரத் தீர்மானித்திருக்கின்றார்களாம்!

ப. ஐயனே! இது உண்மையாயிருக்குமா? நான் நம்பவில்லை.

சேளரி. சந்தேகமில்லை. இதோ சித்ராபுதனே எனக்கு எழுதியிருக்கின்றான்! பார்!

பா. மகாராஜா, இதற்கென்னசெய்வது! நம்முடைய சைனியங்களெல்லாம் இப்பொழுதுதான் முறியடிக்கப்பட்டு ஆயுதங்களைல்லாம் போய் நிலைதடுமாறி யிருக்கின்றனவே!

சேளரி. இப்பொழுது தான் என்னுடைய புத்தி எனக்குதவவேண்டும்!—பலாயனா! நாம் ஒன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாம்—நீ உடனே சென்று ஏமாங்கதன் குமாரபுரத்தினின்றும் புஷ்பபுரிக்கு வர ஒரு அடி எடுத்து வைத்தபோதிலும் இங்கு சிறையிலிருக்கும்படியான அவனுடைய மனைவியையும் மக்களையும் கொன்றுவிடும்படி நான் ஆக்ஞாபித்ததாக ஒரு நிருபம் எழுதி இந்தச் சேவகனிடம் கொடுத்து, நமது தூதனாக ஏமாங்கதனிடம் சீக்கிரம் கொண்டுபோய்க் கொடுக்கச் சொல் சீக்கிரம்! ஒரு நிமிஷத்தையும் போக்காதே! நான் என் சொற்படி நடக்கின்றேன் பார்! இந்நிருபத்தை எழுதிக்கொடுத்துவிட்டு சீக்கிரம் வா, போ.

ப. அப்படியே! இதோ! (சேவனை அழைத்துக்கொண்டு போகிறான்.)

சேளரி. ஆஹா! நான் மகுடம்பூண்ட வேளை நல்ல வேளை! இரண்டு மூன்று தினங்களுக்குள் என்னுடைய துணையாசர்களெல்லாம் தோல்வியடைந்து, என்னுடைய சேனையும் மிகவும் அழிந்து, ஏமாங்கதனும் படையெடுத்து வந்திருக்கின்றான்! அந்த மட்டும் செளமாவினியையும் பாலசூரியனையும் விட்டுவிடாது சிறையிலடைத்து வைத்தோமே! சரி, சீக்கிரத்தில் ஏமாங்கதனது

வது இறக்கவேண்டும் நானாவது இறக்கவேண்டும்! அதெல்லாம் இருக்கட்டும், இவ்வோலையில் நமது ராஜமுத்திரை எப்படி வந்திருக்கக்கூடும்? ஏமாங்கதன் இங்கு வந்திருக்கமாட்டான்! ஒரு வேளை நமது அரண்மனையில் அவனுக்கு உள்வாக யாராவது இருக்கின்றார்களோ?—

சுசங்கதை வருகிறான்.

சுசங்கதா! என்ன சமாசாரம்?—என்ன உன் கண்களிரண்டும் சிவந்திருக்கின்றனவே! அழுது கொண்டிருந்தாயா என்ன?

சு. குலத்தையழிக்கக் கோடாலி நீ பிறந்தாயே! அழாமல் என்ன செய்வது நான்?

சேளரி. உம்! ஆரம்பித்தாயா? ஏமாங்கதனை வரவழைக்கவேண்டுமோ?

சு. அப்பா! உனக்கு நான் கடைசி முறைக் கூறவந்தேன்; வேண்டாம், இனியாவது செம்மைப்படு. முற்றிலும் அழிந்து போகாதே! துன்மார்க்கத்தைவிட்டு சன்மார்க்கத்தை நாம்; இன்னும் உனக்குப் புத்திவரவில்லையா? பிறருக்குச் செய்த கெடுதிகளெல்லாம் உனக்கு என்ன நன்மையைப் பயந்தன? உன் கெடுமதி உன்னையே அழிக்கின்றதேயொழிய வேறொன்றுமில்லை. ஏமாங்கதனை நாட்டைவிட்டு துறத்திலும், அவனுடைய பெண்டு பிள்ளைகளைச் சிறையிலிட்டாய், பாலசூரிய பாலசூரியனுடைய கண்களையும் பறித்தாய், பிதாவைக் கொன்றாய், இவ்வளவும் செய்தாய், நீ அடைந்த பயனென்ன? மகாராஜா வாய்விட்டோம் என்று நினைக்கின்றாயோ? இந்த வாழ்வு இன்னும் எத்தனை நாள்? உன்னுடைய சைனியங்கள் முறியடிக்கப்பட்டன, உனது துணையாசர்களெல்லாம் உன்னைக் கைவிட்டார்கள், ஏமாங்கதன் தனது மாமனருடைய உதவியைப் பெற்று படையெடுத்து வந்திருக்கின்றான். இனி என்ன பிரயோஜனம்? இன்னும் வீணிற் கெட்டுப் போகாதே. பேசாமல் நீ செய்ததெல்லாம் தவறென்று ஏற்றுக்கொண்டு ஏமாங்கதனிடம் போய்ச் சரணாகதியடைந்து உன்னை மன்னிக்கும்படிக் கெட்டுக் கொள். அவன் உத்தமபுருஷன் எப்படியும் உன்னை மன்னிப்பான்.

சேளரி. சுசங்கதா! என்ன சொன்னாய்! நானே என் பகைவன் காலில் வீழ்ந்து என்னை மன்னிப்பாய் என்று கேட்பேன். அதைவிட இதே இந்தக் கற்றுணை உன் காலில் வணங்கச் சொல்,

சு. ஏமாங்கதன் உன் பகைவனல்லவே, சொந்த தமையன் தானே! நீ அவன் காலில் வீழ்ந்தாலென்ன?

சேளரி. அவன் என் தமையனா யிருப்பதினற்றான் என்பகைவனுனான்!—சுசங்கதா! மறுபடியும் இந்தவார்த்தையை என்னிடம் கூற வேண்டாம் போ!

சு. சரி! இனி உன்னுடன் பேசிப்பிரயோஜனமில்லை. கெடுமதி கண்ணுக்குத்தோன்றுமா? உன்தலைவிதிப்படி நடக்கின்றது. நானென்னசெய்வது! [போகிறான்.]

சேளரி. இந்தசுசங்கதை. ஏமாங்கதனுக்காக இவ்வளவு பாடுபடுவானேன்? அன்றைத்தினமும் இதையேகேட்டான். ஆ! அன்றைத்தினம் இங்குவந்தபொழுது சுசங்கதாராஜ முத்திரையின் அருகில் இருந்தாளல்லவா? ஓகோ! அப்படித்தானிருக்க வேண்டும்! முன்பே நான் சந்தேகப்பட்டேன். சந்தேகமில்லை, இவள் தான் ஏமாங்கதனுக்கு உளவாக இருந்துகொண்டு அம்முத்திரையை அவ்வோலைகளில் பதிப்பித்து அனுப்பி யிருக்கவேண்டும். ஆஹா! நம்முடைய அடிவயிற்றிலேயே ஒருபாம்பிருக்கின்றதா? சரி! இனிசுசங்கதை ஒரு ஈழனம் உயிரோடு இருப்பாளாயின் இங்குநடக்கும் விஷயங்களெல்லாம் எதிரிகளுக்கெட்டிவிடும். இவளைச்சேக்கிரம் யமபுரம் அனுப்பவேண்டும். அட்டா! இது முன்பே தெரியாமற்போயிற்றே!

பலாயனன் வருகிறான்.

ப. மகாராஜா! நீர்சொன்னபடியே செய்துவிட்டு வந்தேன்.

சேளரி. சேவகன் நிருபத்தை எடுத்துக்கொண்டு சென்றானா?

ப. முன்பே சென்றான்.

சேளரி. பலாயனா! இதனுடன் இக்காரியத்தை விட்டாகாது நாம். இந்தசங்கடத்திற் கென்ன செய்யலாமென்று தோன்றுகிறதானக்கு?

ப. இதைக்குறித்துத் தம்முடன் முன்பே பேசவேண்டுமென்று நினைத்தேன். இப்பொழுதோ நாம் சித்ராபுத்தனிடம் இருக்கும் சைனியத்தை நம்பியிருக்கலாகாது. அவர்கள் அடிபட்டுச் சோர்ந்திருப்பது மன்றி ஆயுதங்களையும் பறிகொடுத்து பெருமலைதார்க்க தில் அடைப்பட்டிருக்கின்றார்கள். ஆகவே நமது எதிரிகளை அழிப்பதற்கு ஒருமாரக்கம் தோற்றுகின்றது; நேரில் அவர்களுடன் யுத்தம் செய்வதற் பயனில்லை. இங்குள்ள சைனியங்களெல்லாம் ஒருங்குசேர்த்து இரவில் போய்

அவர்கள் உறங்கும் பொழுது அவர்களை அழித்து விட்டுவருவதே நலம் என்று தோற்றுகிறது, என்ன சொல்லுகின்றீர்?

சேளரி. பலாயனா நல்லயுக்கி கூறினாய்! ஆம், ஒருவருக்கும் இதை வெளியிடாதே—நாம் இப்பொழுதே புறப்படுவோம்.

ப. ஐயனே, இதற்குத்தாம் வருவது நியாயமன்று, தமக்குக்காவலாகவேண்டியவர்களை இங்கு அரண்மனையில் வைத்துவிட்டு மற்றவர்களை நான் அழைத்துக்கொண்டு போய்இரவில் வேலை முடித்துவருகின்றேன்.

சேளரி. பலாயனா! நல்லயுக்கி கூறினாய், அப்படியே செய் அப்பா! உன்னுடைய நற்குணத்தையும் யுத்தியையும் முன்பே அறியாமற்போனேனே! சேக்கிரம் சித்தஞ்செய். ஆயினும் நானும் வரவா?

ப. வேண்டாம், மகாராஜா யுத்தமுனையில் வரலாகாது. நான் போகின்றேன்.

சேளரி. பலாயனா, நீ சென்று ஜெயம் பெற்று வருவாயாக!—உனது கையில் நோய் எப்படியிருக்கின்றது?

ப. அதொன்றுமில்லை. சேக்கிரம் போய்விடும். நான் விடைபெற்றுக்கொள்ளுகிறேன். என்னைக்குறித்து ஆச்சரியமான செய்கைகளைச் சேக்கிரம் கேள்விப்படுவீர்.

சேளரி. சந்தேகமென்ன! (பலாயனன் போகிறான்) வரட்டும் வருகிறசங்கடங்களெல்லாம்! என்னுயிருள்ள வம்பார்த்து விடுகின்றேன்! [போகிறான்.]

காட்சி முடிகிறது.

முன் று வ து அ ங் க ம்

முதற் காட்சி.

இடம். குமாரபுரத்தில் ஏமாங்கதன் பாசறை.

இரவு. ஏமாங்கதனும் ஜெயபாலனும் உட்கார்ந்திருக்கின்றனர்.

ஏ. அப்பா, பலாயனன் எழுதியிருக்கின்ற ஓலையைப்பார்த்தாயா? பார்த்தேன்.

ஏ. இவ்வாறு நான் ஏதாவது படைபெடுத்து வந்தால் பயமுறுத்தும் பொருட்டே என்மனைவிமக்களை அவன் சிறையிலிட்டு வைத்தான் என்றெண்ணுகின்றேன். ஐயோ! சௌமாலினி சிறையில் பிரசவித்தாளாமே ஒரு ஆண்குழந்தையை! அவ

ளுக்கோ அக்கதி வாய்க்கத்தகுந்தது! பாலஞரியன் எப்படியிருக்கின்றனோ? நான் அரண்மனைக்குச்சென்ற பொழுதும் என்னால் இவர்களைப்பார்க்க முடியாமற் போயிற்றே! செளரியகுமாரன் இவர்களைக்கொல்வானாயின் பிறகு என்கதி என்னவாவது?

ஜே. ஆகவே, உமதெண்ணமென்ன?

ஏ. நாம் இங்கிருந்து சைனியங்களுடன் புஷ்பபுரியை நோக்கி ஓரடி எடுத்து வைத்தபோதிலும் என்மனைவிமக்களைக் கொல்வான் சந்தேகமில்லாமல் அச்சண்டாளன் செளரியகுமாரன்! என்பிராணைவிருக்குமளவும் அதற்கு நான் ஒரு காலுமிசையேன். எனக்கு ராஜ்யமும் வேண்டாம் ஒன்றும்வேண்டாம். அவர்கள் சிறையிலிருந்த போதிலும் உயிரோடிருந்தாற் போதும். அப்பா, நாம் பழயபடி நமது காட்டிற்குப்போய் விடுவோம்.

ஜே. அரசே, என்னைப்படுகின்றீர்! செளரியகுமாரன் சும்மா பயமுறுத்துகின்றனே பொழியவெறென்றமில்லை, நாம் இவ்வளவுதூரம் வந்த பிறகு பின்வாங்குவதா?

ஏ. அப்பா, அவனை நீ நன்றாயறிவாய். எனக்கு விஷம் கொடுத்துக் கொல்ல முயன்ற அவன் என்பெண்டு பிள்ளைகளைக் கொல்லப் பின்வாங்குவானா?

ஜே. ஆனால் உம்முடைய கைக்குழந்தையைக்கொன்று உம்மையும் விஷம்கொடுத்துக் கொல்ல முயன்ற அத்தரோகியை சும்மா கவா விடப்போகின்றீர்? உம்முடைய பெண்பிள்ளைகளையும் சிறையிலிட்டிருக்கின்றான்!

ஏ. ஆமாம், நான் என்ன செய்வது? அவன்தான் சுகமாய் நாடா ளட்டமே? எப்படியாவது என்பெண்சாதி பிள்ளைகள் இறவாமலிருந்தாற் போதும்

ஜே. அரசே, அன்றைத்தினம் எப்படியாவது இவன்மீது பழி வாங்க வேண்டுமென்று கூறினீரே அது எப்படிப்போவது?

ஏ. சொன்னேன் உண்மையே, அப்பொழுது இப்படியெல்லாம் வருமென்று எண்ணினேனா?

ஜே. ஐயனே! ஒரு காரியத்தை மேற்கொண்டால் தந்தை, தாயார், பெண்டு, பிள்ளை எதையும் பார்க்கலாகாது. அப்படி எதையும் எவரையும் பாராது ஒருவன் ஒருகாரியத்தை மேற்கொள்ளுவான்

னாயின் அக்காரியத்தில் எப்படியும் சித்தி பெறுவான். இவைகளை யெல்லாம் கருதவாரம்பித்தால் காரியம் கைகூடுமா?

ஏ. அப்பா, அது உன்னால் முடியும் என்னால் முடியாது! முடியாது!—

அந்தர்டப்பு வயத்தான் முதலிய கள்வர்கள் ஆண்வேடம்பூண்ட கசங்கதையை யிடித்துவருகிறார்கள்.

ஜே. அடே யார் இது?

அ. சாமி! இவன் யாரோ தெரியலே, இங்கே வந்து ஒவ்வொரு கூடாரமா இருட்டிலே துழைஞ்சி துழைஞ்சி பாத்தகிணு இருந்தான் நாங்கபோயி கபில் இண்ணு புடிச்சிகிணும். புடுகி கிணு யார்டா இண்ணு கேட்டா, சும்மா அழரான், தலைவிதி இண்ணு எது கேட்டாலும் தலைவிதி இண்ணு. எங்கே யிருந்து வந்தேடா இண்ணு தலைவிதி இண்ணு.

வ. என்னமானு திணரத்துக்கு வச்சிகிணு இருக்கிறையா இண்ணுக்கா, அதுக்குகூட தலைவிதி இண்ணு சாமி.

ஏ. யாரப்பா நீ? (சசங்கதை எமாங்கதனைக்கண்டறிந்துகள்வர்கையினின்றும் திமிறிக்கொண்டு எமாங்கதன் காலில் வீழ்ந்து புலம்புகின்றான்.)

சு. அண்ணா! அண்ணா! என்னை இவர்கள் கையினின்றும் காப்பாற்றும்! காப்பாற்றும்! (தலைவனின் தழுவிழி, சிஜரூபம் வெளி யாகின்றது.)

ஏ. ஆ! சசங்கதா! இங்கெப்படிவந்தாய்! இதென்ன கோலம்?

அ. அடடே! என்னுடா ஒருப்பொம்மனுட்டியை புடிச்சிகிணுவர் தோமே?

வ. போ! ஒதைதான். பொம்மனுட்டிங்களை நம்ப தொடக்கடாது இண்ணுசாமி சீரன்னாரே மறந்தாட்டையோ?

சு. அண்ணா, இவர்களைப்போகச்சொல்லும். அப்புறம் சொல்லு கின்றேன்.

ஏ. அடே! வெளியே செல்லுங்கள் (கள்வர்களைல்லோரும்வெளியே போகிறார்கள். ஜெயபாலன் ஒருபுறமாய்ப் போய்நிற்கின்றான்.)

ஏ. சசங்கதா! இக்கோலத்துடன் ஏது நீ இங்கே வந்தது? என்ன சமாசாரம்?

சு. அண்ணா, செளரியகுமாரன் என்னைக்கொல்லப் பார்த்தான்; அப்பாதக விருக்கு மிடத்தில் இனியிருப்பது தவறென்று கருதி இம்மாறுவேடம் பூண்டு தம்மைத் தேடிக்கொண்டு இங்கு வந்தேன்; இவர்கள் கையிற்பட்டேன்.

- ஏ. உன்னையா கொல்லப்பார்த்தான்? ஏன்?
- சு. பிதா இறந்தபிறகு நான் உம்மை அழைத்துப் பட்டங் கட்ட வேண்டுமென்று அவனுடன் மன்றாடினேன். அப்பொழுது அவன் ஏதோ என்மீது சந்தேகங்கொண்டு என்னைக்கொல்லப் பிரயத்தனப் பட்டான்.
- ஜே. (ஒருபுறமாக) இதிற்பொய்யில்லை. முகத்திலேயே தெரிகின்றது.
- ஏ. சசங்கதா! செளமாலினியும், பாலகூரியனும் எப்படியிருக்கின்றார்கள்? குழந்தை என்னமாயிருக்கின்றது?
- சு. அண்ணா! நான் என்ன சொல்லப்போகின்றேன்! என் நா எழுவில்லையே! —(தேம்பி அழுகிறாள்)
- ஏ. என்ன! பாபி கொன்றுவிட்டானா?
- சு. (அழுதுகொண்டே) இல்லை, பாலகூரியனுடைய இரண்டு கண்களையும் பறித்துவிட்டான்.
- ஏ. பாலகூரியனுடைய கண்களையா! ஏன்?
- சு. ஆம்! ஏனோ எனக்குத்தெரியாது!
- ஏ. கண்ணை! பாலகூரியா! பாலகூரியா! (தேம்பி அழுகிறாள்; சசங்கதை தேற்றுகின்றாள்; பிறகு சற்றுப்பொறுத்து எழுந்திருந்து ஜெயபாலனிடம் போகிறாள்) அப்பா! என் தங்கை கூறியதையெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாயா நீ?
- ஜே. ஆம், கேட்டேன்.
- ஏ. (ஜெயபாலன் காலில் வீழ்கின்றாள்)
- ஜே. ஐயனே! இதென்ன? எழுந்திரும்! எழுந்திரும்!
- ஏ. அப்பா! நீ யாரென்று எனக்கு இன்னும் தெரியாது. ஆயினும் உன்னைப்போன்ற மதியுடையவர்கள் இவ்வுலகில் எவருமில்லை யென்று எதோ என்னை நினைக்கச்செய்கின்றது. அப்பா! இக்காலத்தில் எனக்கு நீ உதவவேண்டும்; எப்படியாவது நான் பாலகூரியனைப் பார்க்கும்படி செய்யவேண்டும்! அப்பா! இந்த வரம் எனக்கு அளி!
- ஜே. ஐயனே! இது எளிதான விஷயமன்றே!
- ஏ. அப்பா! செளமாலினியும் பாலகூரியனும் இன்னும் செளரிய குமாரன் வசத்தி லிருப்பார்களாயின் சீக்கிரம் அவர்களைக் கொன்று விடுவான். ஆதலால் எப்படியாவது அவர்களை அச்சிறையினின்றும் மீட்டுக் கொண்டு வந்து விடுவோமாயின் பிறகு நாம் தைரியமாகப் புஷ்பபுரியின் மீது படை யெடுத்துச் செல்லலாம். அப்பா, இதற்கொருமார்க்கமுமில்லையா?

- ஜே. அப்படியே செய்யலாம். ஆனால் இது கஷ்டமான விஷய மாயிற்றே.
- ஏ. பெரிதன்று, எப்படியாயினும் கஷ்டப்பட்டுப் பார்ப்போம்.
- ஜே. (ஒருபுறமாக) வேறுவழியில்லை—அரசே, பயப்படாதீர் அப்படியே பார்ப்போம். அரண்மனையில் எந்தச் சிறைச்சாலையில் இருக்கின்றார்கள்?
- சு. மேற்குபுறத்தில் மூலையிலிருக்கின்றதே அதில்.
- ஜே. சரி!—நாயனார்! கோஸ்கி!
- நாயனாரும் கோஸ்கியும் வருகிறார்கள்.
- நா. ஐயனே! தாம் விசாரிக்கச்சொன்னதை விசாரித்தேன். ஒரு கஷ்டமுமில்லை; புஷ்பபுரத்துக் கோட்டை மேலுக்கு மாத்திரம் மிகவும் காவலுடைய தாகத் தோற்றப் படுகின்றதே யொழிய வேறில்லை.
- ஜே. சந்தோஷம். இப்பொழுதே நீயும் இன்னும் ஏழுகள்வர்களு மாய்ப் புறப்பட்டு மாறு வேடம்பூண்டு புஷ்பபுரத்திற்குப்போய் மேற்குச்சிறைச்சாலையருகில் நானேத்தினம் இரவு பனிர்ண்டு மணிக்குச் சித்தமாயிருக்க வேண்டும்; அச்சிறையினின்றும் மூவரைத் தப்பி விக்கவேண்டும்; அதற்குரிய சாமக்கிரியை களைமறைத்து எடுத்துச் செல்லவேண்டும்.
- நா. அப்படியே, ஆனால் கும்பலாகப் போகவேண்டியிருக்கின்ற படியாலும் இந்தச்சாமான்களை யெல்லாம் எடுத்துச்செல்ல வேண்டியிருக்கின்ற படியாலும், முன்பு போலல்லாமல் வேறுவேஷம் பூண்டு போகிறோம்.
- கோ. ஆமாம், நம்ப ஆபுதங்களை கொண்டுபோகத்தேவலே?
- ஜே. ஆம் கொண்டுபோகவேண்டும். என்ன செய்வதற்கு?
- கோ. சாமி, நாங்கல்லாம் பாடகாள் வேஷம்போட்டுகினு போரோம். அது தான் சலபம்.
- ஜே. அப்படியே செய்யுங்கள். கோஸ்கி உன்னிடம் ஒரு நிருபத்தைத் தருகின்றேன், அதை மேல் விலாசப்படி புஷ்பபுரியிற் கொண்டுபோய்க் கொடுத்துவிடவேணும்.
- கோ. அப்படியே தர்ரேன்சாமி. சீக்கிரம் எழுதிதாங்க. சீக்கிரம் புறப்படணுமே!
- ஜே. இதோ வாருங்கள்; ஏமாங்கதராஜனே, வாரும் தம்முடைய

தங்கையை அழைத்துக்கொண்டு. இனிநாம் ஒரு கூலனாகும் தாமதம் செய்யலாகாது. (எல்லோரையும் அழைத்துச் சென்றான்.)

காட்சி முடிந்தது.

இரண்டாவது காட்சி.

இடம். சிறைச்சாலை.

மேல்மாடியில் செனமாவின் பாலூரியனைக் கட்டியுணைத்து அழுதுகொண்டிருக்கிறான். சேவகர் கேழே காவல் செய்கின்றனர்.

சேள. கண்ணே! எப்படியடா மனந்துணிந்து அப்பாதகர்களுள் இரண்டு கண்களையும் காய்ச்சிய இருப்புச்சலாகையினால் குத்தி னார்கள்? உன் எளிய முகத்தைப்பார்த்தால் யமனுக்கும் இரக்கம் வந்திருக்குமே! இப்பாதகர்களுக்கேன் இரக்கமில்லாமற் போயிற்று? என்கண்மணியே! இப்பாவிகள் இரும்புச் சலாகையினால் உன் கண்ணைக் குத்தியபொழுது உன்மனம் எப்படித் துடித்ததோ! நீ என்ன வருந்தினாயோ! கண்ணே! அதை நினைத்தாலும் என் நெஞ்சம் பகீர் என்கிறதடா! உன்கண்களை யவிக்க தெய்வத்திற்கும் கண்ணுற்று போயதோ! அடாமகனே! என் வயிறு பற்றி எளிகின்றதே! இது அச்சண்டா எப்பாவி செளரியகுமாரனைச் சுமாவிடுமென்று நினைக்கின்றாயோ? ஒருசாலும் விடாது! அவன் அடியோடு—

பா. அம்மா, அப்படி ஒன்றும் சொல்லாதீர். நமக்கு ஜன்மத்துரோகிகளாயிருந்த போதிலும் அவர்கள் நமக்கென்ன தீங்கு கள் செய்தபோதிலும் நாம் அவர்களைப்பார்த்து இவ்வாறு கெட்டுப்போகின்றார்களே யென்று பரிதாபப் படவேண்டுமே யொழிய அவர்களைச் சபிக்கலாகாது. சுவாமியிருக்கிறார் எல்லோரையும் அவரவர்கள் தூரடத்தைப்படி தண்டிக்க; நாம் என் இவ்வேலையில் ஈடுபடுகிறோம்?

சேள. கண்ணே! இவ்விஷயம் உன் பிதாவுக்குத் தெரிந்தால் தன்பிராணனை விடுவாரேயடா! தன்கண்கள் போனபோதிலும் அவ்வளவு வருத்தப் படமாட்டாரே!

பா. அம்மா, என்கண்கள் போனதற்காக நானே இப்பொழுது வருத்தப்பட வில்லையே, நீங்களேன் வருத்தப்படவேண்டும்? எல்லாம் ஈசன் செயலென்று பொறுத்திருக்க.

சேள. ஆனால் உனக்குக் கண்குருடாயிற்றே என்று சிறிதும் வருத்த மில்லையா?

பா. முற்றிலும் இல்லை என்று கூறமுடியுமா? ஆயினும் இப்பொழுது தெல்லாம் தணிந்துவிட்டது. இன்றைத்தினம் காலை உறக்கம் நீங்கி எழுந்திருக்க முயன்றபொழுது ஒரே இருட்டாயிருந்த மையால், என்ன நாம் இன்னும் தூங்குகின்றோமா என்று திடுக்கிட்டது என்மனதில்; உடனே நமது கண்கள் போனதினால் இனி நமக்குப் பகலும் நள்ளிருளும் ஒன்றுதான், என்று என்மனதில் தோற்றியவுடன், என்னால் அடக்கக் கூடாதபடி கண்ணீர் விட்டேன், அப்பொழுது சற்றுவிபசனமாயிருந்தது இப்பொழுதெல்லாம் நீங்கிவிட்டது.

சேள. கண்ணே! உன்மனதுதிடத்தை நான் என்னென்றுரைப்பேன்! நீ பதினைந்துவயது அறியாப்பாலகையினும் உன் புத்தியை நான் என்னென்று புகழ்வேன்?

பா. அம்மா, என்னுலென்ன இருக்கின்றது! என் இருதயகமலத்தில் வீற்றிருக்கும் ஈசன் கருணையாகும் இது.

சேள. கண்ணே! நீ வழிபடும்படியான அந்த ஈசன் உன்னை ஏன் இவ்வழிக்குக் கொண்டு வந்தார்!

பா. அம்மா, அதை நான் முன்பே கூறினேனே! அவருடைய திருவுள்ளத்தைக் குறித்து நாம் வினவலாகாது. நமக்கென்ன தெரியும்? எல்லாம் நம்முடைய நலத்துக்காகவே அவர்நம்மை இவ்வாறு தண்டிக்கின்றார். பிள்ளையைத் தகப்பன் அதன் நன்மைக்காகவோ கெடுதிக்காகவோ தண்டிக்கின்றான்? இந்தக் கூலனத்தில் நமக்குத் துன்பமாகத் தோற்றுவது முடிவில் நம்முடைய நலத்திற்காகவே இருக்கலாம். என்கண்கள் போனது என் நன்மைக்காகவே யென்று முடிவில் விளங்கலாம். சுவாமியின் எண்ணத்தையறிய யாவராலாகும்?

சேள. கண்ணே! எனக்கு வேறொன்றும் வருத்தமில்லை. இந்தச் சிறைச்சாலையில் படும் துன்பத்தினால் ஒருவேளை இறப்பேனாயின் நான், பிறகு அந்தகனாகிய உன்கதி என்னவாகும்? கண்ணே! உன்னைப்பற்றியே, என்உயிரைக் கையிற்பிடித்துக் கொண்டிருக்கின்றேன், இல்லாவிட்டால் அப்பொழுதே உன்னை அந்தகனாகக் கண்டபொழுதே போயிருக்குமென்னுமீர்.

பா. அம்மா, எனக்காகத் தாம் வருத்தவேண்டாம். அம்மணி,

சீக்கிரம் நமது துன்பங்களெல்லாம் நீங்கி ஈசனுடைய திருவடி போய்ச்சேருவோம் என்று எனக்குத் தோற்றுகின்றது.

சேள. ஈசனே! அப்படியாவது எம்மை இத்துன்பத்தினின்றும் நீக்கி உம்மிடம் சேர்த்துக்கொள்ளும். சுவாமி! தாம் இன்னும் பரா முகமாயிருக்கலாகாது!

சே. (கீழே) அடே! நம்ப சேனைங்கள்ளா போச்சே என்ன சமா சாரம்? என்னமானு தெரியுமா உனக்கு? ஒருசமாசாரத்தை யும் காணோமே!—அடே இதயாரடா இவங்கள்? யார் அது? கன்வரெல்லோரும் மாறுவேடம் பூண்டு வருகிறார்கள்.

நா. அப்பா! நாங்கள் பாட்களா.

சே. என்ன? பாட்கரா பாதகரா?

நா. எப்படிவேண்டுமென்றாலும் வைத்துக்கொள். பக்கத்தாருக்குப் போகிறோம். இன்றைக்கு இரவு இங்கேபடுத்தறங்கிவிட்டுப் போகிறோம்.

சே. ஆனா, இது சிறைச்சாலையாச்சே! இங்கே படுத்துக்கலாமா? ஆனாலும் ஒருபாட்டுபாடுங்க நண்ண இருந்தா படுத்துக் கிறத் துக்கு இடம்தாரேன்.

நா. இதோபாடுகிறோம். (கன்வ ரெல்லோரும் உட்கார்ந்து ஒருபாட்டு பாடுகிறார்கள்.)

சே. நண்ண இருக்குது! பாவம் படுத்துக்குங்கோ! (கன்வரெல்லோ ரும் படுத்த சிறிது பொழுதக்குன் நித்திரை செய்பவர்கள் போல் பாசாங்கு செய்கிறார்கள்.)

சே. என்னடா! இந்தபாடகருங்கோ முக்காலே கூடப்பாடராங்கோ! (கீமரென்று ஆராய்ச்சி மணி அரண்மனையில் அடிக்கின்றது).

ஒருராணுவவீரன் விரைந்து வருகிறான்.

நா. அடே! சேவகர்களே! பலாயனர் எதிரிகளோடு சண்டைபோடு வதை விட்டு அவர்கள் பட்சம் நம்முடைய சேனைகளுடன் சேர்ந்துவிட்டாராம்! மகாராஜா இதைக்கேள்விப்பட்டு மிகவும் கோபங்கொண்டு இங்கு பட்டணத்திலிருக்கும் சேவகர்களை யெல்லாம் சேர்க்கச்சொன்னார். வாருங்கள் சீக்கிரம்! (சேவகர் ளை அழைத்துக் கொண்டு விரைவிற்போகிறான். சற்று நேரம் பொறுத்து, சிறைச்சாலை எதிரிலுள்ள, ஒருசரங்கத்தின் வழியாக முடி யைமெல்லப் பெயர்த்துக்கொண்டு ஜெயபாலனும் ஏமாங்கதனும் வருகிறார்கள். ஜெயபாலன் மூன்று முறைகையைகொடிக்க கன்வரெல்லோ ரும் மென்னஎழுந்திருக்கின்றார்கள்.)

ஜே. (மெல்லியரூலாய்) அடே, எங்கே அந்த உடம்பு கட்டினகயிறு? (ஒருகன்வன் அதைக்கொடுக்கின்றான். ஜெயபாலன் அதை வீசிஎறிகின் றான் சிறைச்சாலையினுமிது)

அடே, ஏறுசப்தம்செய்யாதே! [ஒருகன்வன் ஏறிப்போய்துலேணி ஒன்றைக்கட்டி அவ்விடமிருந்து கீழேவிடுகின்றான்.]
அரசே, சீக்கிரம்போய் முதலில் உம்முடைய மனைவியை அழைத்து வாரும்; ஜாக்கிரதை சீக்கிரம். சப்தமே கூடாது. [ஏமாங்கதன் துலேணிபற்றி ஏறிச் செல்கின்றான்.]

சேள. [மேலிருந்து] பிராணநாதா! பிராணநாதா!—

ஜே. சீக்கிரம்! சீக்கிரம்! சப்தம்வேண்டாம். [ஏமாங்கதன் செளமாலி னியை அழைத்து வருகிறான் துலேணி வழியாக.]

ஜே. அரசே, எவ்வளவுநேரம்? காலமாய்விட்டதே! நீர் உம்முடைய மனைவியை அழைத்துக்கொண்டு சுரங்கத்தின் வழியாக முன்பு போம். நான் போய் பாலசூரியனை அழைத்து வருகின்றேன்.

சேள. பிராணநாதா! பாலசூரியனையும் அழைத்துவாரும். அவனை விட்டுவிட்டு நான் மாத்திரம் எப்படிப்போவேன்? அவன் அந்தகனயிற்பெற!

ஜே. அரசே! நீர்போம், சீக்கிரம் நானழைத்து வருகின்றேன்! நேர மாய்விட்டது, யாராவது பார்த்துவிட்டால் பிறகு அபாயம்!—

சேள. அவன் வந்தாலொழிய நான்போகமாட்டேன். அவனைவிட்டுப் போக எனக்கெப்படிமனம் துணியும் ஐயா?

ஜே. ஐயனே! பெண்புத்தியைகேளாதீர் போம்! இறங்கும்! அதோ! [தாரையின் சப்தம் கேட்கின்றது] யாரோவருகிறார்கள்! இறங்கும் சீக்கிரம்! இறங்கும்! [ஏமாங்கதன் சுரங்கத்தின் வாயில் குதிக்கி றான். செளமாலினி தன்னைக் குழந்தையை மார்போடணைத்துக் கொண்டு சுரங்கத்தில் இறங்கப்போகுஞ்சமயத்தில், எதிர் மதில் சுவரி னின்றும் ஓர் சேவகன் அம்பை எய்ய அவ்வம்பு குழந்தையை ஊடுரு விச் செளமாலினியின் மார்பைத்தினைக்கின்றது. செளமாலினி பிராண நாதா! என்று கூச்சலிட்டுக்கொண்டு ஏமாங்கதன் கரத்தில் வீழ் கின்றான்.]

ஜே. அடே! மண்ணைமூடிவிடுங்கள் இதன் பேரில்! நில்லாதீர்! தப் பித்துக்கொள்ளுங்கள்! [சுரங்கத்தில் குதித்து மூடிக்கொள்ளுகின் றான். கன்வர்கள் அதன்மேல் மண்ணை மூடிவிட்டு நான்குபுறமாய் ஒடிவிடுகின்றார்கள். அரண்மனையில் ஆராய்ச்சி மணி அடிக்கின்றது.]

சேளியுமாரன் சில சேவர்களுடன் வினாத்தோடி வருகின்றான்.

சேளரி. அப்பொழுதே நினைத்தேன்! நினைத்தேன்! தப்பிப்போய் விட்டார்கள் போலிருக்கின்றது! அடே! அங்கிருக்கும்படியான சேவர்களைப்பெல்லாம் அழைத்துக்கொண்டு நான்கு புறமும் தேடச்சொல். எப்படியாவது கண்டுபிடித்துக்கொண்டு வரவேண்டும், இல்லாவிட்டால் நீங்கெல்லாம் இறக்கவேண்டியதுதான்! [சில சேவகர் போகிறார்கள்] சரி! இந்த ஏணியின் வழியாக இறங்கிச் சென்றிருக்கவேண்டும்! [ஏணியின்மீது ஏறிப்போகின்றான்.]

பா. [மேலிருந்து] அப்பா! அப்பா!—

சேளரி. என்ன? அப்பா என்கிறான் பாலசூரியன்!—போன அவசரத்தில் இவனை இங்குவிட்டுவிட்டுப்போனாற் போலிருக்கின்றது? இன்னும் என்ன சொல்லுகிறான் தேட்போம்!

பா. அப்பா! இத்தனை நேரம் பிடித்ததா தாயாரை அழைத்துக் கொண்டு போய் விட்டுத்திரும்ப? அப்பா, என்ன சப்தம் கேட்டதே?

சேளரி. ஓ கோ! ஏமாங்கதனை வந்து அழைத்துக்கொண்டுபோய் விட்டாற்போலிருக்கின்றது; [இறங்குகின்றான்.]—சரி இனி யென்ன இருக்கின்றது; நாம் செய்யவேண்டியது வேறொன்று மில்லை. அடே சேவகா! மேலே சென்று, பாலசூரிய னிருக்கின்றான் அங்கு, அவனுடைய பிதாவிடம் அழைத்துக்கொண்டு போவதாகக்கூறி, இறக்கி அழைத்துக்கொண்டுபோய் இப்பொழுதே கொண்டு அவனுடைய என் அறைக்குக் கொண்டு வாருங்கள்! சீக்கிரம்!—தீர்ந்தது நம்முடைய வேலை! இனி யென்ன இருக்கின்றது! [போகின்றான்.]

ஒரு சேவகன்போய் பாலசூரியனை தேடி அழைத்துவருகிறான்.

பா. அப்பா? எங்கே என் அப்பா?

சே. அழைத்துக்கொண்டு போகின்றேன் வாரும்.

பா. அப்பா?—ஐயோ! அப்பா இருந்தால் ஏன் என்றிருப்பாரே! எனக்கு பயமாயிருக்கின்றது. நீங்கள் என்னை எங்கேயோ அழைத்துக்கொண்டு போகின்றீர்கள்! ஐயோ நான் அந்தகனையைதப்பி இப்பொழுது தான் எனக்கு வருத்தமாயிருக்கின்றது, ஒன்றும் தோன்றவில்லை! இப்பாடுகள் எனக்கேதோ தீங்குசெய்யவே அழைத்துக்கொண்டு போகின்

றார்கள். ஈசனே எல்லாம்! உனது திருவருள், [சேவர்களைப் லாம் பாலசூரியனை அழைத்துக்கொண்டு போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிகிறது.

மூன்றாம் காட்சி.

இடம். குமாரபுரம். ஏமாங்கதன் பாசறை. சேளமாலினி படுக்கையின்மீது மாணவஸ்தையிலிருக்கின்றான் கால்மாட்டில் சுகங்கதை இறந்த கைக்குழந்தையை வைத்துக்கொண்டமுதுகொண்டிருக்கின்றான். ஏமாங்கதன் தலையருகில் உட்கார்ந்திருக்கிறான். ஜெயபாலன் ஒரு புறமாய் நிற்கின்றான். நாயனார், வயத்தான், முதலிய கன்வர் வாயில் எடுத்து நிற்கின்றனர்.

சேள. கண்ணே! பாலசூரியா? எங்கேபாலசூரியன்? ஏன் வரவில்லை முன்பே வருவான், என்று சொன்னீரே?

சு. அம்மா, சற்றுப்பொறும் வருவான், இதோ வந்துவிடுவான்.

சேள. ஏன் பொய்ப்பேசுகின்றீர்! அவன் வரவேமாட்டான் எனக்குத்தெரியும்! ஜெயபாலன் ஏமாங்கதனை மெல்லசைக்கை செய்தழைக்கிறான்

ஜெ. [ஒரு புறமாய் ஏமாங்கதனுக்கு] ஐயனே! வருத்தப்படாதீர்! இனி பிரயோஜனமில்லை! என்னாலியன்றவளவு பிரயத்தினைப்பட்டு பார்த்தேன் மிஞ்சிவிட்டது! சீக்கிரம் உயிர்போகும் நேரமாய் விட்டது!

சு. அண்ணா! வாரும் இப்படி சீக்கிரம் வாரும்!

சேள. பிராணநாதா!—பிராணநாதா! ஏமாங்கதன் சேளமாலினியிடம் போகிறான் என்ன நம்முடைய அரண்மனையில் சந்தடியற்றிருக்கின்றதே—பிராணநாதா! அந்தமட்டும் நாம் அனுபவித்ததுன்பங்களெல்லாம் பொய் இப்பொழுதாவது சுகமடைந்தோமே! பிராணநாதா! பாலசூரியனுக்கு விவாகஞ் செய்ய வேண்டிய காலமாய்விட்டது!—அவனுக்கு மகத்தேசத்து அரசன் பெண்ணை விவாகஞ்செய்வித்து, சீக்கிரம் பட்டம் கட்டி நாம் பார்க்கவேண்டாமா!—இதோ! பாலசூரியன்!—இதோ! பாலசூரியன்!—பாலசூரியா என் சொற்படி நட! சீக்கிரம் விவாகஞ் செய்து கொண்டு இந்நாட்டையாள்!—என் கைக்குழந்தை இறந்தது என்று யார் சொன்னது? இதோ பாலசூரியன் கையில் அது சிரித்துக் கொண்டிருக்கின்றதே! பாலசூரியா! இப்படி கொடு அதை!—இந்த ஆற்றைக் கடந்தா நான் வரவேண்டும்?—நான் பயப்படவில்லை இதோ வருகின்

றேன்; பிராணநாதா! நீரும் வாரும் சீக்கிரம் நான் முன்பு போகின்றேன்!—பாலகூரியா! இதோ வந்து விட்டேன்!— அப்படித்தான் வழிகாட்டு!—கண்ணே!—[சௌமாலினி இறக்கின்றாள். எல்லோரும் கண்ணீர்விட்டுத்தேம்பி அழுகின்றார்கள்]

சு. [சிறிது பொறுத்து] கண்ணே! நீ உன் அன்னையுடன் உறங்கு. இறந்ததைக்குழந்தையை முத்தமிட்டு சௌமாலினியின் பிரேதத்தருகில் வைக்கின்றாள்]

ஜெ. சௌரியகுமாரா! இது உன் செயலன்றோ!

ஏ. [சுரேலென்று எழுந்திருந்து] அப்பா! நன்றாகளுபகப் படுத்தினாய்! இதோ நானொருசபதம் செய்கின்றேன்! என்னுடைய பெண்டு பிள்ளைகளை இக்கதிக்குக்கொண்டுவந்த சௌரியகுமாரனை நான் சீக்கிரம் பிணமாய்க்காணாவிட்டால் நான் ஒரு கூத்திரியன்ல்ல! [சௌமாலினியின் பிரேதத்தை முத்தமிட்டு] கண்ணே சௌமாலினி! இந்த சபதத்தை நிறைவேற்றி நீ சொன்ன வண்ணம் நானும் சீக்கிரம் உன்னிடம் வந்து சேர்கிறேன். பயப்படாதே!

கா. ஐயனே! இந்தக்ஷணம் எங்களுக்கு விடைகொடும் அக்கொடும் பாபியைக்கொண்டு விட்டு வருகின்றோம். எங்களுடைய வீரத்தைப்பாரும்! இப்படிப்பட்டகொடும் பாபி இவ்வுலகத்தில் ஒரு கூணமும் இருக்கலாகாது இனி! ஐயோ இதையெல்லாம் நாங்கள் முன்பே அறியாமற்போனோமே!

வ. அந்த பாவியே சீக்கிரம் கொல்லப்போனா நாங்கல்லாம் திருடரல்லசாமி! எங்க ஒடம்புலே ஒரு துளிரெத்தம் இருக்கிறவரைக்கும் அவனே சுட்மா விடாமா சாமி! அவன் ஆம்பிளையா! பொம்மனுட்டிங்களையெல்லாம் கொல்லவேன்சாமி!

ஜெ. ஐயனே, இனிநாம் காலதாமசம் செய்யலாகாது. சீக்கிரம் புஷ்பபுரிக்குப் புறப்படவேண்டும். பிரேதங்களைத்தக்கபடி அடக்கம் செய்ய ஏற்பாடுசெய்யும்.

ஏ. ஆமாம்! நான்குபெயர் நான்கு மூலையில் பிடித்து இக்கட்டிலை அப்படியே எடுத்து வாருங்கள், சுசங்கதா! அம்மா! அழாதே! இனி என்ன இருக்கின்றது!—[பிரேதங்களை யெடுத்துக்கொண்டு ஜெயபாலன் தவிர மற்றெல்லோரும் போகிறார்கள்]

ஜெ. இக்காட்சி என்மனதையும் கலக்கிக் கண்ணீர்விடச்செய்தது! ஐயோ! இவைகளுக்கெல்லாம் ஆதிகாரணம் நானன்றோ? சிறுவயதில் என்னுடைய நிகரற்றபுத்தியை சத்விஷயங்கள் கற்ப

தில் உபயோகித்திருப்பேனாயின் இத்தீமைகளொன்றும் நோர் திராவே! இத்தனை உயிர்களும் தப்பியிருக்குமே! இக்கோ விஷங்களின் தத்வத்தைக் கண்டறிவதில் என்முத்தியைச் செலுத்தியதினால்லவோ நானும் இக்கதிக்குவந்தேன்! இத்தனை பெயர் இறக்கவும் வழிதேடினேன். ஒரு குற்றம் எத்தனை குற்றங்களுக்குக் கர்த்தாவாயிருக்கின்றது! என்குருவின் வார்த்தைப்படி இதை அன்றுடன் விட்டிருப்பேனாயின்!—ஐயோ! நான் சிறுவயதில் எண்ணியபடி என்கோரிக்கைகளெல்லாம் கைகூடி. என்காதலியாகிய கார்திமதியை மணந்து, நிகரற்ற பதவியிலிருந்திருப்பேனே இப்பொழுது! கார்திமதி! கார்திமதி! உன்மீது வீணில் சந்தேகம்கொண்டு உன்மனதைப் புண்ணாக்கிக் கொன்றவனும் நானே! நானே!—சீ! இப்படிப்பட்ட பாதகன் ஜன்மமினி யிருக்கலாகாதிவ்வுலகில்!—இவைகளையெல்லாம் பற்றி இப்பொழுது யோசித்துப் பயனென்ன? அப்பொழுதிருக்கவேண்டும் அந்த புத்தி!—உம்!—வந்தவழியாகின்றது!—இனிமேல் நடக்கவேண்டிய விஷயத்தைப்பற்றி யோசிக்கவேண்டும்—அடே! கோஸ்கி!

கோஸ்கி வருகிறான்

ஜெ. பலாயனர் எங்கே? நான் அழைப்பதாக அழை.

கோ. சாமி, அவரைப்பற்றிதான் சொல்ல வந்துகினு இருந்தேன் இங்கே ராணி அம்மாசெத்துபூட்டாங்க இன்னு சொல்லப்போனோ, அவர் கூடாரத்திலே செத்து கிடந்தாரு, தூங்காராந் காட்டியும் இன்னு எழுப்பிப்பார்த்தோம் மின்னே! அப்புரம் செத்து பூட்டாரு இன்னு தெரிஞ்சது!

ஜெ. ஓகோ! இன்றைக்கல்லவா முப்பதாம் நாள்? சீ! அதை மறந்தேன் நான். சரி அவன் வேலையும் தீர்ந்ததா? நான்காவதாயிற்று. ஆனால் நமக்கு இன்னும் ஒருநாள் தான் இருக்கின்றது! ஓகோ! சீக்கிரம் நமது பிரதிக்களையை முடிக்கும் விதத்தைத் தேடவேண்டும்!

ஏமாங்கதன் நிருபமொன்றைக் கையிற் கொண்டு வருகிறான்.

ஏ. அப்பா! இன்றைத்தினம் இரவுதகனம் செய்ய ஏற்பாடு செய்திருக்கின்றேன்—அப்பா! இந்நிருபத்தைப் பார்த்தாயா? இப்பொழுதுதான் சௌரியகுமாரனுக்குப் புத்திவந்தது! இந்த புத்தி முன்பே தோன்றி யிருக்கலாகாதா? தான், எனக்குச்

செய்த தெல்லாம் தவறென்றும், தம்பி என்பதைப்பற்றி அவைகளையெல்லாம் நான் மன்னிக்கவேண்டு. மென்றத்தான் வேண்டிக்கொள்ளுவதாகவும், இதற்கெல்லாம் பிரயாச்சித்தமாக பாலசூரியனை சிறையினின்றும் விடுவித்துத் தன்னுடைய பட்டத்தை அவனுக்குக் கட்டி விட்டதாகவும் தான் இனி தேசாந்திரியாகப் போவதாகவும் எழுதியிருக்கின்றான். கூடிய சீக்கிரத்தில் என்னையும் பட்டணத்திற்கு வந்து பாலசூரியனைக் கண்டு மகிழும்படி வேண்டியிருக்கின்றான்!

ஜே. ஐயனே! இதென்ன இது! —

ஏ. முன்பே நினைத்தேன். அவன் எழுதியிருக்கின்ற வண்ணம் யாரோ சேவகன் சொமாலினியையும் என் கைக் குழந்தையை யும் கொன்றிருக்கவேண்டுமே யொழிய அவன் அவ்வாறு உத்திரவு செய்திருக்கமாட்டான்.

ஜே. ஆனால், இதெல்லாம் உண்மையென நம்புகின்றீரா என்ன?

ஏ. இதிலென்ன பொய்யிருக்கபோகின்றது?

ஜே. ஆனால் இப்பொழுதென்ன செய்யவேண்டுமென்கிறீர்?

ஏ. சௌரியகுமாரன் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றபடி சீக்கிரம் புஷ்ப புரிக்குச் செல்லுவோம்—சீ! என்னுடைய தம்பி தம்பிதான்! அவனிடம் கொஞ்சமாவது நன்மை யிராமற்போகாதென்று எண்ணினேன்; அப்படியே யிருக்கின்றது!

ஜே. அரசே, நான் செல்வதைக்கேளும்; இதெல்லாம் பொய். இதுவும் நம்மைக்கெடுப்பதற்காக ஒரு சூழ்ச்சியையொழிய வேறன்று; இதை நம்பாதீர்; சௌரியகுமாரன் என்னவோ.

ஏ. அப்பா! இனி அவனைப்பற்றி ஒன்றும் விரோதமாகக் கூறுதே! அவன் என்னை மன்னிக்க வேண்டுமென்று வேண்டிக் கொள்ளும் பொழுது அப்புறம் அவன் மீது துவேஷம் வைக்கலாமா நான்?

ஜே. ஐயனே, வேண்டாம்! இப்பொழுதே சொன்னேன், இதை பொன்றும் நம்பாதீர்! அவனை எங்கு கண்டீர் நீர்!

ஏ. உனக்கொன்றும் தெரியாதப்பா அவனைப்பற்றி!

ஜே. இருக்கட்டும்—ஆனால் சற்றுமுன்பாக உம்முடைய மனைவியின் பிரேதத்தினருகில் நின்று சபதம் செய்தீரே ஈசத்திரிய, இதுகேட்டு அது எப்படிப்போவது?

இரிச்சன் ஓடிவருகிறான்.

இ. சாமி! சசங்கதா தேவி திடீர் இண்ணு எங்களை யெல்லாம் மீறி கிணுபோயி அந்தமலைச் செங்குத்துலையிருந்து விழுந்து செத்துப் பூட்டாங்க! நாங்க தடுக்காததுக்குள்ள விழுந்து செத்துப் பூட்டாங்க! நாங்க என்னு செய்யாது சாமி!

ஏ. ஆ! அப்படியா? எங்கே? எங்கே? (வெளியே ஓடுகிறான் இரிச்சனை இழுத்துக்கொண்டு.)

ஜே. சீ! இதென்ன இது! ஒன்றின்மேல் ஒன்றாய் வந்துகொண்டிருக்கின்றது! பலாயனன்மீது சசங்கதை காதல் கொண்டிருந்தாள் எனமுன்பே சந்தேகித்தேன். அவன் இறந்ததைக் கேட்கவே தானும் இறக்கத் துணிந்திருக்கவேண்டும். அதிருக்கட்டும் இந்தச்சங்கடத்தில் என் கதியை முற்றிலும் மறந்தேன்! இனிநான் காலதாமதம் செய்யமுடியாது. ஏமாங்கதன் மறுபடியும் திரும்புவான் போலிருக்கின்றது! இவனுடன் இனி பேசுவதற் பயனில்லை. அவன் நம்மை சௌரியகுமாரனைக் கொல்ல விடான். பிறகு நம்முடைய பிரதிக்கை நானே தவறினால் என்னவாவது! இனிநான் நேராகப் போய்ப் பார்க்க வேண்டியது தான்! ஏமாங்கதனால் இனி நமக்கு பிரயோஜனமில்லை. வருவதுவரட்டும், கடைசி முறை துணியவேண்டியது தான்! ஈசன் என்றொருவன் இருப்பானாயின் என்னை மன்னிப்பானாக! (போகிறான்)

காட்சி முடிவாகிறது.

நான்காவது காட்சி.

இடம். புஷ்பபுரியின் எல்லை. கொலைக்களத்துக்குப் போகும்வழி. பாலசூரியனை இரண்டு சேவகர்கள் கைப்பிடித்து அழைத்துவருகின்றார்கள்.

பா. அப்பா, என்னைச் சற்று மெள்ள அழைத்துச், செல்லுங்கள், காலில் அதிகமாய்க்காயம் படுகின்றது! ஒன்றுத் தெரியவில்லை. உனக்கென்ன இருட்டா? குருடனுக்கு இருட்டும் வெளிச்சமும் எல்லாம் ஒன்றுதானே! சீக்கிரம் சாகப்போகின்றவனுக்கு காலில் காயப்பட்டால் கெட்டுப்போகின்றதா? வா சீக்கிரம்.

பா. ஆ! ஈசனே! ஈசனே! அப்பொழுதே நினைத்தேன்! இனி என்ன இருக்கின்றது? தந்தையும் போய் தாயும்போய் கண்ணும்போய் நான் இனி இவ்வுலகத்தில் இருந்தென்னபயன்!

ஈசனே! இனி நான் உமது திருவடிகளில் சேர வேண்டியதே! சுவாமி! தம்முடைய திருவுள்ளம் இப்படி இருந்ததோ? என்னை அனாதையுமாக்கிக் கபோதியுமாக்கியதும் போதாதென்று இவ்வாறு இறக்கவும் திருவுளத்திலெண்ணினீரோ? தமது சித்தத்திற்கு மாறுபடாதோ? நான் என்ன சொல்லப் போகின் றேன்? இது உமக்குச் சரியானதாயின் எனக்கும் சந்தோ ஷமே—ஆயினும்! நான் இவ்வாறு தண்டிக்கப் படுவதற்கு என்ன குற்றஞ் செய்தேன்? தமது திருவுள்ள மறியநான் பிறந் தது முதல் ஒரு குற்றமும் செய்யவில்லை. முன்சென்மத்திற் செய்த தீவினையின் பயனே இப்பொழுது வந்து மூண்டது? ஆயினும் நாயேனுக்குத்தாம் மனமிரங்கி யிருக்கலாகாதா? என்னை ராஜகுமாராகப் பிறப்பித்து, நல்ல ஸ்திதியில் வைத்து, பிறகு திடீரென்று தந்தையை யிழக்கும்படிச் செய்ததுமன்றி, சிறைச்சாலையிலிட்டுப் பின் தாயையுமிழக்கச் செய்து, இரண்டு கண்களும் போக, அனாதையுமாக்கியதுமன்றி முடிவில் என்னை இப்பாதகர்கள் தூக்கிலிடவும் விதித்தீர்! என்மன உறுதியைப் பரிசேர்த்தித்தற் பொருட்டோ? சுவாமி! இனி இன்னும் என்ன செய்யப்போகின்றீர்? ஐயனே! தமது திருவுள்ளத்தின்முன் நாயேன் எவ்வளவு? உலகப்பற்றை ஏன் சிறிது வைத்திருக் கின்றாய், அதையும் விட்டு விடுவது என்னை இக்கோலங்காட் டினீரோ? ஐயனே, எந்தாய் என்கின்ற அந்தப்பற்றையும் விட் டேன். இனிஎன்னை நீர் ஆட்கொள்ளென்றால் விடுவேனா? ஐயனே! நான் தளர்ந்தேன், என்னை இனித் தாங்குவது உம் முடைய கடமை. இனி எனக்கு இம்மானிடப் பிறவி வரா வண்ணம் என்னைக்காப்பாற்றும்! ஈசனே! உமது திருவடியைச் சிக்கெனப்பிடித்தேன். இனி என்னைக்கைவிட உம்மால் முடி யாது. ஈசனே! ஐக்கிசா! எல்லாமுமதருள்!—

வா! வா! சிக்கிரம் நேரமாய்விட்டது. (அழைத்துப்போகின்றனர்); பாலசூரியன் தோத்திரப் பாடல்கள் பாடிக்கொண்டே போகிறான்.)

காட்சி முடிகிறது.

ஐந்தாவது காட்சி

இடம்.—புஷ்பபுரி அரண்மனையில் செளரியகுமாரனுடைய அறை.

பாலசூரியனுடைய பிரேதம் ஒருபுறமாய் சிம்மாசனத்தில்

உட்கார்ந்திருப்பது போல் வைத்திருக்கின்றது;

செளரியகுமாரன் அதனருகில் நிற்கிறான்.

சௌரி. —மற்றவைகளையெல்லாம் அணிந்து கொண்ட நீ இதையும் அணிந்துகொள்! [தன் கிரீடத்தை எடுத்து அதற் கணிகின்றான்] ஆம்! இப்பொழுது உன் தகப்பனுக்கு எழுதிய வண்ணம் உனக்கு முடிசூட்டி விட்டேன்! இனி உன் தந்தை மனம் களிக்க உனக்கிடையிருக்கு மளவும் இந்நாட்டை ஆண்டு கொண்டிரு! —இன்னும் நான் செய்யவேண்டியவேலை என்ன இருக்கின்றது? —ஒன்றுதான்! (ஒருபுறமாயிருக்கும் மேஜையரு கிற்சென்று அதைத்திறந்து விஷம்வைத்திருக்கும் ஒருகுப்பியை எடுக் கிறான்) —ஆ! கடைசிமுறைப் பிதாவுக்காக இதை எடுத்த பொழுது, பிறகு எனக்கே இதை உபயோகப்படுத்த வேண்டி வருமென்று நான்களவிலும் நினைக்கவில்லை! சீ! நான் இந்தக் கதிக்கு என்னமாவந்தேன்? எனக்கென்னதெரிய மில்லாமற் போயிற்றா? ஊக்கத்தில் குன்றினைனா? மன உறுதிக்குறைந் ததா? ஒன்றுமில்லையே—சீ! நான் எவ்வளவு மறக்கமுயன்றா லும் இந்த பாலசூரியன் தன்வினைத் தன்னைச்சுமென்று கூறி யது ஞாபகத்திற்கு வந்துகொண்டே இருக்கின்றது அடெல் லாமொன்று மில்லை. அண்ணனாயிற்றேயென்று முதலில் சற்று யோசித்தேன் அதில் கெட்டது எல்லாம்! —இனியோசித்துப் பயனென்ன! ஜெயபாலன் நாமக்குக்கொடுத்திருக்கிற மருந்து தான் இருக்கின்றதே. இவ்வளவையும் ஒரேவிசையிற் குடித்து விடுவேனாயின் நான் கூடிக்கொண்டே இறப்பேன்! ஆஹா! நான் என்கையாலேயே இறக்கவேண்டும்!—

ஜெயபாலன் திடீரென்று அறைக்குப்பிரவேசித்து, செளரியகுமாரன் கையிற் பிடித்திருக்கும் விஷக்குப்பியை உடைத்து விட்டு அவனிரு காதையும் கெட்டியாய்ப் பிடித்துக்கொள்ளுகின்றான்:

ஜெ. இல்லை! இல்லை! என்கையால் இறக்கவேண்டும்! [கீழேவிழ்த்தி மார்பின் மீதுகூலவைத்துக் கொண்டு] ஆ! செளரியகுமாரா! நான் இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்செய்த சபதத்தை இப்பொழுது

தான் நிறைவேற்று கின்றேன்! (சட்டாளியால் குத்துகின்றான்)
அடா! நேசத்துரோகி! நான் வேடிக்கைக்காகக் கொடுத்த
விஷத்தைக் கொண்டு எத்தனைபெயரைக் கொன்றாய் நீ! கைம்
மாறு பெற்றுக்கொள், இதோ! ஏமாங்கதன் கைக்குழந்தை
பைக் கொன்றதற்காக! இதோ! உன்னுடைய பிதாவைக்
கொன்றதற்காக! இதோ! பாலாயனைக் கொன்றதற்காக!
இதோ! பாலசூரியனைக் கொன்றதற்காக! இதோ! ஏமாங்கத
னைக் கொல்ல முயன்றதற்காக! கடைசியாக இதோ! நேச
னென்றும் பாராமல் என்னுயிருக்கே உலைவைத்ததற்காக!
[சௌரியகுமாரன் இறக்கின்றான்]

ஏமாங்கதன் வேகமாய் வருகிறான்.

ஆ! குலசேகரா! இதென்ன! சௌரியகுமாரனைக் கொன்று
விட்டாயே!

குலசேகரன் கொல்லவில்லை! ஜெயபாலன் கொன்றான்!

என்ன! ஜெயபாலனா?

அரசே! நான் உமக்கு அன்றைத்தினம் நீர் என்னை யார் என்று
கேட்டபொழுது ஒரு காலம் வரும் பிறகு எல்லாம் கூறுகின்
றேனென்று சொன்னேனல்லவா? அக்காலம் வந்து விட்
டது!—நான் தான் ஜெயபாலன்!

நீயா ஜெயபாலன்?

ஆம், இந்த சௌரியகுமாரன் இவ்வளவு துர்க்கிர்த்தியங்களை
யெல்லாம் செய்ய உதவியாயிருந்த விஷத்தை அவனுக்குக்
கொடுத்த கொடும்பாளியாகிய ஜெயபாலன் நானே!

அதிருக்கட்டும், ஆனால் சௌரியகுமாரனை நீ ஏன்கொன்றாய்?
சொல்லுகின்றேன் கேளும்! இவன் இப்படிப்பட்டவனென்றறி
யாது சிறைத்தின் மீது நம்பி வேடிக்கையாக இவ்விஷத்தை
இவனுக்குக் கொடுத்து இதன் சூட்சுமத்தை யெல்லாம் வெளி
யிட்டேன். பிறகு மறுநாள் நண்பனென்றும் பாராமல் இவன்
நான் அறியாதபடி பட்சணத்தில் இவ்விஷத்தைக் கலந்து
எனக்கே கொடுத்து பரிட்சைபார்த்தான். உளவறியாது அதை
உட்கொண்ட நான் உடனே மூர்ச்சையாகவே என் உடலை
இறந்தேனெனக்கருதியோ என்னவோ அரண்மனையின் மேற்கு
மூலையிலிருக்கும் கெவியில் போட்டு விட்டான். அங்கே
மூர்ச்சை தெளிந்தெழுந்த என்மனநிலைமை என்னமா யிருக்க
வேண்டுமென்று நீரே யோசித்துப்பாரும்! வெளியே செல்ல

வழியறியாது திகைத்துக் கொண்டிருந்த நான் அக்கெவியின்
கீழ் ஒரு சாங்கமிருப்பது போலவும் அதன்வழியாக யாரோ
ஒருவன் நடந்து வருவதுபோலவும் சப்தம் என் காதிற்படவே,
நான் உற்றுக்கேட்டு, அச்சப்தம் செல்லுகிறவழியே நோக்கிச்
சுவரிலுள்ள ஒரு மெல்லியதுவாரத்தின் வழியாக வெளியே
பார்க்க, ஒருவன் கைக்குழந்தை ஒன்றை கையில் எடுத்துக்
கொண்டு பூயியினின்றும் வெளியில் வாக்கண்டேன். அக்
குழந்தையை அவன் அங்கு புதைத்துவிட்டு வந்தவழிச்சென்
றான். நான் உடனே அக்கெவியின் கீழ் சாங்க மொன்றிருக்க
வேண்டுமென்று ஊகித்து, அதற்கு ஒரு வழி செய்துகொண்டு
அதன் மூலமாகத் தப்பி வெளியில் வந்தேன். பிறகு நீர்
எனக்குச் சொல்லிய சொற்களால் அம்மனிதன் சௌரிய
குமாரன் என்றும் அக்குழந்தை உம்முடையதென்றும் கண்
டறிந்தேன். அரசே, எனக்கிவ்வளவு துரோகம் செய்தவ
னுயிரா என்கையால் நான் வாங்குகிறேனென்று அன்று
கெவியிலிருந்து வெளிப்பட்டவுடன் சபதம் செய்தேன்;
அச்சபதத்தை இன்றே நிறைவேற்றினேன்!

குலசேகரா! —ஜெயபாலா! அதெல்லா மிருக்கட்டும் நீ சப
தம் செய்தாலெனக்கென்ன? என்னுடைய தம்பி எனக்கு எவ்
வளவோ துரோகம் செய்தபோதிலும் என்னை மன்னிப்பு கேட்
டபின், என் தம்பி என் தம்பி தான்! அவனை நீ எப்படி கொல்
லலாம்? உன் மீது நான் பழி வாங்குகிறேன்.

[உடைவாளை எடுக்கிறான்.]

அரசே! சற்றுப்பொறும். என்னைக்கொல்லதானால் கொல்
லும், நீர் கொன்றாலும் ஒன்று தான் கொல்லாவிட்டாலும்
ஒன்று தான்; நான் எப்படியும் சீக்கிரம் இறக்கப் போகிறேன்!
அன்று சௌரிய குமாரன் எனக்குக் கொடுத்தவிஷம் என்
னைக்கொல்லும் காலம் வந்து விட்டது. இதுவரையில் எனது
மகிமையால் அதன் சேஷ்டைகளையெல்லாம் நான் அடைக்கி
வைத்திருந்தேன். இனி நான் இறக்கவேண்டியதுதான்;
அதற்கு வாற்றில்லை! ஆயினும் நீர் இன்னும் உம்முடைய தம்
பியை நம்புகிறீர்! உமது பிள்ளைக்குப் பட்டங்கட்டியிருப்ப
தாக வல்லவோ எழுதியிருந்தான்; அதோ போய்பாரும், பால
சூரியனைக்கொன்று பின்புமுடிதரித்து சிங்காதனமீது வளர்த்
தியிருக்கிறான்!

- ஏ. ஆ! ஆ! அப்படியா [பாலசூரியன் பிரேதத்தைப் பார்க்க]
கண்ணே! பாலசூரியா! பாலசூரியா! இறந்தான் பாஸு,
யன்! [அதன்மீது விழுந்து]
- ஜெ. ஆ! இவ்வளவுக்கும் நான்ல்லவா காரணன்! நான் செளந
குமாரனது குணத்தை யறியாது அவனுக்கு அவ்விஷத்தை
கொடுத்ததினால்லவோ இவ்வளவும் விளைந்தது! ஈசனே
ஈசனே!—
- ஏ. கண்ணே பாலசூரியா! நீயும் இறந்தாயோ! அப்பா! இனி
நான் எவ்வாறு உயிர் வாழ்வேன்! கண்மணியே! உன்
அன்னை இறந்தபொழுதே என் உயிர் போயிருக்கும், ஆயி
றும் நீ இருக்கிறாயே என்று நான் உயிர்தரித்து உல
பொருட்டே இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு நான் இங்கு வந்தேன்.
கண்ணே! பாலசூரியா! நீ இந்நாட்டுக் கரசனா யாசான்
வதைக் காணவந்த நான் உன்னைப் பிணமாய்க் கண்டதின் எவ்
வாறுயிர் வாழ்வேன்! பாலசூரியா! இதோ நீ சென்ற இடத்
திற்கு நானும் வருகிறேன்!

[தன்னைத்தானே குத்திக்கொண்டு மரிக்கிறான்.]

கள்வரேல்லோரும் தடிவந்த திடைத்து நிற்கின்றனர்.

- ஜெ. இறந்ததே நலம்!—அப்பா! நான் வந்தவேலை முடிந்து விட்
டது! என் உயிர் போகிறது!—சதானந்த ராஜனிடம் இவ்
வரசை ஒப்புவித்து நீங்கொல்லாம் கள்வர் தொழிலைவிட்டு
இந்நாட்டில் பிரஜைகளாய் சுகமாய் வாழ்ந்திருங்கள்! நான்
போய் வருகிறேன்! [இறக்கிறான்.]

காட்சி முடிகிறது.

0-121351K
N31

